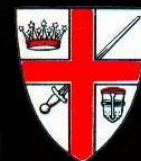

*Your Word is a lamp to my feet, and a light to my path.
Uw Woord is een lamp voor mijn voet, een licht op mijn pad.
Ta Parole est une lampe à mes pieds, et une lumière
sur mon sentier. (Psalm, Psaume 119: 105)*

Reverend Philippe L. De Coster, D.D.

De Constitutionele Kerk van Christus, Een Heilig Priesterdom

Vooraf: Ons gebruik van de NBG – Vertaling 1951.

In 1911 besloot een aantal theologen een nieuwe vertaling te maken die in de breedte van de kerken gebruikt kon worden. In 1927 ondersteunde het Nederlands Bijbel Genootschap (NBG) deze onderneming en kwam er schot in.

De groep vertalers was afkomstig uit verschillende kerken en maakte deel uit van verschillende theologische richtingen. In 1939 verscheen het Nieuwe Testament en in 1951 de volledige Bijbel.

Deze "Nieuwe Vertaling" (NBG-Vertaling 1951) werd al heel snel door de meerderheid van de Protestantse kerken in gebruik genomen. Nooit eerder was het voorgekomen dat een Bijbelvertaling door zoveel kerken was aanvaard.

Hoewel velen zeer blij waren met deze nieuwe vertaling, kwam er kritiek op het ouderwetse taalgebruik. Dat klopt ook wel: al in 1911 begon men met de eerste voorbereidingen en de groep vertalers was toen al wat ouder. Dat had consequenties voor het Nederlands van de vertaling. Zij werd hierdoor, en doordat de groep vertalers breed samengesteld was, ook wel een "compromisvertaling" genoemd. Van alle nieuwe vertalingen die de laatste eeuw vervaardigd waren, stond deze wat betreft de taal het dichtst bij de Statenvertaling.

Ondanks de meer recente Nederlandse nieuwe vertaling van de Bijbel, sinds 2004, houden wij ons aan de NBG-Vertaling 1951. Als rede daarvoor, gezien deze vertaling het dichtst bij de zeer gewaardeerde en meest betrouwbare Statenvertaling (1637) staat. Aan de vertaling “NBV”(2004) werkten mede zowel Protestanten als Rooms-katholieken (NBG en KBS). In die zin werd het een oecumenische vertaling, waarbij de vanzelfsprekende wederzijdse toegevingen. De “NBV”(2004) vertaling wordt nu herzien, en zal tegen 2016 beschikbaar komen.

De veranderingen in de Nederlandse taal sinds het verschijnen van de Statenvertaling ruim driehonderd vijftig jaar daarvoor, werd besloten de Nederlandse Bijbel opnieuw te vertalen.

De Nieuwe Vertaling 1951 is een vertaling die niet alleen wat woorden betreft in de hedendaagse taal is, maar waaraan de hele zinsbouw en uitdrukkingwijze zo zijn, dat de moderne lezer daarin in zijn eigen taal van de grote daden Gods hoort spreken.

De vertaling werd uitgevoerd in het licht van de betere kennis van de Hebreeuwse, Aramese en Griekse talen, cultuur en de wereld waarover het Oude en Nieuwe Testament spreken en waarin zij zijn ontstaan. Ondertussen ook, de beschikbaarheid van oudere en betere teksten. (Pastor Philippe L. De Coster, D.D.)

Voorwoord:

De centrale figuur in het gehele verlossingswerk van God is Jezus Christus. Het gehele Oud Testament stond op Hem gericht. Het Nieuwe Testament of Verbond is slechts de voortzetting van zijn aanwezigheid. Jezus Christus heeft vele namen gekregen. Hij is de veelgeliefde van God, de dienaar van Jahweh, de nieuwe Adam, de nieuwe Abraham, de nieuwe Moses, de nieuwe Melchisedech, de nieuwe tempel.

Hij is de koning, de profeet, de Mensenzoon. Dank zij Zijn menswording is Hij, in wezen en in werk, de enige Middelaar, de enige eenheidsband tussen God en de mensen. Hij heiligt het mensdom en huldigt de Vader. Hij is onze Hogepriester, en huldigt de Hemelse Vader. Hij voltooit alle voorafbeeldingen en beloften. Hij sticht een geheel nieuwe priesterschap, de gelovigen in Jezus Christus zelf.

De gehele Constitutionele Kerk van Christus, de Gemeente, is priesterlijk.

“En laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis, om een heilig priesterschap te vormen, tot het brengen van geestelijke offers, die Gode welgevallig zijn door Jezus Christus. (1 Petrus 2: 5)” (NBG51)

Iedere gelovige in Jezus Christus is geroepen tot heiligheid. Elk streven naar volmaaktheid is een grondig gericht staan op God, aan wie de soevereine voorrang toekomt. Het gebed, als gesprek met de Heer en geestelijke offers, als consequente beleving van de optie voor God horen tot elke christelijke spiritualiteit.

De christelijke volmaaktheid is niet wereldvreemd. Zij is deelname aan de zorg van Christus voor Zijn Kerk.

De gehele Kerk (Gemeente) is gehoorzaam aan God op grond van Zijn Woord. Enkel de Heilige Schrift, de Bijbel, beantwoordt alle vragen, want God spreekt tot ons door Zijn Woord. Gehoorzaamheid aan Gods Woord leidt tot verantwoordelijkheid.

Waarin bestaat de Evangelische gehoorzaamheid? Wie is tot gehoorzaamheid gehouden? Hier, zou men best beginnen met na te gaan hoe Christus zelf gehoorzaam is geweest en hoe Hij de gehoorzaamheid als levensopgave aan zijn leerlingen overdraagt.

De moderne mens benadert het probleem bij voorkeur uit een ander standpunt, van de socioloog, die naar de feiten kijkt en aandacht heeft voor de veranderde en nog dagelijks veranderende verhoudingen. Hij vraagt zich vooral af in welke mate de Kerk (Gemeente) nog een waardevolle instantie is in de wereld, en in welke graad zij onderdanig geworden is aan andere, haar omgevende machten, en hoe de gelovigen zich onder elkaar gedragen.

De Constitutionele Kerk van Christus tracht haar invloed ten goede uit te oefenen door de boodschap van Jezus Christus zo precies en aantrekkelijk mogelijk volgens Gods Woord te verkondigen aan de omgevende en naar ‘liefde’ zoekende mensen. In die zin zet de Kerk bewust het openbare leven van Christus voort. Haar gezag wordt een vorm van liefde, die voor iederéén en alle tijden telt.

De Constitutionele Kerk, de Gemeente van Christus

“Ecclesia” zoals wij de Griekse benaming voor “kerk, vergadering van gedoopte gelovigen, gemeente”, staat voor de “uitgeroepene”. Het gaat om mensen die God uit de wereld roept om een nieuw leven te leiden. Het zijn mensen die hun

geloof in de Heer Jezus hebben gevestigd, als persoonlijke Redder, en Hoofd van de geloofsgemeente.

Op zichzelf kan een gelovige geen “kerk” zijn, daarvoor dient hij en zij tot een vergadering van gelovigen te behoren. Deze vergadering van gelovigen doorheen de eeuwen heen is met Pinksteren vorm, zoals aangehaald in Handelingen hoofdstuk twee. De kerk is met Jezus Christus begonnen toen Hij op deze aarde nog rond liep om Zijn zendingswerk in vervulling te brengen, en niet precies op Pinksterdag.

Jezus riep Zijn eerste volgelingen bij, en volgden Hem verder, op en af, door bergen en dalen, van vallen en opstaan, zoals het zich voordoet in het menselijk leven.

“Toen Hij nu langs de zee van Galilea ging, zag Hij twee broeders, Simon, die Petrus genoemd wordt, en Andreas, diens broeder, een net in zee werpen; want zij waren vissers. En Hij zeide tot hen: Komt achter Mij en Ik zal u vissers van mensen maken. Zij nu lieten terstond hun netten liggen en volgden Hem. En vandaar verder gegaan zijnde, zag Hij nog twee broeders, Jakobus, de zoon van Zebedeüs, en Johannes, zijn broeder, in het schip met hun vader Zebedeüs, terwijl ze bezig waren hun netten in orde te brengen, en Hij riep hen. Zij lieten dan terstond het schip en hun vader achter en volgden Hem. (Matteüs 4: 18-22)” (NBG51)

Christus is het Hoofd van de Constitutionele Kerk. Waarom “Constitutionele Kerk” zullen wij verder zien. Wees gerust, het gaat hier niet om een nieuw kerkgenootschap.

“Want de man is het hoofd van zijn vrouw, evenals Christus het hoofd is zijner gemeente; Hij is het, die zijn lichaam in stand houdt. (Efeziërs 5:23)” (NBG51)

Christus is tezelfdertijd ook de Hoeksteen naar Wie alles zich richt.

“Gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus zelf de hoeksteen is. (Efeziërs 2:20)” (NBG51)

Het Nieuwe Testament geeft verschillende benamingen aan de “Gemeente” of Constitutionele Kerk van Christus.

De Gemeente van de levende God.

“Mocht ik nog uitblijven, dan weet gij, hoe men zich behoort te gedragen in het huis Gods, dat is de gemeente van de levende God, een pijler en fundament der waarheid. (1 Timoteüs 3:15)” (NBG51)

De Woonstede van God.

“In wie ook gij mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in de Geest. (Efeziërs 2: 22)”

Het Lichaam van Christus.

“Die zijn lichaam is, vervuld met Hem, die alles in allen volmaakt. (Efeziërs 1: 23)” (NBG51)

De Bruid en de Vrouw van het Lam.

“En er kwam een van de zeven engelen met de zeven schalen, die vol waren van de laatste zeven plagen, en hij sprak met mij, zeggende: Kom hier, ik zal u tonen de bruid, de vrouw des Lams. (Openbaring 21:9)” (NBG51)

Daar de Gemeente aan Jezus Christus toebehoort, hebben wij geen enkel recht om te bepalen hoe we als gelovigen samenkomen. Niet wij bepalen hoe de verhouding moet zijn tussen plaatselijke geloofsgemeenten, maar Hij die het Hoofd is van de Kerk (Gemeente). Het is Zijn Huis, en daarom geldt Zijn ‘huiselijke reglement’.

De Constitutionele Kerk van Jezus Christus, de Gemeente, is “universeel”, en dus veel meer dan een bepaald gezelschap van mensen. Het is geen bepaalde ruimte of een kerkgebouw; geen bepaalde leer of dogma; geen oecumenische formulering van een geloofsbelijdenis; een vergadering van gedoopten, of die zich gewoon christenen noemen; die bijzonder aan een instituut trouw zijn, of deelnemen aan het avondmaal, enz.

De “Vergadering van Gelovigen”, de Kerk, is een door God bewerkte eenheid, en levend organisme. Alle gelovigen vormen samen het Huis van God, dat uit levende stenen wordt gebouwd.

“En Ik zeg u, dat gij Petrus zijt, en op deze petra zal Ik mijn gemeente bouwen en de poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen. (Matteüs 16:18)” (NBG51)

“En laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis, om een heilig priesterschap te vormen, tot het brengen van

geestelijke offers, die Gode welgevallig zijn door Jezus Christus. (1 Petrus 2: 5)” (NBG51)

Hier pas, ontstond de Kerk, de Gemeente van Jezus Christus, “in de Heilige Geest”, toen Hij de gelovigen samen tot één Lichaam doopte.

“En toen de Pinksterdag aanbrak, waren allen tezamen bijeen. En eensklaps kwam er uit de hemel een geluid als van een geweldige windvlaag en vulde het gehele huis, waar zij gezeten waren; en er vertoonden zich aan hen tongen als van vuur, die zich verdeelden, en het zette zich op ieder van hen; en zij werden allen vervuld met de heilige Geest en begonnen met andere tongen te spreken, zoals de Geest het hun gaf uit te spreken. (Handelingen 2: 1-4)” (NBG51)

“Want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen, en allen zijn wij met één Geest gedrenkt. (1 Korintiërs 12: 13)” (NBG51)

De Constitutionele Kerk, de Gemeente wordt in de ogen van God gezien als een parel van grote waarde.

“Evenzo is het Koninkrijk der hemelen gelijk aan een koopman, die schone parelen zocht. Toen hij een kostbare parel gevonden had, ging hij heen en verkocht al wat hij had, en kocht die. (Matteüs 13:45-46)” (NBG51)

De koopman symboliseert de Heer Jezus, en de parel is de ‘Gemeente’.

“Mannen, hebt uw vrouw lief, evenals Christus zijn gemeente heeft liefgehad en Zich voor haar overgegeven heeft. (Efeziërs 5: 25)” (NBG51)

Vader, Zoon en Geest echten veel belang in de Gemeente.

God:

“Ziet dan toe op uzelf en op de gehele kudde, waarover de heilige Geest u tot opzieners gesteld heeft, om de gemeente Gods te weiden, die Hij Zich door het bloed van zijn Eigene verworven heeft. (Handelingen 20:28)” (NBG51).

Jezus Christus:

“Mannen, hebt uw vrouw lief, evenals Christus zijn gemeente heeft liefgehad en Zich voor haar overgegeven heeft. (Efeziërs 5: 25)” (NBG51)

Heilige Geest:

“In wie ook gij mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in de Geest. (Efeziërs 2:22)” (NBG51)

Gods doel is dat Jezus Christus in de Constitutionele Kerk wordt verheerlijkt.

“Opdat thans door middel van de gemeente aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten de veelkleurige wijsheid Gods bekend zou worden, naar het eeuwige voornemen, dat Hij in Christus Jezus, onze Here, heeft uitgevoerd. (Efeziërs 3: 10-11)” (NBG51)

Bij het lezen van het Nieuwe Testament wordt duidelijk dat er een heel bijzondere nadruk ligt op het feit dat de gelovigen uit deze genadetijd een eenheid vormen. Het is een eenheid dat haar vestiging vindt in het feit dat Christus Zijn leven voor ons heeft gegeven; in tegenstelling, met wat in het Oude Testament wordt voorgesteld. Dat was een nationale Israëlitische eenheid, waartoe alle nakomelingen van Abraham behoorden, met uitzondering de innerlijke verbondenheid van alle gelovigen.

In het Nieuwe Testament wordt de “eenheid” verbonden aan het lijden, sterven en verrijzenis van Jezus Christus. Hier volgt de profetische uitspraak, dat de Heer niet enkel voor de joodse gemeenschap zou sterven, maar om de verstrooide kinderen van God tot ‘één’ zou vergaderen.

“En niet alleen voor het volk, maar om ook de verstrooide kinderen Gods bijeen te vergaderen. (Johannes 11: 52)” (NBG51)

In Johannes 10:16 woorden “één kudde” en “één Herder” aangehaald; Deze éne kudde zou gelovigen uit Joden en uit de heidenen (de andere volkeren der wereld) omsluiten.

“Nog andere schapen heb Ik, die niet van deze stal zijn; ook die moet Ik leiden en zij zullen naar mijn stem horen en het zal worden één kudde, één herder. (Johannes 10:16)” (NBG51)

Hier volgt Jezus’ gebed tot de Vader voor éénheid:

“En Ik ben niet meer in de wereld, maar zij zijn in de wereld en Ik kom tot U. Heilige Vader, bewaar hen in uw naam, welke Gij Mij gegeven hebt, dat zij één zijn zoals Wij. (Johannes 17: 11)” (NBG51)

“Opdat zij allen één zijn, gelijk Gij, Vader, in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons zijn; opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt. En de heerlijkheid, die

Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven, opdat zij één zijn, gelijk Wij één zijn: Ik in hen en Gij in Mij, dat zij volmaakt zijn tot één, opdat de wereld erkenne, dat Gij Mij gezonden hebt, en dat Gij hen liefgehad hebt, gelijk Gij Mij liefgehad hebt. (Johannes 17: 21-23) (NBG51)

De benaming gebruikt in deze studie, de “Constitutionele Kerk van Christus”, is de samenvatting van Christus’ leer over de “Gemeente”, gevestigd op Hem en de apostelen zover als de apostolische tijd gaat, beschreven in de “Handelingen van de Apostelen”, de achtentwintig hoofdstukken door de Evangelist Lucas neergeschreven. Het boek verhaalt de apostolische tijd. Daarna, is het gedaan met de apostolische tijd, en staat verder de georganiseerde “Gemeente” in het belang, wat verder duidelijk wordt. Belangrijk voor de Heer Jezus is de éénheid van Zijn gemeente over geheel de wereld, waarvoor Hij Zijn leven heeft gegeven.

De beelden die wij in het Nieuwe Testament vinden over de “Gemeente” ondersteunen de ‘éénheid’ van Gods Gemeente. Er is sprake van het geestelijk Huis van God, niet van de huizen in hun diversiteit, de verschillende kerkgenootschappen. Er is maar één Lichaam van Jezus Christus.

Romeinen 12:5 Zo zijn wij, hoewel velen, één lichaam in Christus, maar ieder afzonderlijk leden ten opzichte van elkander.

1 Korintiërs 10:17 Omdat het één brood is, zijn wij, hoe velen ook, één lichaam; wij hebben immers allen deel aan het ene brood.

1 Korintiërs 12:13 Want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen, en allen zijn wij met één Geest gedrenkt.

Efeziërs 2:16 En de twee, tot één lichaam verbonden, weder met God te verzoenen door het kruis, waaraan Hij de vijandschap gedood heeft.

Efeziërs 4: 4 Een lichaam en één Geest, gelijk gij ook geroepen zijt in de ene hoop uwer roeping.

Kolossenzen 3:15 En de vrede van Christus, tot welke gij immers in één lichaam geroepen zijt, regere in uw harten; en weest dankbaar.

Zoals in het Oude Testament, er is maar één Tempel, het Huis van God, en zo is het ook in het Nieuwe Testament. De Kerk is een eenheid, en dat is voor God heel belangrijk. God heeft Zijn Zoon geschonken aan de Kerk, de Gemeente, en het behoort Hem toe.

1 Timoteüs 3:15 Mocht ik nog uitblijven, dan weet gij, hoe men zich behoort te gedragen in het huis Gods, dat is de gemeente van de levende God, een pijler en fundament der waarheid.

Efeziërs 2:22 In wie ook gij mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in de Geest.

Efeziërs 1: 23 Die zijn lichaam is, vervuld met Hem, die alles in allen volmaakt.

Openbaring 21:9 En er kwam een van de zeven engelen met de zeven schalen, die vol waren van de laatste zeven plagen, en hij sprak met mij, zeggende: Kom hier, ik zal u tonen de bruid, de vrouw des Lams.

De Constitutionele Kerk (de ‘Gemeente’ samengevat) is volgens God’s plan de vergadering van alle gelovigen vanaf de Pinksterdag, zoals opgenomen in Handelingen, hoofdstuk twee, tot aan de opname van de Kerk op het einde der tijden. De Gemeente is heel bijzonder voorgesteld in de brief aan de Efeziërs.

“En zo zelf de gemeente voor Zich te plaatsen, stralend, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks, zó dat zij heilig is en onbesmet. (Efeziërs 5: 27)” (NBG51)

Zoals eerder aangehaald, en nu nog eens, “er is maar één Kerk (Gemeente) op aarde, die uit gelovigen bestaat wereldwijd. Bijvoorbeeld:

1 Korintiërs 12:28 En God heeft sommigen aangesteld in de gemeente, ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars, verder krachten, daarna gaven van genezing, (bekwaamheid) om te helpen, om te besturen, en verscheidenheid van tongen.

Filippenzen 3:6 Een Hebreëer uit de Hebreëen, naar de wet een Farizeeër, naar mijn ijver een vervolger van de gemeente, naar de gerechtigheid der wet onberispelijk.

Kolossenzen 1:18 En Hij is het hoofd van het lichaam, de gemeente. Hij is het begin, de eerstgeborene uit de doden, zodat Hij onder alles de eerste geworden is.

1 Korintiërs 10:17 Omdat het één brood is, zijn wij, hoe velen ook, één lichaam; wij hebben immers allen deel aan het ene brood.

1 Korintiërs 12:12 Want gelijk het lichaam één is en vele leden heeft, en al de leden van het lichaam, hoe vele ook, één lichaam vormen, zo ook Christus.

Efeziërs 4:4 Een lichaam en één Geest, gelijk gij ook geroepen zijt in de ene hoop uwer roeping,

Jezus Christus is gestorven om de verstrooide kinderen van God tot een eenheid te vergaderen, de Gemeente, de Constitutionele Kerk, met alles erop en eraan wordt het ons verder duidelijk.

“En niet alleen voor het volk, maar om ook de verstrooide kinderen Gods bijeen te vergaderen. (Johannes 11:52). (NBG51)

In Gods gedachte moet de eenheid van de Gemeente zichtbaar worden. Hoe kan dat gebeuren? Wij komen altijd dichterbij ons doel.

“Want vooreerst is er, naar ik hoor, **wanneer gij als gemeente samenkomt**, verdeeldheid onder u, en ten dele geloof ik dit. (1 Korintiërs 11:18)” (NBG51)

“Omdat het één brood is, zijn wij, hoe velen ook, één lichaam; wij hebben immers allen deel aan het ene brood. (1 Korintiërs 10:17)” (NBG51)

Nochtans, is het onmogelijk dat de gehele Constitutionele Kerk van Christus, de Gemeente, over de ganse wereld op één plaats komt te vergaderen. Het is ook een onbegonnen zaak dat alle gelovigen uit geheel de wereld op één plaats het ‘Avondmaal’ viert. Daarvoor, heeft God plaatselijke vertegenwoordigingen voorzien. Gelovigen komen in hun eigen plaats samen, en daar stellen ze voor wat Gods ene Gemeente is, en dit vinden wij in het Nieuwe Testament.

“Wanneer gij dan bijeenkomt, is dat niet het eten van de maaltijd des Heren! (1 Korintiërs 11:20)” (NBG51)

“Hoe staat het dan, broeders? Telkens als gij samenkomt, heeft ieder iets: een psalm of een lering of een openbaring of een tong of een uitlegging; dat alles moet tot stichting geschieden. (1 Korintiërs 14:26)” (NBG51)

“Wij moeten onze eigen bijeenkomst niet verzuimen, zoals sommigen dat gewoon zijn, maar elkander aansporen, en dat des te meer, naarmate gij de dag ziet naderen. (Hebreeën 10:25)” (NBG51)

Het plaatselijke aspect van de ‘Gemeente’ is dikwijls te vinden in het Nieuwe Testament. Voorbeelden:

De Gemeente van God in Korinthe

1 Korintiërs 1: 2 Aan de gemeente Gods te Korinte, aan de geheiligden in Christus Jezus, de geroepen heiligen met allen, die allerwege de naam van onze Here Jezus Christus aanroepen, hun en onze (Here).

De Gemeente van de Laodiceërs

Kolossenzen 4:16 En wanneer deze brief bij u is voorgelezen, zorgt dan, dat hij ook in de gemeente te Laodicea voorgelezen wordt en dat ook gij die van Laodicea u laat voorlezen.

De Gemeenten van Asia ...de Gemeente in hun huis

1 Korintiërs 16:19 U groeten de gemeenten van Asia. Vele groeten in de Here van Aquila en Prisca en van de gemeente bij hen aan huis.

De Gemeenten van de volken

Romeinen 16:4 Mensen, die voor mijn leven hun hals gewaagd hebben. Niet ik alleen ben hun dankbaar, maar ook al de heidengemeenten.

De Gemeenten van Galatië

1 Korintiërs 16:1 Wat nu de inzameling voor de heiligen betreft, doet ook gij, evenals ik het in de gemeenten van Galatië geregeld heb.

De apostel Paulus in Romeinen 16: 16 maakt duidelijk dat de plaatselijke gemeentezo goed het eigendom van Christus is als de wereldwijde Gemeente.

“Groet elkander met de heilige kus. U groeten al de gemeenten van Christus. (Romeinen 16:16)” (NBG51)

De twee Sacramenten of Ordinanties

Het Doopsel

Kort voor zijn terugkeer naar de hemel verscheen Jezus aan zijn discipelen en zeide:

“En Jezus trad naderbij en sprak tot hen, zeggende: Mij is gegeven alle macht in de hemel en op [de] aarde. Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld. (Matteüs 28: 18-20)(NBG51)

Met deze woorden liet Hij ons weten, dat de doop zeer belangrijk is en dat allen, die Hem willen volgen zich behoren te laten dopen. Deze opdracht is universeel zowel in plaats als in tijd, en geldt ook voor u.

Vooraleer we verder gaan, willen wij U met de volgende vragen tot nadenken brengen. U behoort zeker tot één van de drie groepen, en na de studie van het onderwerp ‘doopsel’, zult U ongetwijfeld in staat zijn te bepalen tot welke groep mensen u behoort.

(1) Sommigen gelovigen in de Heer Jezus Christus hebben een echte, Bijbelse doop door onderdompeling ontvangen.

(2) Sommigen menen een Bijbelse doop te hebben ontvangen, terwijl dat in werkelijkheid niet zo is, bijvoorbeeld de kinderdoop zelfs door begieting.

(3) Anderen zijn in het geheel niet gedoopt, zelfs al zijn gelovigen in de Heer Jezus Christus.

Ongeacht tot welke groep u zich rekent, behoort u toch het onderwerp grondig te onderzoeken.

De conditie om tot de Constitutionele Kerk van Christus (de Gemeente) te behoren, dienen wij eerst Jezus als persoonlijke Redder te hebben aanvaard, door in Hem te geloven. Christus die stierf aan het kruis op Golgotha, bleef niet

in het graf, maar werd opgewekt, en door God als de Zoon des mensen aan Zijn rechterhand gezet en is daar nu in Gods tegenwoordigheid om voor ons te bidden. Wie of wat bracht Jezus in het graf? Waren het niet onze zonden en overtredingen? Maar waar is die Heer nu, die om onze zonden neerdaalde in de dood, en de derde dag is opgewekt. God wekte Christus op en zette Hem aan Zijn rechterhand. Zo zijn wij die in God geloven, die Christus uit de doden opwekte, gerechtvaardigd. Het geloof is mij tot gerechtigheid gerekend op grond van de opwekking (verrijzenis) en hemelopneming van de Heer Jezus.

“Want ik ben verzekerd, dat noch dood noch leven, noch engelen noch machten, noch heden noch toekomst, noch krachten, noch hoogte noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Here. (Romeinen 8: 38-39) (NBG51)

Indien u een waarachtige, Bijbelse doop door onderdompeling hebt ontvangen, zal het onderzoek dit duidelijk maken en uw vertrouwen en zekerheid versterken. Indien u zich vergist hebt, zal het onderzoek dit aan het licht brengen, maar het zal u tevens in staat stellen om het goed te maken bij God. Mensen die helemaal niet gedoopt zijn, zullen ontdekken hoeveel dit goddelijke gebod voor hen zou kunnen betekenen.

Hoe behoort men gedoopte te worden?

Wat betekent het woord "doop" in de Heilige Schrift? Wij hebben twee goede bronnen, waarbij wij de betekenis van het woord kunnen halen.

(1) De Woord van God zelf. Wij kunnen zien hoe het woord gebruikt werd en in welk verband.

(2) De uitleggingen van taalkundigen op het gebied van de Griekse taal in de tijd toen het Nieuwe Testament geschreven werd.¹

Omdat dit een kwestie is van de betekenis van een woord zullen wij beginnen met verklaringen van bekende en betrouwbare theologen.

Maarten Luther schreef het volgende over het Grieks woord voor DOOP: "In het Latijns kan het met onderdompeling vertaald worden, bijvoorbeeld iets in water onderdompelen, zodat het geheel door water wordt bedekt. En hoewel die gewoonte buiten gebruik geraakt is ... toch behoort men geheel ondergedompeld en onmiddellijk weer uit het water getrokken te worden. Want dit schijnt de etymologie van het woord te vereisen" (Maarten Luther, Opera, Tom. I, blz.72).

¹ Importantia Studiebijbel, "Het Nieuwe Testament", Statenvertaling met Strong-coderingen, bijvoegsel "Grieks-Nederlands Lexicon." (Teologia)

"Het Griekse woord BAPTIDZEIN en het Duitse woord TAUFEN (van TIEFE, diepte) beschreven oorspronkelijk het proces waardoor een mens of een voorwerp geheel in het water werd ondergedompeld en er daarna uitgetrokken werd ... men kan moeilijk ontkennen, dat de doop door onderdompeling - zoals die in het westen tot laat in de Middeleeuwen plaats vond - veel duidelijker datgene wat bedoeld werd weergaf dan het later toegepaste begieten, vooral toen dit begieten gereduceerd werd van werkelijk natmaken tot besprenkelen om tenslotte in de praktijk te ontaarden in slechts bevochtigen met zo weinig mogelijk water" (Karl Barth, De Leer van de Kerk aangaande de Doop).

"Ofschoon het woord dopen indompelen betekent en het zeker is, dat de oude kerk de ceremonie van het indompelen onderhouden heeft" (Johannes Calvijn, Instituten, Boek IV, Hoofdst. XV, Art. 19). (Johannes Calvijn, 'Institutie' of onderwijzing in de Christelijke Godsdienst, uit het Latijn vertaald door Dr. A. Sizoo, derde deel, bevattende boek IV. (Uitgeverij Meinema, Zoetermeer, Nederland in 2004).

"Oorspronkelijk geschiedde de Doop door onderdompeling. De dopeling ging in het water, ging geheel onder het water en kwam dan uit het water op. Toch is al spoedig naast de onderdompeling het besprenkelen met het water gebruikt" (Ds. Feenstra, Onze Geloofsbelijdenis, blz. 430).

“Of weet gij niet, dat wij allen, die in Christus Jezus gedoopt zijn, in zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is door de majesteit des Vaders, zo ook wij in nieuweid des levens zouden wandelen. Want indien wij samengegroeid zijn met hetgeen gelijk is aan zijn dood, zullen wij het ook zijn (met hetgeen gelijk is) aan zijn opstanding. (Romeinen 6: 3-5) (NBG51)

Deze aanhalingen zijn van mensen die dat deel van de godsdienst vertegenwoordigen waar de sprenkeldoop gebruikelijk is. Toch zijn zij taalgeleerden, die weten, dat de doop die door Christus geboden en door de apostelen uitgevoerd werd een onderdompeling in water was.

Enkel Gods Woord, de Bijbel, onderricht ons met precisie hoe moet worden gedoopt. Wat leert het Nieuwe Testament eigenlijk, onderdompeling of besprenkelen of begieten?

“En zij lieten zich in de rivier, de Jordaan, door hem dopen, onder belijdenis van hun zonden. (Matteüs 3:6)” (NBG51)

Het is mogelijk iemand in de rivier te nemen om hem alleen maar te besprenkelen of te begieten, maar het is onwaarschijnlijk, dat dit hier gebeurde.

“Doch ook Johannes doopte, te Enon bij Salim, omdat daar veel water was, en de mensen kwamen daar en lieten zich dopen. (Johannes 3:23) (NBG51)

Men heeft niet veel water nodig om iemand te besprenkelen of te begieten, wel voor het onderdompelen. Het woord "dopen" duidt een bepaalde handeling aan, waarvoor veel water nodig is.

“En terwijl zij onderweg waren, kwamen zij bij een water, en de kamerling zeide: Zie, daar is water; wat is ertegen, dat ik gedoopt word? [En hij zeide: Indien gij van ganser harte gelooft, is het geoorloofd. En hij antwoordde en zeide: Ik geloof, dat Jezus Christus de Zoon van God is.] En hij liet de wagen stilhouden en beiden daalden af in het water, zowel Filippus als de kamerling, en hij doopte hem. En toen zij uit het water gekomen waren, nam de Geest des Heren Filippus weg en de kamerling zag hem niet meer, want hij ging zijn weg met blijdschap. (Handelingen 8: 36-39) “(NBG51)

Zij kwamen bij een water. Dit gebeurt altijd bij onderdompeling. De kamerling was een reiziger en moest water bij zich hebben, maar dat was niet voldoende om aan de eisen van de doop te voldoen. Beiden daalden af in het water. Dit zou volkomen overbodig zijn voor een sprenkeldoop.

"En nu, wat aarzelt gij nog? Sta op, laat u dopen en uw zonden afwassen, onder aanroeping van zijn naam. (Handelingen 22:16)” (NBG51).

Deze woorden van Ananias aan Saulus van Tarsus geven de doop een betekenis, die alleen met onderdompeling is aan te verklaren. Deze tekst, evenals andere, is een zinspel op de handeling en betekenis van de doop. Jezus heeft over een wedergeboorte "uit water en Geest" gesproken (Johannes 3:5).

“Jezus antwoordde: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk Gods niet binnengaan. (Johannes 3: 5)” (NBG51)

Paulus schrijft over het "waterbad" waardoor de gemeente geheiligd is (Efeziërs 5:26) en over "het bad der wedergeboorte" (Titus 3:5).

“Om haar te heiligen, haar reinigende door het waterbad met het woord. (Efeziërs 5: 26)” (NBG51)

“Heeft Hij, niet om werken der gerechtigheid, die wij zouden gedaan hebben, doch naar zijn ontferming ons gered door het bad der wedergeboorte en der vernieuwing door de heilige Geest. (Titus 3:5)” (NBG51)

Petrus zegt, dat de doop ons behoudt, maar niet door "een aflegging van lichamelijke onreinheid" (1 Petrus 3:21). In al deze plaatsen heeft de schrijver de doop, onderdompeling op het oog. De doop is de geloofsbelijdenis, de getuigenisaflegging van zijn of haar geloof in Jezus Christus, wat een pasgeboren baby niet kan. De ouders die instaan voor het persoonlijk 'geloof' van het kind kan niet. Bijvoorbeeld, hoe kan een man met twee vrouwen en kinderen van elke vrouw, instaan voor de kinderen bij de kinderdoop. Ze beleven het Christelijk Geloof niet, daar ze in staat van zonde leven, met de gevolgen van dien. In ongeloof kan geen geloofsbelijdenis in Jezus Christus afgelegd worden.

“Als tegenbeeld daarvan redt u thans de doop, die niet is een afleggen van lichamelijke onreinheid, maar een bede van een goed geweten tot God, door de opstanding van Jezus Christus. (1 Petrus 3:21)” (NBG51)

"Of weet gij niet, dat wij allen, die in Christus Jezus gedoopt zijn, in zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is door de majesteit des Vaders, zo ook wij in nieuwheid des levens zouden wandelen. Want indien wij samengegroeid zijn met hetgeen gelijk is aan zijn dood, zullen wij het ook zijn (met hetgeen gelijk is) aan zijn opstanding. (Romeinen 6:3-5)" (NBG51)

Om ons te redden is Jezus gestorven, begraven en opgestaan uit de doden. Men mag nu met Hem sterven, begraven worden en opstaan om in nieuwheid des levens te wandelen. Dit gebeurt bij de doop. Al deze woorden van Paulus hebben betrekking op de handeling, die plaats vindt bij de doop. De betekenis van de doop wordt alleen door de handeling, onderdompeling, duidelijk gemaakt. Daarin zien wij de dood, begravenis en opstanding van onze Zaligmaker (Heiland), en daardoor nemen wij deel aan deze gebeurtenissen. De doop is een "begravenis en een wederopstanding".

In het Nieuwe Testament blijft de doop altijd een onderdompeling. Bent u, broeders en zusters, beste vrienden van waar dan ook, volgens de Heilige Schrift, gedoopt? Volgens het plan van God voor de Constitutionele Kerk van Christus?

De doop naar het Nieuwe Testament is zeer belangrijk

Om te kunnen waarnemen hoe belangrijk de doop is, is het nodig om verscheidene feiten naar voren te brengen, die in het Nieuwe Testament vermeld staan.

Het is de wil van God, dat men zich laat dopen! Het hoogste doel van het leven is het doen van de wil van God volbrengen; en, onze belangrijkste vraag luidt:

"Wat verlangt God van mij?" Door Christus en de apostelen heeft God ons laten weten, dat wij gedoopt behoren te worden. Men laat zich dopen omdat het Gods Wil is.

Jezus heeft het geboden. Wat Hij ons geboden heeft is belangrijk en wij kunnen onze liefde en geloof tonen door Hem in alles te gehoorzamen.

Het doel van de doop is belangrijk. Iedere ongedoopte gelovige dient zich te laten dopen "tot vergeving" van zijn zonden. Daarom zei Jezus:

"Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden. (Marcus 16:16)"(NBG51)

Petrus predikte:

"Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden. (Handelingen 2:38)" (NBG51)

Saulus van Tarsus werd geboden:

"En nu, wat aarzelt gij nog? Sta op, laat u dopen en uw zonden afwassen, onder aanroeping van zijn naam. (Handelingen 22:16)" (NBG51)

Ondanks het feit, dat de doop zo belangrijk is, dat God die als een bijzondere voorwaarde voor onze redding gesteld heeft, moeten wij, om niet in verwarring te raken, enkele dingen voor ogen houden.

1. Het is God die redt. De kracht van onze redding ligt niet in het water, maar bij God. Toen de legeroverste van de koning van Aram geboden werd om zich zeven maal te wassen in de Jordaan, kon hij het gebod niet begrijpen en toch gehoorzaamde hij, met het resultaat dat hij onmiddellijk van zijn melaatsheid werd genezen (2 Koningen 5).

Waardoor werd hij genezen? Niet door het water, maar door God, maar op voorwaarde, dat hij zich zeven maal in het water gewassen had. God heeft de waterdoop als voorwaarde van onze vergeving gesteld, en daarom moeten wij ons laten dopen ... niet om door het water behouden te worden, maar door God. Het is een heel mooi verhaal, dat u absoluut moet lezen

2. Het bloed van Christus reinigt van zonde (Romeinen 5:9).

"Veel meer zullen wij derhalve, thans door zijn bloed gerechtvaardigd, door Hem behouden worden van de toorn. (Romeinen 5:9)" (NBG51)

Zonder het vergoten bloed van Christus is vergeving onmogelijk (Hebreeën 9:22), maar men moet het vergoten bloed aanvaarden, door zich in de dood van Christus te laten dopen.

“En nagenoeg alles wordt volgens de wet met bloed gereinigd, en zonder bloedstorting geschiedt er geen vergeving. (Hebreeën 9:22)” (NBG51)

In Romeinen 6:3-6 legt Paulus dit voor ons uit en vertelt ons, dat wij deel nemen aan de dood van Christus wanneer wij ons in Hem laten dopen. Men wordt door het bloed gereinigd wanneer men zich laat dopen tot vergeving van zijn zonden.

"Of weet gij niet, dat wij allen, die in Christus Jezus gedoopt zijn, in zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is door de majesteit des Vaders, zo ook wij in nieuwheid des levens zouden wandelen. Want indien wij samengegroeid zijn met hetgeen gelijk is aan zijn dood, zullen wij het ook zijn (met hetgeen gelijk is) aan zijn opstanding. (Romeinen 6:3-5)" (NBG51)

“Dit weten wij immers, dat onze oude mens medegekruisigd is, opdat aan het lichaam der zonde zijn kracht zou ontnomen worden en wij niet langer slaven der zonde zouden zijn. (Romeinen 6:6)” (NBG51)

3. Men wordt door geloof gerechtvaardigd (Romeinen 5:1). Dat wil niet zeggen, dat het door geloof ALLEEN gebeurt.

“Wij dan, gerechtvaardigd uit het geloof, hebben vrede met God door onze Here Jezus Christus. (Romeinen 5: 1)” (NBG51)

Vervolgens:

"Is onze vader Abraham niet uit werken gerechtvaardigd, toen hij zijn zoon Izaak op het altaar legde? Daaruit kunt gij zien, dat zijn geloof samenwerkte met zijn werken, en dat dit geloof pas volkomen werd uit de werken; en het schriftwoord werd vervuld, dat zegt: Abraham geloofde God en het werd hem tot gerechtigheid gerekend, en hij werd een vriend van God genoemd. (Jakobus 2:21-23)" (NBG51)

Men wordt uit geloof gerechtvaardigd, wanneer men God gehoorzaamt. De kracht van de doop ligt in het geloof.

“Want gij zijt allen zonen van God, door het geloof, in Christus Jezus. Want gij allen, die in Christus gedoopt zijt, hebt u met Christus bekleed. (Galaten 3:26,27)” (NBG51)

4. Man kan zijn zaligheid niet verdienen.

"Want door genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat niet uit uzelf; het is een gave van God; niet uit werken, opdat niemand roeme. (Efeziërs 2:8,9)" (NBG51)

Drie genres werken worden in de Heilige Schrift beschreven, de werken van de wet, de werken van eigen gerechtigheid en de werken van het geloof.

De eerste twee zijn niet bevoegd iemand te redden (Romeinen 3:28; 10:1-3):

"Want wij zijn van oordeel, dat de mens door geloof gerechtvaardigd wordt, zonder werken der wet. (Romeinen 3: 28)" (NBG51)

"Broeders, de begeerte mijns harten en mijn gebed over hun behoud gaan tot God uit. Want ik getuig van hen, dat zij ijver voor God bezitten, maar zonder verstand. Want onbekend met Gods gerechtigheid en trachtende hun eigen gerechtigheid te doen gelden, hebben zij zich aan de gerechtigheid Gods niet onderworpen. (Romeinen 10:1-3)" (NBG51)

Toch, werken van geloof zijn noodzakelijk (Romeinen 1:5; Galaten 5:6; 1 Tessalonicenzen 1:3).

"Door wie wij genade en het apostelschap ontvangen hebben om gehoorzaamheid des geloofs te bewerken voor zijn naam onder al de heidenen. (Romeinen 1:5)" (NBG51)

"Want in Christus Jezus vermag noch besnijdenis iets, noch onbesneden zijn, maar geloof, door liefde werkende. (Galaten 5:6)" (NBG51)

"Onophoudelijk gedachtig aan het werk uws geloofs, de inspanning uwer liefde en de volharding uwer hoop op onze Here Jezus Christus voor het oog van onze God en Vader. (1 Tessalonicenzen 1:3)" (NBG51)

Waaronder valt de doop? Niet onder de werken van de wet. Ook niet onder de goede werken. Wel onder de werken van overgave en geloof in Jezus Christus.

5. Men dient wedergeboren te worden.

"Tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk Gods niet binnengaan. (Johannes 3:3,5).

“Jezus antwoordde en zeide tot hem: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand wederom geboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien. (Johannes 3: 3)” (NBG51)

“Jezus antwoordde: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk Gods niet binnengaan. (Johannes 3:5)” (NBG51)

Dat Jezus over de waterdoop sprak, wordt ons duidelijk wanneer wij andere plaatsen in het Nieuwe Testament overdenken. (Verzen uit NBG51)

Nieuw leven bij de doop

Romeinen 6:4-5

Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is door de majesteit des Vaders, zo ook wij in nieuwheid des levens zouden wandelen. Want indien wij samengegroeid zijn met hetgeen gelijk is aan zijn dood, zullen wij het ook zijn (met hetgeen gelijk is) aan zijn opstanding.

De zonden worden afgewassen door de doop

Handelingen 22:16

En nu, wat aarzelt gij nog? Sta op, laat u dopen en uw zonden afwassen, onder aanroeping van zijn naam.

De gemeente is door het “waterbad” geheiligd

Efeziërs 5: 27

En zo zelf de gemeente voor Zich te plaatsen, stralend, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks, zó dat zij heilig is en onbesmet.

Men wordt gered door het bad van de wedergeboorte

Titus 3: 5

Heeft Hij, niet om werken der gerechtigheid, die wij zouden gedaan hebben, doch naar zijn ontferming ons gered door het bad der wedergeboorte en der vernieuwing door de heilige Geest.

Men wordt wedergeboren in gehoorzaamheid

1 Petrus 1: 22-23

Nu gij uw zielen door gehoorzaamheid aan de waarheid gereinigt hebt tot ongeveinsde broederliefde, hebt dan elkander van harte en bestendig lief, als wedergeborenen niet uit vergankelijk, maar uit onvergankelijk zaad, door het levende en blijvende woord van God.

Men wordt zoon van God wanneer in Christus

gedoopt, en wedergeboorte uit water en geest.

Galaten 3:26-27

Want gij zijt allen zonen van God, door het geloof, in Christus Jezus. Want gij allen, die in Christus gedoopt zijt, hebt u met Christus bekleed.

“Ook u, hoewel gij dood waart door uw overtredingen en zonden, waarin gij vroeger gewandeld hebt overeenkomstig de loop dezer wereld, overeenkomstig de overste van de macht der lucht, van de geest, die thans werkzaam is in de kinderen der ongehoorzaamheid, trouwens, ook wij allen hebben vroeger daarin verkeerd, in de begeerten van ons vlees, handelende naar de wil van het vlees en van de gedachten, en wij waren van nature, evenzeer als de overigen, kinderen des toorns –, God echter, die rijk is aan erbarming, heeft, om zijn grote liefde, waarmede Hij ons heeft liefgehad, ons, hoewel wij dood waren door de overtredingen mede levend gemaakt met Christus, – door genade zijt gij behouden –, en heeft ons mede opgewekt en ons mede een plaats gegeven in de hemelse gewesten, in Christus Jezus, om in de komende eeuwen de overweldigende rijkdom zijner genade te tonen naar (zijn) goedertierenheid over ons in Christus Jezus. (Efeziërs 2: 1-7)” (NBG51)

De doop is zo belangrijk, dat God ons alleen aanneemt op voorwaarde dat men zich laat dopen. Daarom is het ook belangrijk, dat men de doop toetst aan de hand van de Heilige Schrift.

Wie wordt gedoopt?

Een gelovige die in het Christelijk Geloof onderwezen is.

Jezus zelf laat ons zien hoe het moet gaan, wanneer Hij tot zijn discipelen zegt:

"Maakt al de volken tot mijn discipelen (leerlingen) en doopt hen. (Matteüs 28:19)" (NBG51)

Men moet eerst onderwezen worden voordat men een Bijbelse doop kan ontvangen. Dit klopt met de gehele Bijbelse geschiedenis aangaande de doop.

Iemand die Jezus Christus, de Zoon van God heeft aanvaardt als persoonlijke Redder.

De betekenis van de doop houdt verband met het geloof van de dopeling. De enige doop, die nu geldig is, is de doop van iemand, die in Jezus Christus, de Zoon van God, gelooft. Daarom zei Jezus:

"Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden, maar wie niet gelooft, zal veroordeeld worden. (Marcus 16:16)" (NBG51)

De doop moet door persoonlijk geloof voorafgegaan worden. Alleen dan kan men door de doop belijdenis van het geloof afleggen. Als men het Nieuwe Testament doorleest wordt het noodzakelijke verband tussen geloof en doop steeds duidelijker. Zowel mannen als vrouwen geloofden en lieten zich dopen.

“Toen zij echter geloof schonken aan Filippus, die het evangelie van het Koninkrijk Gods en van de naam van Jezus Christus predikte, lieten zij zich dopen, zowel mannen als vrouwen. (Handelingen 8:12)” (NBG)

De gevangene te Filippi geloofde met geheel zijn huis en liet zich dezelfde ure van de nacht dopen.

“ En zij zeiden: Stel uw vertrouwen op de Here Jezus en gij zult behouden worden, gij en uw huis.En zij spraken het woord Gods tot hem in tegenwoordigheid van allen, die in zijn huis waren.En in datzelfde uur van de nacht nam hij hen mede om hun striemen af te wassen, en hij liet zichzelf en al de zijnen terstond dopen; en hij bracht hen naar boven in zijn huis en richtte een tafel aan, en hij verheugde zich, dat hij met zijn gehele huis tot het geloof in God gekomen was. (Handelingen 16:31-34)” (NBG51)

Men wordt een zoon van God door geloof en de doop

“Want gij zijt allen zonen van God, door het geloof, in Christus Jezus. Want gij allen, die in Christus gedoopt zijt, hebt u met Christus bekleed. (Galaten 3:26-27)” (NBG)

Wanneer men met Christus door de doop begraven wordt, wordt men ook met Hem opgewekt door "het geloof aan de werking Gods".

“Daar gij met Hem begraven zijt in de doop. In Hem zijt gij ook mede opgewekt door het geloof aan de werking Gods, die Hem uit de doden heeft opgewekt. (Kolossenzen 2:12)” (NBG51)

Een mens gaat doelbewust het watergraf in met de zekerheid, dat hij met Christus begraven en opgewekt wordt.

De kandidaat voor de doop moet bekeerd zijn.

De doop is voor zondaars, die zich bekeerd hebben. Op Pinksterdag toen velen door het Woord van God "in hun hart getroffen" waren en de vraag stelden, "Wat moeten wij doen, mannen broeders?" gaf de Heilige Geest door de mond van Petrus het antwoord:

“En Petrus antwoordde hun: Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gave des heiligen Geestes ontvangen. (Handelingen 2:38)” (NBG51)

Hij heeft niet gezegd, "Bekeert u en laat u en uw kinderen dopen". De bekering gaat de doop vooraf en is een noodzakelijke voorbereiding daartoe.

De kinderdoop in overweging

Kleine kinderen kunnen zich niet op de doop voorbereiden. Zij kunnen niet leren, niet geloven, zich niet bekeren, niet beslissen. Zij kunnen de betekenis van de doop niet begrijpen. De doop kan voor hen geen belevens zijn. Zij kunnen de Schriftuurlijke voorwaarden, waarop men gedoopt mag worden, niet nakomen.

God heeft nooit gezegd dat pasgeborenen moeten gedoopt worden.. De Heilige Schrift is de enige openbaring van de wil van God, en vertelt ons alles wat God van ons verlangt. Als het Gods plan was, dat men pasgeborenen zou dopen, zou Hij het in zijn woord geleerd hebben. Door de Schriften wordt men tot alle goed werk volkomen toegelicht.

“Elk van God ingegeven schriftwoord is ook nuttig om te onderrichten, te weerleggen, te verbeteren en op te voeden in de gerechtigheid. (2 Timoteüs 3:16)” (NBG51)

Men mag niet aan Gods woord iets toevoegen of er iets van afnemen.

“Gij zult aan wat ik u gebied, niet toedoen en daarvan niet afdoen, opdat gij de geboden van de HERE, uw God, onderhoudt, die ik u opleg. (Deuteronomium 4:2)” (NBG51)

De Heilige Schrift is onze volledige handleiding. Nergens kan men een gebod vinden om kleine kinderen te dopen.

“Geschiedde het, dat Johannes doopte in de woestijn en de doop der bekering tot vergeving van zonden predikte. (Marcus 1:4)” (NBG51)

Jezus doopte geen kinderen. Kinderen werden tot Hem gebracht, maar niet om gedoopt te worden:

“Toen werden kinderen tot Hem gebracht, opdat Hij hun de handen zou opleggen en bidden; doch de discipelen bestrafden hen. Maar Jezus zeide: Laat de kinderen geworden en verhindert ze niet tot Mij te komen, want voor zodanigen is het Koninkrijk der hemelen. En Hij legde hun de handen op en vertrok vandaar. (Matteüs 19:13-15)” (NBG51)

Zij hebben de doop niet nodig. Zij zijn rein. Voor hen is het Koninkrijk, en voor allen, die door bekering gelijk hen worden.

De apostelen doopten geen kleine kinderen. De apostelen werden door Christus gekozen en afgevaardigd om zijn evangelie aan alle mensen te verkondigen, met de belofte, dat de Heilige Geest hen in de volle waarheid zou leiden. Indien het goed of nodig was om kleine kinderen te dopen, zouden zij het gedaan hebben. Laat ons de voorbeelden, die wij in de Heilige Schrift kunnen vinden, nagaan om te zien of zij kleine kinderen doopten:

Op Pinksterdag werden drie duizend mensen gedoopt, maar er waren geen kleine kinderen onder hen.

"Zij dan, die zijn woord aanvaardden, lieten zich dopen. (Handelingen 2:41)" (NBG51)

In Samaria werden geen kleine kinderen gedoopt "Toen zij echter geloof schonken ... lieten zij zich dopen, zowel mannen als vrouwen".

"Toen zij echter geloof schonken aan Filippus, die het evangelie van het Koninkrijk Gods en van de naam van Jezus Christus predikte, lieten zij zich dopen, zowel mannen als vrouwen. (Handelingen 8: 12)" (NBG51)

Cornelius werd gedoopt met anderen, maar nog eens is er hier geen sprake van het dopen van kleine kinderen.

"En hij beval hen te dopen in de naam van Jezus Christus. Toen verzochten zij hem nog enige dagen te blijven. (Handelingen 10:48)" (NBG51)

Lydia werd met haar huis gedoopt. Hier is echter geen sprake van kleine kinderen. Het woord HUIS houdt in kinderen en/of bedienden. Wie in dit geval bedoeld werd, staat er niet bij. Er is geen reden om te denken, dat hier een afwijking van de regel was. Er staat niet: "En Lydia liet zich dopen met haar kleine kinderen".

"En een zekere vrouw, met name Lydia, een purperverkoopster uit de stad Tyatira, die God vereerde, hoorde toe, en de Here opende haar hart, zodat zij aandacht schonk aan hetgeen door Paulus gezegd werd. En toen zij gedoopt was en haar huis, nodigde zij ons, zeggende: Indien gij van oordeel zijt, dat ik de Here getrouw ben, neemt dan uw intrek in mijn huis. En zij drong ons ertoe. (Handelingen 16:14-15)" (NBG51)

De gevangenebewaarder "en al de zijnen" werden gedoopt. "Al de zijnen" waren oud genoeg om te geloven, want hij "verheugde zich, dat hij met zijn gehele huis tot het geloof in God was gekomen".

“En in datzelfde uur van de nacht nam hij hen mede om hun striemen af te wassen, en hij liet zichzelf en al de zijnen terstond dopen; en hij bracht hen naar boven in zijn huis en richtte een tafel aan, en hij verheugde zich, dat hij met zijn gehele huis tot het geloof in God gekomen was. (Handelingen 16: 33-34)” (NBG51)

Vele te Korinte kwamen tot geloof en lieten zich dopen. Uit de Handelingen der Apostelen is het duidelijk, dat de apostelen geen kleine kinderen doopten. Als zij het toen niet deden, bestaat er geen reden om het nu te doen.

“En Crispus, de overste der synagoge, kwam tot geloof in de Here met zijn gehele huis, en vele van de Korintiërs, die hem hoorden, geloofden en lieten zich dopen. (Handelingen 18:8)” (NBG51)

Als er een Schriftuurlijke reden was om kleine kinderen te dopen, zouden de apostelen het gedaan hebben, en zou God ook ons geboden hebben om het te doen. Men zegt, dat de doop de plaats van de besnijdenis ingenomen heeft, en dat men daarom de kleine kinderen moet dopen. Als dat argument nu geldig is, was het ook geldig in de tijd van de apostelen.

Waarom hebben die dan geen kleine kinderen gedoopt? Waarom heeft God ons dan niet geboden onze kinderen te laten dopen? Zijn wil aangaande de besnijdenis was duidelijk genoeg geweest.

"Voorts zei God tot Abraham: En wat u aangaat, gij zult mijn verbond houden, gij en uw nageslacht, in hun geslachten. Dit is mijn verbond, dat gij zult houden tussen Mij en u en uw nageslacht: dat bij u al wat mannelijk is besneden worde; gij zult het vlees van uw voorhuid laten besnijden, en dat zal tot een teken van het verbond zijn tussen Mij en u. Wie acht dagen oud is, zal bij u besneden worden, al wat mannelijk is in uw geslachten. (Genesis 17:9-12)” (NBG51)

Als God een dergelijk gebod gegeven had aangaande het dopen van onze kinderen, zouden wij er niet aan twijfelen, maar dat gebod ontbreekt. Wij hebben wel een besnijdenis, die van het hart is en die niet met handen geschiedt.

“Maar hij is een Jood, die het in het verborgen is, en de (ware) besnijdenis is die van het hart, naar de Geest, niet naar de letter. Dan komt zijn lof niet van mensen, maar van God. (Romeinen 2: 29)” (NBG51)

“In Hem zijt gij ook met een besnijdenis, die geen werk van mensenhanden is, besneden door het afleggen van het lichaam des vlezes, in de besnijdenis van Christus. (Kolossenzen 2:11)” (NBG51)

Soms haalt men deze laatste tekst ten onrechte aan in verband met de kinderdoop.

“ In Hem zijt gij ook met een besnijdenis, die geen werk van mensenhanden is, besneden door het afleggen van het lichaam des vlezes, in de besnijdenis van Christus, daar gij met Hem begraven zijt in de doop. In Hem zijt gij ook mede opgewekt door het geloof aan de werking Gods, die Hem uit de doden heeft opgewekt. (Kolossenzen 2:11-12)” (NBG51)

Ziet u hier iets over een kinderdoop? Wel ziet men, dat degenen, die gedoopt worden in de kracht van God geloven, hetgeen een pasgeborene niet kan doen. Men mag een tekst niet uit zijn verband rukken. In plaats van zuigelingendoop te steunen, laat deze tekst zien, dat alleen mensen die geloven, gedoopt mogen worden. De besnijdenis waarover hier en in Romeinen 2:29 geschreven wordt vindt plaats in het hart en heeft evenveel met bekering en geloof te maken als met de doop. Alleen jongens werden besneden, maar de doop is voor alle twee geslachten. Als de parallel in het ene opzicht vervalt, kan het ook in het tweede vervallen.

“Maar hij is een Jood, die het in het verborgen is, en de (ware) besnijdenis is die van het hart, naar de Geest, niet naar de letter. Dan komt zijn lof niet van mensen, maar van God. (Romeinen 2:29)” (NBG51)

Theologen beweren dat de kinderdoop niet in de Heilige Schrift te vinden is

Neander (Luthers): "Wij hebben alle reden om de kinderdoop niet van apostolische traditie af te leiden" (Gen. Hist. of the Christian Rel. and Church, Vol. K, bl.311) (Vertaling uit het Engels)

Johannes Calvijn: "Aangezien Christus hun beveelt te onderwijzen voor het dopen, en verlangt dat niemand behalve gelovigen toegelaten zullen worden tot de doop, zou hieruit blijken, dat de doop niet op de juiste wijze wordt toegepast tenzij ze door geloof is voorafgegaan" (Harmony of the Evangelists, Vol. III, bl.386) (Vertaling uit het Engels)

J.H.Newman (R.K.): Het is niet meer dan recht en billijk meteen te erkennen, dat de Schriften niet van ons verlangen de kinderen te dopen" (Parochial and Plain Sermons, Vol. VII, bl.219) (Vertaling uit het Engels)

Karl Barth besteedt enkele bladzijden aan het bewijzen, dat er geen steun voor zuigelingendoop in de Heilige Schrift te vinden is. Hij beweert, dat de doop in het Nieuwe Testament altijd het noodzakelijke antwoord is op een onvermijdelijke vraag van iemand, die tot geloof gekomen is (De Leer van de Kerk Aangaande de Doop).

Wat deze mensen zeggen is geen bewijs, dat het zo is. Zij zijn mensen. Alleen het woord van God is volkomen betrouwbaar. Zij zijn wel geleerden, die er een studie van gemaakt hebben en tot de conclusie gekomen zijn, dat de doop waarover men in de Heilige Schrift leest, niet voor kleine kinderen bedoeld was. Als u de Schriften wilt onderzoeken, zult u wellicht ook tot dezelfde conclusie komen.

De doop als eerste en enige initiatie in de Constitutionele Kerk van Christus

Elke gelovige in Jezus Christus behoort eenmaal gedoopt te worden. Is iemand werkelijk volgens Gods Woord gedoopt, dan hoeft hij zich niet een tweede keer te laten dopen, maar bij iets zo belangrijk als de doop willen velen zekerheid hebben. De enige manier om zeker van deze zaak te zijn is een grondig onderzoek van de Heilige Schrift. Als men al een "doop" heeft ondergaan dan behoort men die aan de Heilige Schrift te toetsen. Zoals wij al gezien hebben zijn er drie belangrijke kenmerken van een ware doop:

1. De onderdompeling in water. Geen andere handeling voldoet aan de eisen van Gods Woord. Besprenkelen of begieten worden niet bedoeld wanneer God in de Heilige Schrift over de doop spreekt. Men kan wel een besprenkelen of begieting ontvangen hebben, maar dat is niet de doop. De schrijver kent een voorganger die enkel de voetjes van de pasgeborene in het water dompelt, terwijl hij de traditionele aanroeping zegt. De doopvond is een kom met water, waarin keitjes liggen met de namen van de kindjes die vooraf werden, zagezegd, gedoopt. Hij laat de voetjes in het water zakken totdat deze de stenen raken. Puur fantasie, show, en totaal ongeldig. Daarom kan er nooit sprake van wederdoop zijn, wanneer men zich laat onderdompelen in de Naam van de Vader, en de Zoon, en de Heilige Geest.
2. De kandidaat moet in het geloof onderwezen zijn, geloven in Jezus Christus, en die zich zodoende bekeerd heeft en zelf besloten heeft om zich te "laten dopen". Bij de doop wordt door de kandidaat ook een openbaar getuigenis afgelegd, dat is geloofsbelijdenis. De enige doop is door onderdompeling als volwassene. Indien men als klein kind gedoopt werd, heeft men niet aan die noodzakelijke eisen van de doop voldaan. De eisen van zijn kerk zijn bevredigd, maar die van God niet. Wat hij ontvangen heeft, is iets anders dan de doop waarover men in de Heilige Schrift leest. De Anglicaanse Kerk noemt het vaak "christening" (Ritueel

om Christen te worden). Men behoort NADAT men tot geloof gekomen is zich te laten dopen. Dan pas kan men werkelijk deelnemen aan het tweede sacrament of ordinantie in eigen geloofsgemeenschap.

Onze eerste doel is toch mensen tot het Evangelie te brengen, door het persoonlijke geloof in de Heer Jezus. Hier, zijn allen die geloven in volkomen veiligheid. Geen macht zal hen uit Christus' liefde kunnen ontrukken, want Gods macht is groter dan alle machten. Christus, die stierf, bleef niet in het graf, maar werd opgewekt, en door God als de Zoon des mensen aan Zijn rechterhand gezet en is daar nu in Gods tegenwoordigheid om voor ons allen die onvoorwaardelijk geloven te bidden als enige middelaar. Het doopsel komt later, na de bekering, en zich in de Christelijke leer te zijn ingewijd.

Het Avondmaal – Heilige Communie – Heilige Eucharistie

Een van de mooie beelden in het Nieuwe Testament worden gebruikt voor de Constitutionele Kerk van Christus, de Gemeente, namelijk een 'huis'. Het doet ons denken aan de heiligheid van God. Al in het Oude Testament telde het principieel:

“Uw getuigenissen zijn zeer betrouwbaar, de heiligheid is uw huis tot sieraad, o HERE, tot in lengte van dagen. (Psalm 93:5)” (NBG51)

We moeten rekening houden met deze heiligheid wanneer we samenkomen. Het belangrijkste beginsel van het Huis van God is immers niet de liefde, want 'Hij is Liefde', maar de heiligheid van God. Hetzelfde geldt voor de beeldspraak van het Lichaam van Christus, die bijzonder de gedachte van éénheid weergeeft. Zoals voor het 'Huis van God' wordt ook de uitdrukking 'Lichaam' telkens in het enkelvoud gebruikt. Er is, trouwens, nooit sprake van lichamen.

Er is één lichaam.

“Een lichaam en één Geest, gelijk gij ook geroepen zijt in de ene hoop uwer roeping. (Efeziërs 4: 4)” (NGB51)

Wat wordt er mee bedoeld, eigenlijk! Het gaat hier om de gelovigen over de ganse aarde. Toch, in 1 Korintiërs 12: 27 schrijft Paulus dat de gelovigen in Korinte het 'lichaam van Christus' zijn.

“Gij nu zijt het lichaam van Christus en ieder voor zijn deel leden. (1 Korintiërs 12:27)” (NBG51)

De Korintiërs waren een deel van één geheel, de vertegenwoordiging van de wereldwijde Constitutionele Kerk van Christus.

“En gijlieden zijt het lichaam van Christus, en leden in het bijzonder. (1Korintiërs 12: 27, zie Statenvertaling met Strong-coderingen, ‘Importantia Studiebijbel’.

Deze uitdrukking betekent niet dat de Korintiërs het Lichaam, het gehele Lichaam van Christus waren, dat staat ook niet in de Griekse tekst. De plaatselijke Gemeente te Korinte droegen de karaktertrekken van het hele Lichaam. Een plaatselijke vergadering van gelovigen vertegenwoordigt de hele Constitutionele Kerk (de Algemene Christelijke Kerk of Gemeente) van Christus. Het staat voor de voorrechten zowel als voor de verantwoordelijkheden.

Een zichtbare teken van deze eenheid is het “Heilig Avondmaal” (de Eucharistieviering). Het is samen met de volwassendoop (onderdompeling) één van de zichtbare tekenen die God geschonken heeft aan de gelovigen in Christus, de Christenen. Wanneer we aan de ‘Tafel van de Heer’ samen zijn, en Zijn dood verkondigen, dan geven we tezelfdertijd ook uitdrukking aan de éénheid van al Gods kinderen.

“Want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen, en allen zijn wij met één Geest gedrenkt. (1 Korintiërs 12:13)” (NBG51)

We kunnen de Avondmaaltviering niet beperken tot een bepaalde plaats. Het brood is nu eenmaal geen symbool voor de eenheid in een bepaalde locatie, maar voor de eenheid van alle gelovigen in Christus op de hele aarde.

Wie laten we toe, en waar kunnen we zelf het Avondmaal vieren, in welke groep gelovigen?

Plaatselijke vergaderingen die samen optrekken en weerspiegelen wat de Constitutionele Kerk van Christus is, de Gemeente Gods, kunnen niet met verschillende criteria te werk gaan. De manier waarop ze handelen, kan verschillend zijn, maar het beginsel waarnaar ze handelen moet overeenstemmen. Alle gelovigen zijn gebonden aan dat wat God in Zijn Woord zegt.

Plaatselijke vergaderingen hebben hetzelfde karakter, dezelfde doelstellingen en inhoud.

“Opdat thans door middel van de gemeente aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten de veelkleurige wijsheid Gods bekend zou worden. (Efeziërs 3: 10)” (NBG51)

Elke plaatselijke “gemeente” handelt naar dezelfde beginselen naar Gods Woord. Elke gelovige en gedoopte in een “Gemeente van Christus” voeden zich aan dezelfde bron, en streven eveneens naar volmaaktheid. Iederéén neemt deel aan de geestelijke rijkdom van Gods Woord, en geven die gestalte. We menen er goed aan te doen even de klemtoon te leggen op de bijzondere verhouding tussen de gelovigen (gedoopten) en het Avondmaal des Heren. Deze instelling is de inhoud van het priesterschap van alle gelovigen. Wat daar ook van zij, het tweede sacrament of ordinantie, het Avondmaal, blijft centraal in het leven van de Constitutionele Kerk van Christus, plaatselijk en universeel. Ook in de meest moderne denkrichting (zonder van het Evangelie af te wijken), blijft het Avondmaal het middenpunt van elk normaal Gemeenteleven.

Elke gelovige weet dat de nagedachtenis van Christus in de Avondmaaltviesing, hem of zij een plaats toewijst in de Gemeente (de Kerk). Rondom de dienst van het Avondmaal, staat de dienst van Woord en Verkondiging. Het Evangelie, de heilige mededeling van Jezus Christus bevat Woorddienst en Avondmaal. Beide vormen samen één fundament van geloof en viering. Beide groeien samen tot één uiting en beleving van het Christelijk Geloof, waardoor de reddende Zaligmaker (Heiland) wordt aanvaard. Daarom gaat de Woorddienst, de catechese, het onderricht, de opvoeding, aan het Avondmaal vooraf. Om dezelfde rede bestaat de liturgie van het Heilig Avondmaal voor een ruim gedeelte uit woord en belijdenis. Maar ook na de “Eredienst van Woord en Tafel” blijft om dezelfde motieven de nazorg onmisbaar. De opvoeding, het onderwijs, hetzij georganiseerd, hetzij in privaat of in familieverband gegeven, blijven noodzakelijke voorwaarden, opdat het Heilig Avondmaal in het leven van iedere gelovige zou nawerken, en het door Christus bedoelde effect zou bereiken.

Het Heilig Avondmaal is, vanwege de diepte van de betekenis die erdoor wordt voorgesteld, een inspirerende ervaring voor de ziel. Het was tijdens de eeuwenoude viering van het Pesach-feest op de vooravond van Zijn dood dat Hij een nieuw betekenisvolle gemeenschappelijk maal instelde dat we tot de dag van vandaag in acht nemen, en dit is de voornaamste expressie van de Christelijke aanbidding. Het is een “representatie van een preek”, waarin de dood en wederopstanding van onze Heer worden herinnerd, en waarin we in de toekomst vooruitkijken naar Zijn glorieuze wederkomt.

Het Pesach-feest was het meest heilige feest in het Joodse religieuze jaar. Dit feest herdacht de laatste plaag die Egypte trof toen de eerstgeborenen van de

Egyptenaren stierven en de Israëlieten werden gespaard dankzij het bloed van een lam dat op hun deurposten was gesprekend. Het lam werd vervolgens geroosterd en met ongedesemd brood opgegeten. God gebod hen om die feestdag door de generaties heen te vieren. Het verhaal is vastgelegd in Exodus 12.

Tijdens de viering zongen Jezus en de discipelen samen één of meer van de Psalmen. Jezus nam een brood en dankte God. Terwijl Hij het brood brak en het aan hen gaf, zei Hij: “Neem, eet. Dit is mijn lichaam dat voor jullie gegeven wordt”. Op dezelfde manier nam Hij na de maaltijd de beker en gaf deze aan hen, en ook zij dronken ervan. Hij zei: “Deze beker, die voor jullie wordt uitgegoten, is het nieuwe verbond dat door mijn bloed gesloten wordt. Doe dit, telkens als jullie hieruit drinken, om mij te gedenken”. Hij sloot de viering af met het zingen van een hymne waarna ze in de nacht naar de Olijfberg gingen. Daar werd Jezus, zoals voorspeld, door Judas verraden. De volgende dag werd Hij gekruisigd. Hier volgt het instellingsverhaal, zoals in 1 Korintiërs 11: 23-29:

“Want zelf heb ik bij overlevering van de Here ontvangen, wat ik u weder overgegeven heb, dat de Here Jezus in de nacht, waarin Hij werd overgeleverd, een brood nam, de dankzegging uitsprak, het brak en zeide: Dit is mijn lichaam voor u, doet dit tot mijn gedachtenis. Evenzo ook de beker, nadat de maaltijd afgelopen was, en Hij zeide: Deze beker is het nieuwe verbond in mijn bloed, doet dit, zo dikwijls gij die drinkt, tot mijn gedachtenis. Want zo dikwijls gij dit brood eet en de beker drinkt, verkondigt gij de dood des Heren, totdat Hij komt. Wie dus op onwaardige wijze het brood eet of de beker des Heren drinkt, zal zich bezondigen aan het lichaam en bloed des Heren. Maar ieder beproeve zichzelf en ete dan van het brood en drinke uit de beker. Want wie eet en drinkt, eet en drinkt tot zijn eigen oordeel, als hij het lichaam niet onderscheidt. (1 Korintiërs 11: 23-29)” (NBG51)

De verslagen over het Heilige Avondmaal worden in de Evangelies in Matteüs 26:26-29, Marcus 14:17-25, Lucas 22:7-22 en Johannes 13:21-30 beschreven.

“ En terwijl zij aten, nam Jezus een brood, sprak de zegen uit, brak het en gaf het aan zijn discipelen en zeide: Neemt, eet, dit is mijn lichaam. En Hij nam een beker, sprak de dankzegging uit en gaf hun die en zeide: Drinkt allen daaruit. Want dit is het bloed van mijn verbond, dat voor velen vergoten wordt tot vergeving van zonden. Doch Ik zeg u, Ik zal van nu aan voorzeker niet meer van deze vrucht van de wijnstok drinken, tot op die dag, dat Ik haar met u nieuw zal drinken in het Koninkrijk mijns Vaders. (Matteüs 26:26-29)” (NBG51)

“En toen het avond geworden was, kwam Hij met de twaalfen. En terwijl zij aanlagen en aten, zeide Jezus: Voorwaar, Ik zeg u, dat een van u Mij verraden

zal; een die met Mij eet. Zij begonnen bedroefd te worden en één voor één tot Hem te zeggen: Ik toch niet? En Hij zeide tot hen: Eén van de twaalven, die met Mij in de [ene] schotel indoopt. Want de Zoon des mensen gaat wel heen gelijk van Hem geschreven staat, doch wee die mens, door wie de Zoon des mensen verraden wordt. Het ware voor die mens goed, als hij niet geboren was. En terwijl zij aten, nam Hij een brood, sprak de zegen uit, brak het, gaf het hun en zeide: Neemt, dit is mijn lichaam. En Hij nam een beker, sprak de dankzegging uit, en gaf hun die en zij dronken allen daaruit. En Hij zeide tot hen: Dit is het bloed van mijn verbond, dat voor velen vergoten wordt. Voorwaar, Ik zeg u, Ik zal voorzeker niet meer van de vrucht van de wijnstok drinken, tot op die dag, dat Ik haar nieuw zal drinken, in het Koninkrijk Gods. (Marcus 14:17-25)” (NBG51)

“De dag der ongezuurde broden kwam, waarop het Pascha moest geslacht worden. En Hij zond Petrus en Johannes uit, zeggende: Gaat heen, maakt het Pascha voor ons gereed, opdat wij het kunnen eten. En zij zeiden tot Hem: Waar wilt Gij, dat wij het gereed maken? Hij zeide tot hen: Zie, wanneer gij de stad inkomt, zal u een man tegenkomen, die een kruik water draagt. Volgt Hem in het huis, dat hij binnengaat, en zegt dan tot de heer van dat huis: De Meester zegt u: Waar is het vertrek, waar Ik met mijn discipelen het Pascha kan eten? En hij zal u een grote bovenzaal wijzen, van alles voorzien: maakt het daar gereed. En zij gingen heen en vonden het zoals Hij hun gezegd had, en zij maakten het Pascha gereed. En toen het uur aangebroken was, ging Hij aanliggen en de apostelen met Hem. En Hij zeide tot hen: Ik heb vurig begeerd dit Pascha met u te eten, eer Ik lijd. Want Ik zeg u, dat Ik het voorzeker niet meer eten zal, voordat het vervuld is in het Koninkrijk Gods. En Hij nam een beker op, sprak de dankzegging uit en zeide: Neemt deze en laat hem bij u rondgaan. Want Ik zeg u, Ik zal van nu aan voorzeker niet van de vrucht van de wijnstok drinken, voordat het Koninkrijk Gods gekomen is. En Hij nam een brood, sprak de dankzegging uit, brak het en gaf het hun, zeggende: Dit is mijn lichaam, dat voor u gegeven wordt; doet dit tot mijn gedachtenis. Evenzo de beker, na de maaltijd, zeggende: Deze beker is het nieuwe verbond in mijn bloed, die voor u uitgegoten wordt. Doch zie, de hand van hem, die Mij verraadt, is met Mij aan de tafel. Want de Zoon des mensen gaat wel heen, naar hetgeen beschikt is, doch wee die mens, door wie Hij verraden wordt! (Lucas 22:7-22)” (NBG51)

“Na deze woorden werd Jezus ontroerd in de geest en Hij getuigde en zeide: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: één van u zal Mij verraden. De discipelen zagen elkander aan, in het onzekere, van wie Hij sprak. Eén van de discipelen, dien Jezus liefhad, lag aan de boezem van Jezus; hem dan gaf Simon Petrus een wenk en zeide tot hem: Zeg, wie het is, van wie Hij spreekt. Deze, aanstonds zich aan de borst van Jezus werpende, zeide tot Hem: Here, wie is het? Jezus dan antwoordde: Die is het, voor wie Ik het stuk brood indoopt en wie Ik het geef. Hij

doopte dan [het] stuk brood in en nam het en gaf het aan Judas, de zoon van Simon Iskariot. En na dit stuk brood, toen voer de satan in hem. Jezus dan zeide tot hem: Wat gij doen wilt, doe het met spoed. Maar niemand van de aanliggenden begreep, waartoe Hij hem dit zeide; want sommigen meenden, dat Jezus, omdat Judas de kas hield, tot hem zeide: Koop wat wij nodig hebben voor het feest, of dat hij iets aan de armen moest geven. Hij nam dan het stuk brood en vertrok terstond. En het was nacht. (Johannes 13:21-30)” (NBG51)

Paulus schreef door een goddelijke openbaring ook over het Heilige Avondmaal, in 1 Korintiërs 11:23-29, zoals wij dat al hebben gelezen (dit was omdat Paulus natuurlijk niet in die bovenkamer aanwezig was toen het Avondmaal werd ingesteld). Paulus nam hierin een stelling op die niet in de Evangelies wordt aangetroffen: “Wie dus op onwaardige wijze het brood eet of de beker des Heren drinkt, zal zich bezondigen aan het lichaam en bloed des Heren. Maar ieder beproeve zichzelf en ete dan van het brood en drinke uit de beker. Want wie eet en drinkt, eet en drinkt tot zijn eigen oordeel, als hij het lichaam niet onderscheidt.,(1 Korintiërs 11:27-29)” (NBG51) . We zouden de vraag kunnen stellen wat het dan dat betekent om “op onwaardige wijze” van het brood te eten en uit de beker te drinken. Dit zou kunnen inhouden dat achteloos voorbijgegaan wordt aan de werkelijke betekenis van het brood en de beker, de enorme prijs vergetend die onze Verlosser voor onze verlossing heeft betaald. Of het zou kunnen betekenen dat er wordt toegestaan dat deze ceremonie tot een dood en formeel ritueel zou verworden, of dat iemand naar de Tafel komt met zonden die nog niet zijn bekend. Als we de instructies van Paulus volgen, dan moet eenieder zichzelf goed onder de loep nemen voordat hij of zij van het brood eet en uit de beker drinkt, en zo de waarschuwing van Paulus ter harte nemen.

Hij verkondigde dat het brood een getuige was voor Zijn lichaam dat gebroken zou worden – geen bot in Zijn lichaam werd gebroken, maar Zijn lichaam werd zo erg gebroken dat het nauwelijks meer herkenbaar was (Psalm 22:12-17, Jesaja 53:4-7).

“Wees dan niet verre van mij, want nabij is de nood, en er is geen helper. Vele stieren hebben mij omringd, buffels van Basan hebben mij omsingeld; zij sperren hun muil tegen mij open – een verscheurende, brullende leeuw. Als water ben ik uitgestort en al mijn beenderen zijn ontwricht; mijn hart is geworden als was, het is gesmolten in mijn binnenste; verdroogd als een scherf is mijn kracht, mijn tong kleeft aan mijn gehemelte; in het stof des doods legt Gij mij neer. Want honden hebben mij omringd, een bende boosdoeners heeft mij omsingeld, die mijn handen en voeten doorboren. (Psalm 22:12-17)” (NBG51)

“Nochtans, onze ziekten heeft hij op zich genomen, en onze smarten gedragen; wij echter hielden hem voor een geplaagde, een door God geslagene en verdrukte. Maar om onze overtredingen werd hij doorboord, om onze ongerechtigheden verbrijzeld; de straf die ons de vrede aanbrengt, was op hem, en door zijn striemen is ons genezing geworden. Wij allen dwaalden als schapen, wij wendden ons ieder naar zijn eigen weg, maar de HERE heeft ons aller ongerechtigheid op hem doen neerkomen. Hij werd mishandeld, maar hij liet zich verdrukken en deed zijn mond niet open; als een lam dat ter slachting geleid wordt, en als een schaap dat stom is voor zijn scheerders, zo deed hij zijn mond niet open. (Jesaja 53:4-7)” (NBG51)

Het druivensap was getuige van Zijn bloed, die de afschuwelijke dood voorstelde die Hij spoedig zou ondergaan. Hij, de perfecte Zoon van God, werd de vervulling van de ontelbare profetieën uit het Oude Testament over een Verlosser (Genesis 3:15, Psalm 22, Jesaja 53, etc.)

“En Ik zal vijandschap zetten tussen u en de vrouw, en tussen uw zaad en haar zaad; dit zal u de kop vermorzelen en gij zult het de hiel vermorzelen. (Genesis 3: 15)” (NBG51)

Lees in de Bijbel Psalm 22 en Jesaja 53.

Toen Hij zei “zo dikwijls gij die drinkt, tot mijn gedachtenis” gaf Hij aan dat dit een ceremonie was die in de toekomst zou moeten worden voortgezet. Dit gaf ook aan dat het Pesach-feest, dat de dood van een lam vereiste en dat vooruit keek naar de komst van het Lam van God dat de zonden van de wereld zou wegnemen, nu overbodig was geworden. Het Nieuwe Verbond nam de plaats hiervan in toen Christus, het Pesachlam (1 Korintiërs 5:7), werd opgeofferd (Hebreeën 8:8-13). Het systeem van offergaven was daarna niet meer nodig (Hebreeën 9:25-28).

Offergave:

“Doet het oude zuurdeeg weg, opdat gij een vers deeg moogt zijn; gij zijt immers ongezuurd. Want ook ons paaslam is geslacht: Christus. (1 Korintiërs 5 :7) » (NBG51)

“Want Hij berispt hen, als Hij zegt: Zie, er komen dagen, spreekt de Here, dat Ik voor het huis Israëls en het huis Juda een nieuw verbond tot stand zal brengen, niet zoals het verbond, dat Ik met hun vaders maakte ten dage, dat Ik hen bij de hand nam om hen uit het land Egypte te leiden, want zij hebben zich niet gehouden aan mijn verbond en Ik heb Mij niet meer om hen bekommerd,

spreekt de Here. Want dit is het verbond, waarmee Ik Mij verbinden zal aan het huis Israëls na die dagen, spreekt de Here: Ik zal mijn wetten in hun verstand leggen, en Ik zal die in hun harten schrijven, en Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn. En niet langer zullen zij een ieder zijn medeburger, en een ieder zijn broeder leren, zeggende: Ken de Here, want allen zullen zij Mij kennen, van de kleinste tot de grootste onder hen. Want Ik zal genadig zijn over hun ongerechtigheden, ;en hun zonden zal Ik niet meer gedenken. Als Hij spreekt van een nieuw (verbond), heeft Hij daarmee het eerste voor verouderd verklaard. En wat verouderd en verjaart, is niet ver van verdwijning. (Hebreeën 8:8-13)” (NBG51)

Systeem van Offergave:

“Ook niet om Zichzelf dikwijls te offeren, gelijk de hogepriester jaarlijks met ander bloed dan het zijne in het heiligdom gaat, want dan had Hij dikwijls moeten lijden sinds de grondlegging der wereld; maar thans is Hij éénmaal, bij de voleinding der eeuwen, verschenen om door zijn offer de zonde weg te doen. En zoals het de mensen beschikt is, éénmaal te sterven en daarna het oordeel, zo zal ook Christus, nadat Hij Zich éénmaal geofferd heeft om veler zonden op Zich te nemen, ten tweeden male zonder zonde aanschouwd worden door hen, die Hem tot hun heil verwachten. (Hebreeën 9: 25-28)” (NBG51)

De voorganger bij de dankzegging aan het einde van de viering:

Geliefden in de Here, laten wij samen, nu de Here aan zijn tafel onze ziel gevoed heeft, zijn naam met dankzegging prijzen: "Loof de HERE, mijn ziel, en al wat in mij is, zijn heilige naam; loof de HERE, mijn ziel, en vergeet niet een van zijn weldaden; die al uw ongerechtigheden vergeeft, die al uw krankheden geneest, die uw leven verlost van de groeve, die u kroont met goedertierenheid en barmhartigheid. Barmhartig en genadig is de HERE, lankmoedig en rijk aan goedertierenheid; niet altoos blijft Hij twisten, niet eeuwig zal Hij toornen; Hij doet ons niet naar onze zonden en vergeldt ons niet naar onze ongerechtigheden; maar zo hoog de hemel is boven de aarde, zo machtig is zijn goedertierenheid over wie Hem vrezen. Zover het oosten is van het westen, zover doet Hij onze overtredingen van ons; gelijk zich een vader ontfermt over zijn kinderen, ontfermt Zich de HERE over wie Hem vrezen" (Psalm 103, 1-4.8-13). Hij heeft ons zo liefgehad, dat Hij zijn eigen Zoon niet gespaard, maar voor ons allen overgegeven heeft. Hoe zal Hij ons dan met Hem ook niet alle dingen schenken!

Wanneer God nu zijn liefde voor ons daarin bewijst, dat Christus voor ons gestorven is toen wij nog zondaars waren, hoeveel te meer zullen wij dan, nu wij door zijn bloed gerechtvaardigd zijn, door Hem behouden worden van de toorn.

Want als wij, toen wij vijanden waren, met God verzoend zijn door de dood van zijn Zoon, zullen wij veel meer, nu wij verzoend zijn, behouden worden, doordat Hij leeft. Daarom zal ik met mond en hart de lof van de Here verkondigen van nu aan tot in eeuwigheid. Amen.

Dankgebed:

Barmhartige God en Vader, wij danken U hartelijk, dat U uit grondeloze barmhartigheid ons uw eniggeboren Zoon tot een Middelaar en offer voor onze zonden en tot spijs en drank van het eeuwige leven geschonken hebt. Wij danken U, dat U ons waar geloof geeft, waardoor wij aan zulke weldaden deel krijgen.

U hebt tot sterking van ons geloof uw geliefde Zoon Jezus Christus het heilig avondmaal voor ons doen instellen. Wij bidden U, trouwe God en Vader, dat door de werking van uw Heilige Geest de vrucht van deze avondmaalsviering mag zijn, dat wij dagelijks toenemen in het ware geloof en in de gemeenschap met Christus.

Wij vragen U dit in de naam van uw geliefde Zoon Jezus Christus. Amen.

Gelovigen in Christus, een Heilig Priesterschap

Het Christendom is eigenlijk geen leer, geen samenhang van voorschriften hoe te leven, geen wereldbeschouwing, het liever om een Persoon: de Zoon van de levende God, onze ‘Hoeksteen’. En, deze Persoon geopenbaard; volmaakt in Hemzelf, en verder ook in hen, die in een levende verbinding met Hem staan. Zij hebben Zijn leven ontvangen, dat in hen woont, en uitvloeit van hen in al de kleinigheden die samen hun dagelijks praktisch leven uitmaken. Daarin wordt Christus, door de kracht van de Heilige Geest, geopenbaard. Hij, Jezus, tot wie wij gaan is niet alleen ‘liefde’, zoals de Hemelse Vader ‘liefde’ is, maar ook een steen, een hoeksteen, en een rots. Wie op Hem zijn vertrouwen stelt, zal niet beschaamd uitkomen. De poorten van de ondergang zullen niet overweldigen, wat op deze rots gebouwd is.

“En Ik zeg u, dat gij Petrus zijt, en op deze petra zal Ik mijn gemeente bouwen en de poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen. (Matteüs 16:18)” (NBG51)

De gedachte van bouwen op de rots, en wel in het bijzonder van het ‘Huis van God’, was zeker niet nieuw voor de gelovigen uit de Joden. De eerste keer dat Gods Woord over een “Huis van God” op aarde spreekt, is, nadat Jakob op de steen rust, die hij later tot een opgericht teken maakt.

“En hij bereikte een plaats, waar hij bleef overnachten, omdat de zon ondergegaan was. En hij nam een van de stenen der plaats, legde die onder zijn hoofd en ging op die plaats slapen. Toen droomde hij, en zie, op de aarde was een ladder opgericht, waarvan de top tot aan de hemel reikte, en zie, engelen Gods klonnen daarlangs op en daalden daarlangs neder. En zie, de HERE stond bovenaan en zeide: Ik ben de HERE, de God van uw vader Abraham en de God van Isaak; het land, waarop gij ligt, zal Ik aan u en aan uw nageslacht geven. En uw nageslacht zal zijn als het stof der aarde, en gij zult u uitbreiden naar het westen, oosten, noorden en zuiden, en met u en met uw nageslacht zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden. En zie, Ik ben met u en Ik zal u behoeden overal waar gij gaat, en Ik zal u wederbrengen naar dit land, want Ik zal u niet verlaten, totdat Ik gedaan heb wat Ik u heb toegezegd. Toen Jakob uit zijn slaap ontwaakte, zeide hij: Waarlijk, de HERE is aan deze plaats, en ik heb het niet geweten. En hij vreesde en zeide: Hoe ontzagwekkend is deze plaats. Dit is niet anders dan een huis Gods, dit is de poort des hemels. De volgende morgen vroeg nam Jakob de steen die hij onder zijn hoofd gelegd had, stelde die tot een opgerichte steen en goot er olie bovenop. (Genesis 28:11-18)” (NBG51)

Op het einde gekomen van zijn leven, noemt Jacob profetisch Jozef, de Heiland der wereld (Safenat-Paneach), de steen van Israël.

“Maar zijn boog bleef stevig en zijn sterke handen bleven lenig, door de handen van de Machtige Jakobs, daar de Steenrots Israëls zijn herder is. (Genesis 49:24)” (NBG51)

“En Faraó noemde Jozef: Safenat-Paneach, en hij gaf hem Asnat, de dochter van Potifera, de priester van On, tot vrouw. En Jozef ging uit, (als heer) over het land Egypte. (Genesis 41:45)” (NBG51)

Wanneer hij ziet op het lijden en de daarop volgende glorie van Jozef, leidt de Geest hem tot een profetisch zien op Messias (Christus), zoals Hij weerkaatst wordt in de persoon van Jozef. We zien hier hoe de rots gevormd werd, namelijk door het lijden en vervolgens de glorie van Jozef.

De machtige rots zoals aangehaald in Matteüs 16: 18 en 1 Petrus 2: 1-10.

“En Ik zeg u, dat gij Petrus zijt, en op deze petra zal Ik mijn gemeente bouwen en de poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen. (Matteüs 16:18)” (NBG51)

“Legt dan af alle kwaadwilligheid, alle bedrog, huichelarij, afgunst en alle kwaadsprekerij, en verlangt als pasgeboren kinderen naar de redelijke, onvervalste melk, opdat gij daardoor moogt opwassen tot zaligheid, indien gij geproefd hebt, dat de Here goedertieren is. En komt tot Hem, de levende steen,

door de mensen wel verworpen, maar bij God uitverkoren en kostbaar, en laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis, om een heilig priesterschap te vormen, tot het brengen van geestelijke offers, die Gode welgevallig zijn door Jezus Christus. Daarom staat er in een schriftwoord: Zie, Ik leg in Sion een uitverkoren en kostbare hoeksteen, en wie op hem zijn geloof bouwt, zal niet beschaamd uitkomen. U dan, die gelooft, geldt dit kostbare, maar voor de ongelovigen geldt: De steen, die de bouwlieden afgekeurd hadden, die is geworden tot een hoeksteen en een steen des aanstoots en een rots der ergernis, voor hen, die zich daaraan, in hun ongehoorzaamheid aan het woord, stoten, waartoe zij ook bestemd zijn. Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk (Gode) ten eigendom, om de grote daden te verkondigen van Hem, die u uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht: u, eens niet zijn volk, nu echter Gods volk, eens zonder ontferming, nu in zijn ontferming aangenomen. (1 Petrus 2: 1-10)” (NBG51)

Mozes moest op de steenrots staan om de glorie van de Heer te kunnen zien. Wanneer hij het volk zegent, zegt hij, dat God de rots is: Jehovah de God van Israël.

“De HERE zeide: Zie, bij Mij is een plaats, waar gij op de rots kunt staan. (Exodus 33:21)” (NBG51)

“Want ik zal de naam des Heren uitroepen; geeft grootheid onze God, de Rots, wiens werk volkomen is, omdat al zijn wegen recht zijn; een God van trouw, zonder onrecht, rechtvaardig en waarachtig is Hij. (Deuteronomium 32: 3-4)” (NBG51)

Paulus deelt ons mede dat Christus de rots is. Trouwens, de Heer Jezus zelf had het al verklaard Hij deed het met al de diepte die al Zijn woorden kenmerken.

De Heer zelf, zegt met nadruk.

“En Ik zeg u, dat gij Petrus zijt, en op deze petra zal Ik mijn gemeente bouwen en de poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen. (Matteüs 16:18)” (NBG51)

En, vervolgens Paulus.

“En allen dezelfde geestelijke drank dronken, want zij dronken uit een geestelijke rots, welke met hen medeging, en die rots was de Christus. (1 Korintiërs 10: 4)” (NBG51)

Daar een eindeloze speculatie ontstond omtrent wie de Heer Jezus was, stelde Hij de discipelen de volgende vraag: “Wie zegt gij dat Ik ben.” Jezus wenste te vernemen wat zij van Hem dachten, welke waarde Hij had voor hen. Simon Petrus, die hem later zou verloochenen, antwoordde: “Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God.” Dat was de ware belijdenis; het fundament van de Constitutionele Kerk van Christus, de Gemeente, en van alle ware christelijke doeleinden.

“Toen Jezus in de omgeving van Caesarea Filippi gekomen was, vroeg Hij zijn discipelen en zeide: Wie zeggen de mensen, dat de Zoon des mensen is? En zij zeiden: Sommigen: Johannes de Doper; anderen: Elia; weer anderen: Jeremia, of één der profeten. Hij zeide tot hen: Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben? Simon Petrus antwoordde en zeide: Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God! Jezus antwoordde en zeide: Zalig zijt gij, Simon Barjona, want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader, die in de hemelen is. En Ik zeg u, dat gij Petrus zijt, en op deze petra zal Ik mijn gemeente bouwen en de poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen. Ik zal u de sleutels geven van het Koninkrijk der hemelen, en wat gij op aarde binden zult, zal gebonden zijn in de hemelen, en wat gij op aarde ontbinden zult, zal ontbonden zijn in de hemelen. Toen verbood Hij met nadruk zijn discipelen aan iemand te zeggen: Hij is de Christus. (Matteüs 16: 13-20)” (NBG51)

Later moest de Heer Jezus, Petrus bestraffen (Matteüs 16: 21-28). Niettemin, met Matteüs 16: 18 geeft de Heer Jezus een bijzondere openbaring aan Petrus. Daarmee is duidelijk dat de Constitutionele Kerk van Christus, de Gemeente, in haar wereldwijde karakter is bedoeld. Het gaat om alle gelovigen uit de genadetijd, die dus tot de Gemeente van God toebehoren. De Constitutionele Kerk, de Gemeente, wordt door Christus zelf gebouwd. Niets en niemand kan haar verwoesten, ook niet de modernisten, de vrijzinnigen, de valse profeten (predikers) van onze tijd. Ondanks de harde tijden van vandaag en die ons nog te wachten staan, zal de Heer met Zijn Kerk, de Gemeente, tot Zijn doel komen, en eenmaal zal ze, als ze uit de hemel komt – de glorie van God zichtbaar dragen.

“En zij had de heerlijkheid Gods, en haar glans geleek op een zeer kostbaar gesteente, als de kristalheldere diamant. (Openbaring 21: 11)” (NBG51)

Nog een voorbeeld, als de Kananese vrouw, Jezus als Heer en Zoon van David aanroept, en belijdt, wist ze van de vervulling der Schriften, dat Hij de Gezalfde van God voor Israël was. Deze waarheid gaat ook niet verder, dan dat Hij uit Sion regeren zal over de aarde, in het midden van Israël op het einde der tijden.

“En zie, een Kananese vrouw uit dat gebied kwam en riep: Heb medelijden met mij, Here, Zoon van David, mijn dochter is deerlijk bezeten. (Matteüs 15:22)” (NBG51)

De Hemelse Vader had aan de apostel Petrus geopenbaard, dat de Heer Jezus, de Zoon van God was. Niemand, echter, had dat prior die tijd beleden, en het is duidelijk dat het veel verder gaat dan de belijdenis dat Hij de Messias van Israël is. De Zoon van God, zoals wij Hem uit het Evangelie van Johannes kennen, is de Schepper, de eeuwige God Zelf. Petrus belijdt Hem als de Zoon van de levende God; zodoende, de Bron van alle leven. Door Zijn opstanding uit de doden heeft Hij aangetoond, dat Hij de macht van het leven in Zich had. Hij is ingegaan in de dood, het dodenrijk, maar de macht van de dood kon Hem niet houden.

“Daarom heet het: opgevaren naar den hoge voerde Hij krijgsgevangenen mede, gaven gaf Hij aan de mensen. Wat betekent dit: Hij is opgevaren, anders dan dat Hij ook nedergedaald is naar de lagere, aardse gewesten? Hij, die nedergedaald is, Hij is het ook, die is opgevaren ver boven alle hemelen, om alles tot volheid te brengen. (Efeziërs 4:8-10)” (NBG51)

De Heer Jezus, overwinnaar door Zijn opstanding:

“Naar de geest der heiligheid door zijn opstanding uit de doden verklaard Gods Zoon te zijn in kracht, Jezus Christus, onze Here. (Romeinen 1:4)” (NBG51)

“Daar nu de kinderen aan bloed en vlees deel hebben, heeft ook Hij op gelijke wijze daaraan deel gekregen, opdat Hij door zijn dood hem, die de macht over de dood had, de duivel, zou onttronen. (Hebreeën 2: 14)” (NBG51)

Een belangrijke vraag, en een bevredigend Bijbels antwoord.

Was de apostel Petrus de eerste Paus?

De Rooms-Katholieke Kerk ziet Petrus als de eerste paus waarop God verkoos om Zijn kerk op te bouwen (Matteüs 16:18). Zij stelt dat hij autoriteit (primaatschap) over de andere apostelen had. De Rooms-Katholieke Kerk beweert dat de Apostel Petrus, enige tijd na de gebeurtenissen die in het boek Handelingen zijn vastgelegd, de eerste bisschop van Rome werd en dat de Roomse bisschop door de vroege kerk als het centrale gezag over alle kerken werd aanvaard. Zij stelt dat God het apostolische gezag van Petrus overdroeg aan de mensen die later zijn bisschopszetel in Rome innamen. De leer die stelt dat God het apostolische gezag van Petrus aan de daaropvolgende bisschoppen overdroeg wordt “apostolische opvolging” genoemd.

De Rooms-Katholieke Kerk stelt ook dat Petrus en de daaropvolgende pausen onfeilbaar waren en zijn wanneer zij “ex cathedra” over bepaalde onderwerpen spreken, dat wil zeggen in hun positie en hun gezag als paus. De onfeilbaarheid van pauselijk gezag werd in 1870 een dogma. Zij onderwijst dat deze onfeilbaarheid de paus het vermogen geeft om de kerk foutloos te leiden. De Rooms-Katholieke Kerk beweert dat zij een onafgebroken reeks van pausen tot aan Sint Petrus kan terugvoeren en gebruikt dit als bewijs dat zij de ware kerk is, omdat Christus Zijn Kerk op Petrus bouwde, volgens hun interpretatie van Matteüs 16:18.

“En Ik zeg u, dat gij Petrus zijt, en op deze petra zal Ik mijn gemeente bouwen en de poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen. (Matteüs 16:18)” (NBG51)

Hoewel Petrus centraal stond in de vroege verspreiding van het evangelie (een gedeelte van de betekenis van Matteüs 16:18-19), verkondigt het onderricht van de Schrift, in de context gelezen, nergens dat hij autoriteit over de andere apostelen of over de Kerk (primaatschap) had. Ga naar Handelingen 15:1-23; Galaten 2:1-14; 1 Petrus 5:1-5 hier aangehaald.

“De oudsten onder u vermaan ik dan als medeoudste en getuige van het lijden van Christus, die ook een deelgenoot ben van de heerlijkheid, welke zal geopenbaard worden: hoedt de kudde Gods, die bij u is, niet gedwongen, maar uit vrije beweging, naar de wil van God, niet uit schandelijke winzucht, maar uit bereidwilligheid, niet als heerschappij voerend over hetgeen u ten deel gevallen is, maar als voorbeelden der kudde. En wanneer de opperherder verschijnt, zult gij de onverwelkelijke krans der heerlijkheid verwerven. Evenzo gij, jongeren, onderwerpt u aan de oudsten. Omgordt u allen jegens elkander met nederigheid, want God wederstaat de hoogmoedigen, maar de nederigen geeft Hij genade. (1 Petrus 5:1-5)” (NBG51)

Noch wordt ooit onderwezen dat de Bisschop van Rome, of enige andere bisschop, het primaatschap over de Kerk zou moeten hebben. In plaats daarvan bestaat er maar één referentie in de Schrift aan Petrus die vanuit “Babylon” schrijft, een naam die soms op Rome van toepassing is (1 Petrus 5:13).

“U laat de medeuitverkorene te Babylon groeten, en mijn zoon Marcus. (1 Petrus 5:13)” (NBG51)

Het Rooms-Katholieke onderricht over het primaatschap van de Bisschop van Rome is vooral gebaseerd op dit vers en op de historische toename van de invloed van de Bisschop van Rome. Maar, de Schrift toont ons dat het gezag van Petrus met de andere apostelen werd gedeeld (Efeziërs 2:19-20) en dat het gezag

om te “binden en te ontbinden” die aan hem wordt toegekend op eenzelfde manier met de plaatselijke kerken wordt gedeeld en niet alleen met hun kerkleiders (Ga naar Matteüs 18:15-19; 1 Korintiërs 5:1-13; 2 Korintiërs 13:10; Titus 2:15; 3:10-11). Volgende aanhaling uit de Efeziërsbrief is uiterst belangrijk.

“Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods, gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus zelf de hoeksteen is. (Efeziërs 2: 19-20)” (NBG51)

De Schrift stelt ook nergens dat het gezag van de apostelen moest worden overgedragen aan de mensen die door hen werden ingewijd (apostolische opvolging) om de kerk voor dwalingen te behoeden. De Rooms-Katholieke Kerk “leest” sommige verzen op een zodanige manier dat apostolische opvolging hieruit wordt afgeleid (2 Timoteüs 2:2; 4:2-5; Titus 1:5; 2:1; 2:15; 1 Timoteüs 5:19-22). Paulus roept gelovigen in diverse kerken NIET op om Titus, Timoteüs en andere kerkleiders te ontvangen vanwege hun gezag als bisschoppen, of vanwege hun apostolische gezag, maar veeleer omdat zij samen met henzelf werkers voor de Heer zijn (1 Korintiërs 16:10; 16:16; 2 Korintiërs 8:23).

“Wanneer Timoteüs komt, zorgt er dan voor, dat hij bij u niet afgeschrikt wordt, want hij doet het werk des Heren evenals ik. (1 Korintiërs 16:10)” (NBG51)

“Stelt u dan ook onder zulke mensen, en onder ieder, die medewerkt en werkt.(1 Korintiërs 16:16)” (NBG51)

“Enerzijds, wat Titus betreft, hij is mijn medestander en mijn medewerker bij u, anderzijds zijn onze broeders afgevaardigden der gemeenten en een eer van Christus.(2 Korintiërs 8:23)” (NBG51)

Wat de Schrift ons WEL leert is dat zelfs onder de kerkleiders valse leerstellingen zouden verschijnen en dat Christenen de leerstellingen van deze latere kerkleiders met de Schrift zouden moeten vergelijken; de Schrift waarvan de Bijbel zegt dat deze het enige onfeilbare iets is (Matteüs 5:18; Psalm 19:7-8; 119:160; Spreuken 30:5; Johannes 17:17; 2 Petrus 1:19-21).

“En wij achten het profetische woord (daarom) des te vaster, en gij doet wèl, er acht op te geven als op een lamp, die schijnt in een duistere plaats, totdat de dag aanbreekt en de morgenster opgaat in uw harten. Dit moet gij vooral weten, dat geen profetie der Schrift een eigenmachtige uitlegging toelaat; want nooit is profetie voortgekomen uit de wil van een mens, maar, door de heilige Geest

gedreven, hebben mensen van Godswege gesproken. (2 Petrus 1: 19-21)” (NBG51)

De Bijbel leert ons niet dat de apostelen onfeilbaar waren, op die zaken na die door hen werden geschreven en in de Schrift werden opgenomen. Paulus maakt in zijn toespraak tot de kerkleiders van de grote stad Efeze gewag van valse leermeesters en hij stelt dat zij door het bestrijden van dergelijke dwalingen niet tot “de apostelen en de mensen die hun gezag zouden overnemen” zouden worden opgedragen, maar tot “God en aan het woord van zijn genade...” (Handelingen 20:28-32). De Schrift moest dus de onfeilbare maatstaf zijn voor de leer en de gebruiken (2 Timoteüs 3:16-17), en niet de apostolische opvolgers. Door de Schrift te onderzoeken kunnen leerstellingen als waar of als vals worden aangemerkt (Handelingen 17:10-12).

“Maar de broeders zonden terstond in de nacht Paulus en Silas naar Berea, die, daar aangekomen, naar de synagoge der Joden gingen; en dezen onderscheidten zich gunstig van die te Tessalonica, daar zij het woord met alle bereidwilligheid aannamen en dagelijks de Schriften nagingen, of deze dingen zo waren. Velen dan van hen kwamen tot het geloof, en van de aanzienlijke Griekse vrouwen en mannen niet weinigen. (Handelingen 17:10-12)” (NBG51)

Was Petrus de eerste paus? Het antwoord is, volgens de Schrift, een duidelijk en nadrukkelijk nee. Petrus eiste nooit een oppermachtigheid over de andere apostelen op. Nergens in zijn geschriften (1 en 2 Petrus) eist de Apostel Petrus een bijzondere rol, macht of gezag op over de kerk. Nergens in de Schrift stelt Petrus, of enige andere apostel, dat zijn apostolische autoriteit aan opvolgers zou worden overgedragen. De Apostel Petrus had zeker een leiderspositie onder de discipelen. Petrus speelde zeker een cruciale rol in de vroege verspreiding van het Evangelie (Handelingen hoofdstukken 1-10). Petrus was zeker de “rots” die Jezus voorspelde dat hij zou zijn (Matteüs 16:18). Maar deze waarheden ondersteunen op geen enkele manier het idee dat Petrus de eerste paus was of dat hij de “oppermachtige leider” over de apostelen was of dat zijn gezag aan de bisschoppen van Rome zou worden overgedragen. Petrus zelf wijst ons op de ware Herder en Hoeder van de kerk, de Heer Jezus Christus (1 Petrus 2:25).

“Want gij waart dwalende als schapen, maar thans hebt gij u bekeerd tot de herder en hoeder van uw zielen. (1 Petrus 2:25)” (NBG51)

Alle gelovigen, een priesterlijk volk

“En laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis, om een heilig priesterschap te vormen, tot het brengen van

geestelijke offers, die Gode welgevallig zijn door Jezus Christus. (1 Petrus 2:5)” (NBG51)

“Daar wij dan, broeders, volle vrijmoedigheid bezitten om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, langs de nieuwe en levende weg, die Hij ons ingewijd heeft, door het voorhangsel, dat is, zijn vlees, en wij een grote priester over het huis Gods hebben, laten wij toetreden met een waarachtig hart, in volle verzekerdheid des geloofs, met een hart, dat door besprenging gezuiverd is van besef van kwaad, en met een lichaam, dat gewassen is met zuiver water. (Hebreeën 10:19-22)” (NBG51)

Het herderlijke (pastorale) werk van Jezus Christus, dit de enige Middelaar is tussen God en de mensen, die priesterlijke taak van Christus die de mensen met God verzoent wordt na Christus' Hemelvaart en na Pinksteren vervuld door de Constitutionele Kerk (de Gemeente), door de volledige gemeenschap van zijn leerlingen, die door geloof en doopsel in Hem zijn. Zij zijn Zijn Lichaam in de wereld, onverbrekkelijk verbonden met het Hoofd, de Hoeksteen, in de hemel. Dit is het priesterlijke volk van God in de wereld, zoals de apostel Petrus zegt:

“En laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis, om een heilig priesterschap te vormen, tot het brengen van geestelijke offers, die Gode welgevallig zijn door Jezus Christus. (1 Petrus 2: 5)” (NBG51)

Zoals all ware gelovigen en gedoopten levende stenen zijn, zo zijn ze ook priester; Hun verbinding met de verheerlijkte Hogepriester over het “Huis van God”, geeft hen deze positie. Zoals de zonen van Aäron op grond van hun natuurlijke geboorte priester waren, zo zijn zij het door hun geestelijke geboorte. De apostel Petrus zegt niet dat ze levende stenen en heilige priesters moeten zijn, maar dat ze het zijn. Natuurlijk, dienen wij ons als priesters te gedragen en de priesterdienst praktisch uitoefenen. Maar om dat te kunnen doen moeten wij eerst priesters zijn. We dienen eerst in de positie zijn, om de voorrechten die er met die positie verbonden zijn uit te oefenen. Wij worden geen priesters doordat wij geestelijke offeranden opofferen, maar we kunnen dit laatste doen omdat we priesters zijn.

Door ons gelovig getuigenis vanuit Christus en het Evangelie, doordat wij gelovig handelen, heiligen wij de wereld en slaan wij een brug van God uit naar de wereld en brengen wij namens de wereld eer aan God. Wij zijn een volk van priesters. Wij, stuk voor stuk als gelovigen delen in het priesterschap van Christus en hebben de taak de wereld te heiligen en aan God geestelijke offers op te dragen, die Hem welgevallig zijn door Christus Jezus. Maar om waarachtig een priesterlijk volk te kunnen zijn in Christus, is het nodig dat Christus' onvervalste woord in de Gemeente weerklinkt opdat het er zich aan kan voeden;

dat de individuele leden van dat volk door Christus zelf geheiligd worden, zodat ze hun priesterlijke taak in de wereld kunnen vervullen en dat dat geheiligde volk door Christus zelf bestuurd wordt.

We zijn een priesterdom, een geslacht van priesters. In Israël was alleen het geslacht van Aäron het priesterdom. Wij horen allen tot het Huis van onze Hogepriester. En, daarom, beantwoordt ons priesterschap aan de tegenwoordige positie van Christus in de hemel.

In veel kerken en gemeenten – gelukkig niet overal! - lijkt aan de predikant of voorganger een priesterlijke rol toe te vallen, als hij namelijk in de praktijk de enige is die zich namens de gemeente tot God en namens God tot de gemeente mag richten. Dat is spijtig, want daardoor valt een schaduw over het nieuwtestamentische voorrecht van alle gelovigen dat zij allemaal priesters zijn. Het sterkst doet zich dat natuurlijk voor in de Rooms-Katholieke Kerk en in de Griekse en Russische Orthodoxe Kerken, waar de priester een heilsbemiddelende rol lijkt te hebben. Er is in dit opzicht een heel stuk judaïsme in de christelijke kerk achtergebleven.

We moeten goed in acht nemen, dat Christus wel priester is naar de ordening van Melchizédek, maar dat Hij het priesterschap van Aäron uitoefent.

“ Zoals Hij ook op een andere plaats spreekt: Gij zijt priester in eeuwigheid naar de ordening van Melchisedek. (Hebreeën 5:6)” (NBG51)

“En Melchisedek, de koning van Salem, bracht brood en wijn; hij nu was een priester van God, de Allerhoogste. En hij zegende hem en zeide: Gezegend zij Abram door God, de Allerhoogste, de Schepper van hemel en aarde, en geprezen zij God, de Allerhoogste, die uw vijanden in uw macht heeft overgeleverd. En hij gaf hem van alles de tienden. (Genesis 14:18-20)”(NBG51)

“ Want deze Melchisedek, koning van Salem, priester van de allerhoogste God, die Abraham bij zijn terugkeer na het verslaan van de koningen tegemoet kwam en hem zegende: (Hebreeën 7:1)” (NBG51)

“Mozes nu en Aäron gingen in de tent der samenkomst, en toen zij er weer uitkwamen, zegenden zij het volk, en de heerlijkheid des HEREN verscheen aan het gehele volk. (Leviticus 9:23)” (NBG51)

Melchizédek was de koning-priester, die zegende. Dat is de positie van Christus in het duizendjarige rijk. Hij zal dan uitkomen uit het heiligdom naar de aarde om te zegenen. Maar nu is Hij binnen de voorhang, om daar de dienst voor het volk in de woestijn uit te oefenen. En het volk ziet Hem niet. Zo draagt ons

priesterschap ook het karakter van het priesterschap van Aäron, terwijl het koninklijk priesterschap van 1 Petrus 2:9 meer het karakter van Melchizédek heeft.

“Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk (Gode) ten eigendom, om de grote daden te verkondigen van Hem, die u uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht. (1 Petrus 2:9) (NBG51)

Samengevat, onder het Oude Verbond was Israël een volk van priesters.

“En gij zult Mij een koninkrijk van priesters zijn en een heilig volk. Dit zijn de woorden die gij tot de Israëlieten spreken zult. (Exodus 19:6)” (NBG51)

Maar de bevoegdheid tot uitoefening van het priesterschap was voorbehouden aan de zonen van Aäron.

“Gij zult hen zalven, zoals gij hun vader gezalft hebt, om voor Mij het priesterambt te bekleden; en dit geschiedt, opdat hun zalving voor hen tot een altoosdurend priesterschap zij in hun geslachten. (Exodus 40: 15)” (NBG51)

“Opdat het voor hem en zijn nakomelingen tot een verbond van een altoosdurend priesterschap zij, omdat hij voor zijn God geijverd en over de Israëlieten verzoening gedaan heeft. (Numeri 25:13)” (NBG51)

In het Nieuwe Testament zijn alle gelovigen samen tot een geestelijke priesterfamilie gemaakt.

“En laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis, om een heilig priesterschap te vormen, tot het brengen van geestelijke offers, die Gode welgevallig zijn door Jezus Christus. (1 Petrus 2: 5)” (NBG51)

“En Hij heeft ons tot een koninkrijk, tot priesters voor zijn God en Vader gemaakt – Hem zij de heerlijkheid en de kracht tot in alle eeuwigheden! Amen. (Openbaring 1:6)” (NBG51)

De Hebreënbrieff gaat als geen ander Boek juist over de toegang die ons in het heiligdom verschaft is door het bloed van Jezus. Weliswaar worden wij daar niet met de titel van 'priesters' aangeduid, omdat onze Heer de Hogepriester over het Huis van God is, maar dat is omdat de schrijver het volle licht op Hem wil werpen.

“ De hoofdzaak van ons onderwerp is, dat wij zulk een hogepriester hebben, die gezeten is ter rechterzijde van de troon der majesteit in de hemelen. (Hebreeën 8:1)” (NBG51)

“Wij moeten onze eigen bijeenkomst niet verzuimen, zoals sommigen dat gewoon zijn, maar elkander aansporen, en dat des te meer, naarmate gij de dag ziet naderen. (Hebreeën 10: 25)” (NBG51)

De voorrechten die hier beschreven worden, zijn priesterlijk, en het wordt duidelijk wat ze inhouden: vrije toegang tot het hemelse heiligdom, waar Jezus als hogepriester voor ons is ingegaan naar een nieuwe ordening, niet meer die van Aäron, maar de ordening van Melchizédek.

Als we deze Bijbelplaatsen kort aanstippen, komt het beeld naar voren waar het om gaat: vrije toegang, door Gods Geest, tot de Vader, tot de drie-ene God aan Wie wij offers van aanbidding en toewijding brengen, niet alleen in de samenkomst maar heel ons leven door.

“Want door Hem hebben wij beiden in één Geest de toegang tot de Vader. (Efeziërs 2:18)” (NBG51)

“ Daarom zijt gij, o mens, wie gij ook zijt, niet te verontschuldigen, wanneer gij oordeelt. Want waarin gij een ander oordeelt, veroordeelt gij uzelf; want gij, die oordeelt, bedrijft dezelfde dingen. (Romeinen 2:1)” (NBG51)

“Om een dienaar van Christus Jezus voor de heidenen te zijn in de heilige dienst van het evangelie Gods, opdat de offergave der heidenen (Gode) welgevallig zou wezen, geheiligd door de heilige Geest. (Romeinen 15:16)” (NBG51)

“Nu is alles voldaan en ik ben rijkelijk voorzien; alles is aangezuiverd, nu ik van Epafroditus het door u gezondene ontvangen heb, een welriekend, een aangenaam, Gode welgevallig offer. (Filippenzen 4:18)” (NBG51)

Dit voorrecht hebben wij allemaal als christenen, en we hebben het altijd. In feite is de hoorbare deelneming van de gelovigen in de samenkomsten van de gemeente dus lang niet het enige, en zelfs niet eens het belangrijkste element daarvan! Want in die samenkomst kan per definitie niet iedereen hardop participeren. In vrijwel alle geloofsgemeenschappen, ook in de 'vergaderingen' worden beperkingen aangebracht, die voor jonge kinderen, voor vrouwen of voor mannen enigszins verschillen, maar waarvan we allemaal geloven dat ze niets afdoen aan de innerlijke vrijheid om als priesters voor Gods aangezicht te treden.

Nabijheid tot God is het meest kostbare en kenmerkende karakter van een priester. Bij Israël mochten alleen de priesters naderen tot God in het heiligdom, en zo is het nu ook. En onze nabijheid is groter dan enige zoon van Aäron, ja dan Aäron zelf, ooit heeft gehad. Niemand van de zonen van Aäron, en hijzelf alleen maar één keer per jaar en dan niet zonder reukwerk en bloed, mocht ingaan in het heilige der heiligen.

Wij hebben de vrije toegang door de gescheurde voorhang; en, dat heeft ieder kind van God, ook de jongste en de zwakste.

Waar komt nu deze veelgehoorde en maar al te vaak klakkeloos herhaalde gedachte vandaan, dat degene die in de samenkomst opstaat en een gebed uitspreekt (of iets anders doet, een lied opgeeft, enz.), zich tot mond van de gemeente maakt?

In de Schrift is er geen bewijs voor. In 1 Korintiërs, hoofdstuk 14 wordt eigenlijk het omgekeerde beklemtoond. Aangeraden het volledige hoofdstuk te lezen. Hierbij, het tweede gedeelte:

“Hoe staat het dan, broeders? Telkens als gij samenkomt, heeft ieder iets: een psalm of een lering of een openbaring of een tong of een uitlegging; dat alles moet tot stichting geschieden. Indien er in tongen spreken, laten het er twee, ten hoogste drie zijn, ieder op zijn beurt, en laat één uitleg geven. Is er echter geen uitlegger, dan moet men zwijgen in de gemeente, maar tot zichzelf en tot God spreken. Wat de profeten betreft, twee of drie mogen het woord voeren, en de anderen moeten het beoordelen. Maar indien aan een ander, die daar gezeten is, een openbaring ten deel valt, moet de eerste zwijgen. Want gij kunt allen één voor één profeteren, opdat allen lering en allen opwekking erdoor ontvangen. En de geesten der profeten zijn aan de profeten onderworpen, want God is geen God van wanorde, maar van vrede. Zoals in alle gemeenten der heiligen moeten de vrouwen in de gemeenten zwijgen; want het is haar niet vergund te spreken, maar zij moeten ondergeschikt blijven, zoals ook de wet zegt. En als zij iets willen te weten komen, moeten zij thuis haar mannen om opheldering vragen; want het staat lelijk voor een vrouw te spreken in de gemeente. Of is het woord Gods bij u begonnen? Of heeft het alleen u bereikt? Indien iemand meent een profeet of geestelijk mens te zijn, laat hij dan wèl weten, dat hetgeen ik u schrijf, een gebod des Heren is. Maar als iemand hiermede niet rekt, dan wordt met hem niet gerekend. Zo dan, mijn broeders, streeft ernaar te profeteren, en belemmert het spreken in tongen niet. Laat alles betamelijk en in goede orde geschieden. (1 Korintiërs 14: 26-40)” (NBG51)

Wij komen samen voor Gods aangezicht, en wij staan daarbij allemaal op dezelfde grondslag. Ieder heeft iets, en ieder moet voor zichzelf beoordelen of hij moet zwijgen of spreken.

“Hoe staat het dan, broeders? Telkens als gij samenkomt, heeft ieder iets: een psalm of een lering of een openbaring of een tong of een uitlegging; dat alles moet tot stichting geschieden. (1 Korintiërs 14:26)” (NBG51)

De profeten zijn zelf verantwoordelijk voor wat zij doen met de dingen die in hun geest opkomen.

“En de geesten der profeten zijn aan de profeten onderworpen. (1 Korintiërs 14:32)” (NBG51)

Zodra zij het in het midden gebracht hebben, is het een gezamenlijke verantwoordelijkheid, een geestelijke rijkdom die aan ons allen toebehoort en waar wij samen met de uiterste zorgvuldigheid mee om moeten gaan. Als er een dankzegging te horen is, kan er daarna Amen op gezegd worden; er is geen sprake van dat de bidder zich er eerst van moet verzekeren dat de hele gemeente het met zijn gebed of dankzegging eens is. Ieder opent zijn eigen hart voor God, maar hij doet het luidop, verstaanbaar, begrijpelijk. Wij delen alles samen met elkaar.

“Ik wilde wel, dat gij allen in tongen spraakt, maar liever nog, dat gij profeteert. Wie profeteert, is meer dan wie in tongen spreekt, tenzij hij het ook uitlegt, zodat de gemeente stichting ontvangt. (1 Korintiërs 14:5)” (NBG51)

“Zo moet ook gij, omdat gij naar geestelijke gaven streeft, trachten uit te munten tot stichting van de gemeente. (1 Korintiërs 14:12)” (NBG51)

“Is er echter geen uitlegger, dan moet men zwijgen in de gemeente, maar tot zichzelf en tot God spreken. (1 Korintiërs 14:29)” (NBG51)

“Zo dan, mijn broeders, streeft ernaar te profeteren, en belemmert het spreken in tongen niet. (1 Korintiërs 14: 39)” (NBG51)

Het gebruik van ‘Amen’.

“Want anders, indien gij een zegen uitsprekt met uw geest, hoe zal iemand, die als toehoorder aanwezig is, op uw dankzegging zijn amen spreken? Hij weet immers niet, wat gij zegt. (1 Korintiërs 14:16)” (NBG51)

We staan allemaal op dezelfde basis, niemand hoeft tussen ons en God in te staan en zich tot mond of vertegenwoordiger van de gemeente te maken. Allen zijn priesters voor Gods aangezicht.

Dat is de dienst van de priester NU; de dienst waartoe God iedere gelovige, hetzij man of vrouw, hetzij jong of oud, roept. Oefenen wij deze dienst allen uit?

De vijf grondbeginselen van het zendingswerk in de Constitutionele Kerk van Christus, de Gemeente.

Christus is het Hoofd, de Hoeksteen; de Heilige Geest is de Kracht die de Wijsheid en de Wil van het Hoofd openbaard. Talrijke leden zijn gedoopt in één lichaam, en door de Geest verenigd. God geeft aan iedereen een taak te vervullen: “Leden onder elkaar met dezelfde zorgen voor elkaar.” Verscheidenheid van gaven voor leiding, uitbreiding, en dienstverlening.

Doel:

1. Om aan iederéén de Myserie van het Geloof bekend te maken.
2. Om de alomvattende Wijsheid van God openlijk te verkondigen.
3. Om de volheid van Christus te openbaren.

“En Hij heeft zowel apostelen als profeten gegeven, zowel evangelisten als herders en leraars, 1om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus, totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben, de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der volheid van Christus. Dan zijn wij niet meer onmondig, op en neder, heen en weder geslingerd onder invloed van allerlei wind van leer, door het valse spel der mensen, in hun sluwheid, die tot dwaling verleidt, maar dan groeien wij, ons aan de waarheid houdende, in liefde in elk opzicht naar Hem toe, die het hoofd is, Christus. En aan Hem ontleent het gehele lichaam als een welsluitend geheel en bijeengehouden door de dienst van al zijn geledingen naar de kracht, die elk lid op zijn wijze oefent, deze groei des lichaams, om zichzelf op te bouwen in de liefde. (Efeziërs 4: 11-16)” (NBG51)

In uw eigen Bijbel te lezen: 1 Korintiërs, hoofdstukken 12-14.

“En aanzien van de uitingen des geestes, broeders, wil ik u niet onkundig laten. Gij weet, dat gij, toen gij nog heidenen waart, u blindelings naar de stomme afgoden liet heendrijven. Daarom maak ik u bekend, dat niemand, door de Geest Gods sprekende, zegt: Vervloekt is Jezus; en dat niemand kan zeggen: Jezus is Here, dan door de heilige Geest. Er is verscheidenheid in genadegaven, maar het is dezelfde Geest; en er is verscheidenheid in bedieningen, maar het is dezelfde Here; en er is verscheidenheid in werkingen, maar het is dezelfde God, die alles in allen werkt. Maar aan een ieder wordt de openbaring van de Geest gegeven tot welzijn van allen. Want aan de een wordt door de Geest gegeven met wijsheid te spreken, en aan de ander met kennis te spreken krachtens dezelfde Geest; aan de een geloof door dezelfde Geest en aan de ander gaven van genezingen door die ene Geest; aan de een werking van krachten, aan de ander profetie; aan de een het onderscheiden van geesten, en aan de ander allerlei

tongen, en aan weer een ander vertolking van tongen. Doch dit alles werkt één en dezelfde Geest, die een ieder in het bijzonder toedeelt, gelijk Hij wil. (1 Korintiërs 12:1-11)”(NBG51)

Romeinen 12: 4-8:

“Want, gelijk wij in één lichaam vele leden hebben, en de leden niet alle dezelfde werkzaamheden hebben, zo zijn wij, hoewel velen, één lichaam in Christus, maar ieder afzonderlijk leden ten opzichte van elkander. Wij hebben nu gaven, onderscheiden naar de genade, die ons gegeven is: profetie, naar gelang van ons geloof; wie dient, in het dienen; wie onderwijst, in het onderwijzen; wie vermaant, in het vermanen; wie mededeelt, in eenvoud; wie leiding geeft, in ijver; wie barmhartigheid bewijst, in blijmoedigheid. Romeinen 12: 4-8)” (NBG51)

Faculiteiten:

(a) Vijf voornaamste evangeliebedieningen, één of meer, door alle leden uitgeoefend.

Apostelen	Bijbelse Fundering
Profeten (predikanten)	Verkondiging
Evangelisten	Uitbreiding en bescherming
Pastors	Zielenherders
Leraren	Onderwijs (theologie, enz.)

(b) Gaven van de Geest verdeeld onder alle gelovigen in verscheidenheid.

Prediken	Verkondiging
Onderwijzen	Instructie
Geloof	In staat stellen
Wijsheid	Openbaring
Kennis	Verstand, begrip

Geestelijke begaafdheid	Woorden van liefde	<i>Gave van naastenliefde</i>
Barmhartigheid	Daden van liefde	“
Geven	Materiële liefdedienst	“

Onderscheiding der Geesten	Bescherming
Geestelijke bediening	Materiële hulpverlening
Leiding	Orde

Mirakelen	Teken van kracht	<i>Bijzondere begaafdheid</i>
Genezing	Teken van liefde	“
Allerlei tongen	Teken van uiting	“
Interpretatie van tongen	Teken van vertolking	“

De faculteiten in de Constitutionele Kerk van Christus, de Gemeente

Tabel van de Gaven des Geestes en de Vervalsingen

Gaven of Openbaringen van de Geest	Ware Openbaring van de Gaven	Psychologie en Diepteleer (Zielenleven)	Satanische Vervalsing
	De oefening van de vrije gefunctioneerde natuurlijke krachten, maar vrijwillig onderdanig aan de leiding van de Heilige Geest	De natuurlijke krachten functioneren hier onafhankelijk, en niet onder de leiding van de Heilige Geest. In deze staat verblijven ze onder de invloed van Satan, totaal los van God. Veel van de tegenwoordige activiteiten in de Kerk zijn door deze vervalsingen bestuurd.	De natuurlijke krachten bewust of onbewust, staan onder directe invloed of beheersing van de duistere geesten. Satanische beïnvloede godsdienstige erediensten en politieke systemen zijn voortgezet, alvast gedeeltelijk, door middel van deze vervalsingen.
Prediking	De prediking van openbarende waarheid met kracht en demonstratie van de Geest.	Prediking met verleidende woorden van menselijke wijsheid, afhankelijk van de hoorders, emoties, en sentimentaliteit. (1 Korintiërs 2:1,4) ²	Predikingen van leerstellingen die vals en onwaar zijn tegenover het onfeilbare Woord van God, onder de leiding van duistere geesten.
Onderricht	Onderricht met wijsheid en licht in de dingen van de Geest, afhankelijk van Hem om wijsheid aan de hoorders door te geven. (Efeziërs 1: 16-	Onderricht in menselijke wijsheid, afhankelijk van menselijke bekwaamheid te begrijpen. (Kolossenzen 2:18; Openbaring 2:20) ⁴	Onderricht in valse en onware leerstellingen, onder de inspiratie van een duistere geest, in tegenstelling met God's Woord. (2 Korintiërs 11:14-

² “Ook ben ik, toen ik tot u kwam, broeders, niet met schittering van woorden of wijsheid u het getuigenis van God komen brengen. (1 Korintiërs 2: 1)” (NBG51)

“Mijn spreken en mijn prediking kwam ook niet met meeslepende woorden van wijsheid, maar met betoon van geest en kracht. (1 Korintiërs 2: 4)” (NBG51)

	19) ³		15; 1 Timoteüs 4:1) ⁵
Geloof	De Heilige Geest ingegeven geloof in overeenstemming met Gods Woord en wil.	Een inspanning om te geloven afhankelijk van wilskracht en emotionele houdingen.	Geloof geïnspireerd door duistere geesten in occulte krachten en valse leerstellingen, of satanische geïnspireerde politieke systemen. (1 Korintiërs 10:20) ⁶
Wijsheid uitspraken	Duidelijkheid geïnspireerd door de Heilige Geest in het doorgeven van geopenbaarde geestelijke waarheid.	Geestelijke waarheid doorgegeven naar gemoedstoestand, bekwaamheid en verstand.	Openbaringen verondersteld komende van de wereld der duistere geesten.
Kennis uitspraken	Toepassing van geestelijke waarheid in de praktische ervaring van het dagelijkse leven onder de ingeving van de Heilige Geest.	Menselijke inspanning om filosofie naar de geestelijke waarheid aan te passen als levenshouding.	Satanische inspirerende systemen, gegrondvest op satanische principes voor een betere, maatschappelijke conditie onder mensen en naties.
Geestelijke gaven	Door de Heilige Geest geïnspireerde raad, troost, enz. geopenbaard door zuivere liefde en wijsheid van Christus.	Onderneming om te helpen en overleg gebaseerd op menselijke wijsheid.	Overleg geïnspireerd door Satan, gebaseerd op zijn principes, zoals Petrus, Christus de raad gaf. (Matteüs 16:22-23) ⁷
Genade, caritatieve werken	Caritatieve werken in de liefde van Christus, door de Heilige Geest	Caritatieve handelingen enkel gebaseerd op menselijke genegenheid,	Uitingen van belang in menselijke welvaart, door Satan geïnspireerd.

⁴“Laat niemand u de prijs doen missen door gewilde nederigheid en engelenverering, als ingewijde in wat hij heeft aanschouwd, zonder reden opgeblazen door zijn vleselijk denken. (Kolossenzen 2:18)” (NBG51)

“Maar Ik heb tegen u, dat gij de vrouw Izebel laat begaan, die zegt, dat zij een profetes is, en zij leert en verleidt mijn knechten om te hoereren en afgodenoffers te eten. (Openbaring 2:20)” (NBG51)

³ “Niet op te danken, u gedenkende bij mijn gebeden, 17 opdat de God van onze Here Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u geve de Geest van wijsheid en van openbaring om Hem recht te kennen: verlichte ogen [uws] harten, zodat gij weet, welke hoop zijn roeping wekt, hoe rijk de heerlijkheid is zijner erfenis bij de heiligen, en hoe overweldigend groot zijn kracht is aan ons, die geloven, naar de werking van de sterkte zijner macht. (Efeziërs 1: 16-19)” (NBG51)

⁵ “Geen wonder ook! Immers, de satan zelf doet zich voor als een engel des lichts. Het is dus niets bijzonders, indien ook zijn dienaren zich voordoen als dienaren der gerechtigheid; maar hun einde zal zijn naar hun werken. (2 Korintiërs 11: 14-15)” (NBG51)

“Maar de Geest zegt nadrukkelijk, dat in latere tijden sommigen zullen afvallen van het geloof, doordat zij dwaalgeesten en leringen van boze geesten volgen. (1 Timoteüs 4:1)” (NBG51)

⁶ “Integendeel, dat hun offeren een offeren is aan boze geesten en niet aan God en ik wil niet, dat gij in gemeenschap komt met de boze geesten. (1 Korintiërs 10:20)” (NBG51)

⁷ “Petrus nam hem terzijde en begon hem fel terecht te wijzen: ‘God verhoede het, Heer! Dat zal u zeker niet gebeuren!’ Maar Jezus keerde hem de rug toe met de woorden: ‘Ga terug, achter mij, Satan! Je zou me nog van de goede weg afbrengen. Je denkt niet aan wat God wil, maar alleen aan wat de mensen willen.’ (Matteüs 16:22-23)” (NBG51)

	geïnspireerd.	begrensd met de limieten van menselijke liefde.	(Genesis 3: 1-5) ⁸
Geven	Het geven dat staat onder het bestuur van de Heilige Geest.	Het geven omwille van de verdienste, of gewoon als plicht tegenover emotionele en sentimentele oproepen.	Het geven door Satan geïnspireerd om zijn doel uit te voeren. Valse systemen lijden geen gebrek aan geld.
Onderscheid van Geesten	Door de Geest geschonken om te onderscheiden wat van Hem is, en wat als een Satanische teleurstelling mag beschouwd worden.	Menselijke wijsheid die poogt te oordelen wat van God komt, en wat van Satan voorkomt. (Hebreeën 4: 12) ⁹	Duistere geesten maken onmiddellijk onderscheid wat van Christus is, en kunnen deze kennis onder één van hen doorgegeven worden. (Markus 1:23-24; 3:11; 5:7; Handelingen 19:15; Jakobus 2:19) ¹⁰
Dienstbare geestelijke bediening	Verleende materiële dienst onder het toezicht en met de wijsheid van de Heilige Geest. (Exodus 35:30-35) ¹¹	Materiële dienstbaarheid volbracht naar de wijsheid en kracht van de mens, als een offerande aan God.	Bekwaamheid en handigheid door Satan aan zijn aanhangers geschonken om zijn duistere ondernemingen verder te

⁸ “Van alle in het wild levende dieren die God, de HEER, gemaakt had, was de slang het sluwst. Dit dier vroeg aan de vrouw: ‘Is het waar dat God gezegd heeft dat jullie van geen enkele boom in de tuin mogen eten?’ ‘We mogen de vruchten van alle bomen eten,’ antwoordde de vrouw, ‘behalve die van de boom in het midden van de tuin. God heeft ons verboden van de vruchten van die boom te eten of ze zelfs maar aan te raken; doen we dat toch, dan zullen we sterven.’ ‘Jullie zullen helemaal niet sterven,’ zei de slang. ‘Integendeel, God weet dat jullie de ogen zullen opengaan zodra je daarvan eet, dat jullie dan als goden zullen zijn en kennis zullen hebben van goed en kwaad.’ (Genesis 3: 1-5)” (NBG51)

⁹ “Want het woord Gods is levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard en het dringt door, zó diep, dat het vaneenscheidt ziel en geest, gewrichten en merg, en het schift overleggingen en gedachten des harten. (Hebreeën 4: 12)” (NBG51)

¹⁰ “En terstond was er in hun synagoge een mens met een onreine geest en hij schreeuwde luid, zeggende: Wat hebt Gij met ons te maken, Jezus van Nazaret? Zijt Gij gekomen om ons te verdelgen? Ik weet wel, wie Gij zijt: de heilige Gods. (Markus 1:23-24).” (NBG51)

“En de onreine geesten wierpen zich voor Hem neder, telkens als zij Hem zagen, en zij schreeuwden, zeggende: Gij zijt de Zoon van God. (Markus 3:11)” (NBG51)

“En zeide, roepende met luider stem: Wat hebt Gij met mij te maken, Jezus, Zoon van de allerhoogste God? Ik bezweer U bij God, dat Gij mij niet pijnigt. (Markus 5:7)” (NBG51)

“Maar de boze geest antwoordde en zeide tot hen: Jezus ken ik en van Paulus weet ik, maar wie zijt gij? (Handelingen 19:15)” (NBG51)

“Gij gelooft, dat God één is? Daaraan doet gij wèl, (maar) dat geloven de boze geesten ook en zij sidderen. (Jakobus 2:19)” (NBG51)

¹¹ “Mozes zeide tot de Israëlieten: Ziet, de HERE heeft Besaleël, de zoon van Uri, de zoon van Chur, uit de stam Juda, bij name geroepen, en heeft hem vervuld met Gods Geest, met wijsheid, inzicht en kennis en dat voor allerlei werk: om ontwerpen te bedenken en om die uit te voeren in goud, zilver en koper; om stenen te bewerken en om die in te zetten; om hout te snijden en om al het ontworpen werk te maken. En Hij heeft hem en Oholiab, de zoon van Achisamak, uit de stam van Dan in het hart gegeven om anderen te onderrichten. Hij heeft hen vervuld met kunstvaardigheid, om te maken al het werk van een handwerker, van een kunstenaar, van een maker van veelkleurig weefwerk in blauwpurper, roodpurper, scharlaken en fijn linnen, en van een wever: uitvoerders van allerlei werk en makers van ontwerpen. (Exodus 35:30-35)” (NBG51)

zetten.

Leiderschap	Leiding onder het bestuur en met de wijsheid van de Geest.	Afhankelijk van menselijke bekwaamheid, zoals de psychologie van leiderschap, om te leiden en te besturen.	Bekwaamheid om te leiden, in wijsheid en met personaliteit, geschonken door de duistere geesten.
Mirakelen	Rechtstreekse tussenkomst van de Goddelijke kracht, in antwoord op geloof geschonken door de Heilige Geest.	Natuurlijke fenomeen of een samenloop van omstandigheden toegekend aan God's tussenkomst, veroorzaakt door godsdienstige emotioneel enthousiasme .	Mirakelen verwezenlijkt door de kracht van Satan, bijvoorbeeld de magiërs van Farao.
Genezing	Genezing door Gods kracht als antwoord op het geloof door de Heilige Geest geschonken.	Genezing, waar of veronderstelt, als resultaat van het gebruiken van psychische middelen, toegekend aan Goddelijke bemiddeling.	Genezing door de kracht van Satan zoals in zekere valse erediensten gezien.
Allerlei Tongen	Uitingen op bepaalde gelegenheden door de tegenwoordigheid van de Heilige Geest.	Extatische uitingen, veroorzaakt bij het aanwakkeren van zekere innerlijke krachten van onnatuurlijke opgewondenheid of door ingebeelde uitingen. De oorzaak is verwarring en de verheerlijking van het vlees	Uitingen van een duistere geest langs een persoon, volledig onder controle. Dergelijke uitingen kunnen blijk geven van godvruchtigheid, maar zijn onbetrouwbaar en dikwijls gemeen. Verwarring, valse Bijbelse geloofsleer en praktijk zijn de resultaten.
Vertolking van Tongen	Openbaring gegeven door de Geest in verband met de geestelijke betekenis van een uitspraak.	Een interpretatie dat is verzonnen, of ingebeeld als resultaat van een godsdienstige opwekking volledig gebaseerd op het emotionele	Interpretatie op de bewustzijn gesuggereerd door de duistere geesten. Kan godsvrucht onbetrouwbaar, en dikwijls onheilig.

De enige basis voor het genieten van ware christelijke éénheid (Efeziërs 4:1-6) is een **GEMEENSCHAPPELIJK BEGRIP VAN EN GEHOORZAAMHEID AAN HET WOORD VAN GOD**. Degenen die de zaak van christelijke eenheid verhinderen zijn degenen die weigeren trouw te staan op en gehoorzaam te zijn aan het geschreven Woord van God. Als de Bijbelse Geloofsleer aan de orde komt, zal de waarheid overheersen!

Elke gelovige of gedoopte in Christus heeft iets aan te bieden in de Gemeente

Waar komt nu deze veelgehoorde en maar al te vaak klakkeloos herhaalde gedachte vandaan, dat degene die in de samenkomst opstaat en een gebed uitspreekt (of iets anders doet, een lied opgeeft, enz.), zich tot mond van de gemeente maakt? In de Schrift is er geen bewijs voor. In 1 Korintiërs 14 wordt eigenlijk het omgekeerde beklemtoond. Wij komen samen voor Gods aangezicht, en wij staan daarbij allemaal op dezelfde grondslag.

Ieder heeft iets, en ieder moet voor zichzelf beoordelen of hij moet zwijgen of spreken.

“Hoe staat het dan, broeders? Telkens als gij samenkomt, heeft ieder iets: een psalm of een lering of een openbaring of een tong of een uitlegging; dat alles moet tot stichting geschieden. (1 Korintiërs 14:26)” (NBG51)

De profeten zijn zelf verantwoordelijk voor wat zij doen met de dingen die in hun geest opkomen.

“En de geesten der profeten zijn aan de profeten onderworpen. (1 Korintiërs 14:32)” (NBG51)

Zodra zij het in het midden gebracht hebben, is het een gezamenlijke verantwoordelijkheid, een geestelijke rijkdom die aan ons allen toebehoort en waar wij samen met de uiterste zorgvuldigheid mee om moeten gaan.

“Ik wilde wel, dat gij allen in tongen spraakt, maar liever nog, dat gij profeteerdet. Wie profeteert, is meer dan wie in tongen spreekt, tenzij hij het ook uitlegt, zodat de gemeente stichting ontvangt.(1 Korintiërs 14:5)” (NBG51)

“Zo moet ook gij, omdat gij naar geestelijke gaven streeft, trachten uit te munten tot stichting van de gemeente. (1 Korintiërs 14: 12)” (NBG51)

“Wat de profeten betreft, twee of drie mogen het woord voeren, en de anderen moeten het beoordelen. (1 Korintiërs 14:29)” (NBG51)

“Zo dan, mijn broeders, streeft ernaar te profeteren, en belemmert het spreken in tongen niet. (1 Korintiërs 14:39)” (NBG51)

Als er een dankzegging te horen is, kan er daarna ‘**Amen**’ op gezegd worden; er is geen sprake van dat de bidder zich er eerst van moet verzekeren dat de hele gemeente het met zijn gebed of dankzegging eens is. Ieder opent zijn eigen hart

voor God, maar hij doet het luidop, verstaanbaar, begrijpelijk. Wij delen alles samen met elkaar.

“En nu, broeders, als ik tot u kom en spreek in tongen, wat nut zal ik u brengen, als ik mij niet tot u richt, of met een openbaring, of met kennis, of met profetie, of met onderricht? (1 Korintiërs 14: 6)”(NBG51)

Is er dan niet in zekere zin een leidinggevend aspect aan hoorbare deelneming in een samenkomst, en speciaal in het luidop bidden? Zeker, het kan gebeuren dat bij het collectief bidden iemand de leiding neemt, door onderwerpen aan te dragen of voorop te gaan in het uitspreken van gebeden. Dat zou je leiding kunnen noemen. Maar bidden zelf is de meest nederige uiting die maar denkbaar is. Bij het samen bidden in een grote groep voelt het hardop bidden door één persoon (man of vrouw) wel meer als leiding geven dan in een kleine groep.

Bij het samen bidden in een huiskamer met vijf, zes of zeven mensen zal de drempel om te bidden veel lager zijn dan in een groep van honderd, driehonderd of duizend mensen in een gebouw. Maar dat heeft te maken met de merkwaardige situatie dat wij in de geschiedenis van de Gemeente sinds de Reformatie eigenlijk maar één vorm van gebed of aanbiddingsamenkomst hebben gekend: het bijeenzijn van (als er niet te veel absentes zijn) alle gelovigen die deel uitmaken van de plaatselijke geloofsgemeenschap, waarbij de enige vorm van samen bidden is dat een broeder luidop namens allen tot God spreekt.

Maar zo staat het toch in het Woord van God? Nee, zo staat het helemaal niet in de Heilige Schrift.

“Hoe staat het dan, broeders? Telkens als gij samenkomt, heeft ieder iets: een psalm of een lering of een openbaring of een tong of een uitlegging; dat alles moet tot stichting geschieden. (1 Korintiërs 14:26)” (NBG51)

Meestal wordt aangehaald, dat het bidden zelfs niet eens genoemd, al heeft het erbij gehoord.

“Want anders, indien gij een zegen uitspreekt met uw geest, hoe zal iemand, die als toehoorder aanwezig is, op uw dankzegging zijn amen spreken? Hij weet immers niet, wat gij zegt. (1Korintiërs 14: 16)” (NBG51)

Wij weten niet hoe vaak en in welke samenstelling de gemeente in Jeruzalem en in Korinte en in Efeze samenkwam, en wat ze dan deden en hoe ze dat deden. Er wordt uitdrukkelijk over collectief bidden gesproken, in bijvoorbeeld 1 Korintiërs 14:24, maar er is geen bewijs dat dit net zo ging als bij ons.

“Maar als allen profeteren en er komt een ongelovige of toehoorder binnen, dan wordt hij door allen weerlegd, wordt hij door allen doorgrond. (1 Korintiërs 14:24)” (NBG51)

Maar het kan toch helemaal niet op een andere manier? Natuurlijk wel. Zonder experimenten voor te stellen, noem ik hieronder een aantal voorbeelden van gebedsvormen.

Zoals men aan het persoonlijke gebed op allerlei manieren gestalte kunt geven, zo kan dat ook met het gemeenschappelijke gebed. Hieronder komt een aantal voorbeelden, alleen uit ervaring, dus volledig is het zeker niet. Al die mogelijkheden kunnen toepassing vinden in privé-woningen of in het gebouw waar de gemeente bijeenkomt. Desnoods in de open lucht; en met iedere gewenste frequentie: dagelijks, wekelijks, enz.; en, in iedere gewenste samenstelling: de hele gemeente, een deel van de gemeente, mannen, vrouwen, jongeren, kinderen.

(1) Bidden in kleinere groepen

We hebben het dan over vier, vijf, zes (misschien iets meer) gelovigen. Ook in de samenkomst van de hele gemeente kan dat desnoods, als de stoelen maar verplaatsbaar zijn naar kringetjes. In de huiskamer is dit uiteraard de voor de hand liggende manier.

(2) Eén op één bidden.

Dit is vooral geschikt voor een regelmatige relatie tussen vrienden en vriendinnen: eenmaal per week (of twee weken, of vaker, of minder vaak) bijeenkomen om samen te delen in lief en leed, en samen de dingen bij de Heer te brengen.

(3) Groepjes van drie.

Als je met een tamelijk grote groep bijeenkomt om te bidden, kunnen er toch momenten van meer persoonlijke voorbede worden ingelast, waarin ieder mag vragen om voorbede voor iets uit zijn of haar eigen leven. In zulke gevallen is het aan te raden niet één op één voor elkaar te bidden, omdat dat in sommige gevallen te confronterend kan zijn, en er wel eens mensen zijn die dan 'dichtklappen'. Ook is het, om elke onzuiverheid te voorkomen in gevoelige gebedsonderwerpen, misschien beter mannen bij mannen en vrouwen bij vrouwen te laten bidden.

(4) Beurtelings bidden in afgesproken orde.

Piet bidt voor de evangelisatie-arbeid, Karel voor de zieken en Joos voor de jongeren, enz. Moet je niet doen in zoverre het de vrijheid van spontane leiding van de Geest verhindert, maar kan juist weer helpen als Piet, Karel en Joos een wat te hoge drempel voelen om hardop te kunnen bidden.

(5) Onder leiding bidden.

Bij allerlei ordening van bidden kan het goed zijn een gebedsleider te hebben, die de onderwerpen aandraagt en toelicht, en misschien ook het eerste of het laatste gebed uitspreekt. Dit helpt om structuur in de gebeden te krijgen, terwijl er toch alle vrijheid is om zich door de Heilige Geest te laten leiden. De gebedsleiding kan de onderwerpen in blokjes verdelen, en bijvoorbeeld per blokje een korte inleiding geven.

(6) Gebedsbriefjes.

Om sommige gebeden concreter voor jezelf te maken, als je ze toch vanwege gevoeligheden niet hardop wilt noemen, kunnen de deelnemers in een grotere of kleinere groep hun gebeden op briefjes schrijven en die in een mandje doen. Je kunt met elkaar afspreken dat je die briefjes voorleest, maar ook uitdrukkelijk dat je dat niet doet. Niet het ritueel van het briefjes verzamelen, maar het opschrijven van de gebedsonderwerpen is de geestelijke oefening.

(7) Stil bidden.

Ook dat kan altijd, en ook in een groep! Waarom zouden we bang zijn voor stiltes? Maar het is wel zaak erop te letten dat die niet als een soort verlegenheid worden aanvoeld, maar functioneel zijn. Een gebedsleider kan dan oproepen tot zelfinkeer, verootmoediging, gebed voor persoonlijke dingen, of ook aanbidding of lofprijzing.

In het algemeen kunnen al deze vormen worden gebruikt voor allerlei geestelijke inhouden: gebed, voorbede, verootmoediging, schuldbelijdenis, dankzegging, lofprijzing, aanbidding. De vormen zijn de bedding van de rivier; en het water dat daardoor stroomt, kan alles zijn wat de Heilige Geest in ons werkt.

Aan het einde van dit artikel zullen sommigen zich misschien afvragen: maar hoe moet het nou? En het antwoord is: er moet niets. Er mag heel veel. De rijkdom van de geestelijke uitingen in de gemeenschap van de gelovigen is groot, nog veel groter dan beschreven. Wij mogen er vrijmoedig gebruik van maken.

Gods liefde

Wilt u Gods liefde zien? Kijk naar het kruis. Wilt u Gods toorn zien? Kijk naar het kruis.

“Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe. (Johannes 3:16)” (NBG51)

Een van de meest opvallende ogenschijnlijke tegenstrijdigheden in de geschriften van Johannes is de botsing tussen de liefde van God voor de wereld, die in het Evangelie voorkomt, en het verbod om de wereld lief te hebben. Kort gezegd komt het op neer dat God de wereld liefheeft, maar dat de gelovigen in Christus dat maar beter niet kunnen doen. We hebben sterk de indruk dat als de mensen de wereld liefhebben, ze onder Gods toorn blijven: de liefde van de Vader is niet in hen. Gods liefde voor de wereld is prijzenswaardig omdat die liefde zichzelf manifesteert in ontzagwekkende Zelfopoffering; onze liefde voor de wereld is afstotend omdat we erop zijn met de wereld ‘mee te lopen’. Gods liefde voor de wereld is prijzenswaardig omdat ze volkomen transformerende evangelie naar de wereld brengt; onze liefde voor de wereld is afstotend omdat we ernaar streven gelijk te worden aan de wereld. Gods liefde voor de wereld komt tot uitdrukking in personen die uit de wereld worden geroepen om te gaan behoren tot de Constitutionele Kerk van Christus, de Gemeente. De liefde voor de wereld is walgelijk omdat wij, ondanks ons geloof, in de wereld willen worden opgenomen.

“Hebt de wereld niet lief en hetgeen in de wereld is. Indien iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem. Want al wat in de wereld is: de begeerte des vlezes, de begeerte der ogen en een hovaardig leven, is niet uit de Vader, maar uit de wereld. En de wereld gaat voorbij en haar begeren, maar wie de wil van God doet, blijft tot in eeuwigheid. (1 Johannes 2:15-17)” (NBG51)

God blijft van ons houden, niet alleen met de onveranderlijke liefde die zeker stelt dat we méér dan overwinnaars zijn door Christus die ons heeft liefgehad, maar ook met de liefde van een vader voor zijn kinderen, die tegen ze zegt dat ze in zijn liefde moeten blijven. Christus zegt ons dat wij op precies dezelfde wijze waarmee Hij in de liefde van zijn Vader blijft: door de gehoorzaamheid. Daarom worden wij getuchtigd in liefde, zodat wij liefdevolle en gehoorzame kinderen van de levende God zullen worden en blijven.

“Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars door Hem, die ons heeft liefgehad. Want ik ben verzekerd, dat noch dood noch leven, noch engelen noch machten, noch heden noch toekomst, noch krachten, noch hoogte noch diepte,

noch enig ander scheepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Here. (Romeinen 8:37-39)” (NBG51)

“Verwachtende de ontferming van onze Here Jezus Christus ten eeuwigen leven. (Judas 1:21)” (NBG51)

Berea School voor Theologie op Internet en Evangeliebedieningen

Onze Geloofbelijdenis

Wij geloven:

- De Bijbel, de Heilige Schrift, Gods Woord, is onze leidraad voor Geloof en Gedrag.
- Het Woord van God is geïnspireerd.
- De Geschriften, zowel het Oude als Nieuwe Testament, bevatten de woordelijke, geïnspireerde en gezaghebbende Woorden van God.

“En dat gij van kindsbeen af de heilige schriften kent, die u wijs kunnen maken tot zaligheid door het geloof in Christus Jezus. Elk van God ingegeven schriftwoord is ook nuttig om te onderrichten, te weerleggen, te verbeteren en op te voeden in de gerechtigheid, opdat de mens Gods volkomen zij, tot alle goed werk volkomen toegerust. (1 Timoteüs 3:15-17)” (NBG51)

“En hierom danken ook wij God onophoudelijk, dat gij, toen gij het gepredikte woord Gods van ons hebt ontvangen, het hebt aangenomen niet als een woord van mensen, maar, wat het inderdaad is, als een woord van God, dat ook werkzaam is in u, die gelooft. (1 Tessalonicenzen 2:13)” (NBG51)

“Want nooit is profetie voortgekomen uit de wil van een mens, maar, door de heilige Geest gedreven, hebben mensen van Godswege gesproken. (2 Petrus 1:21)” (NBG51)

- Er is één levende en ware God. God heeft gekozen zich te openbaren als de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Deze drie zijn in God dezelfde substantie en dezelfde in kracht en glorie, een drie-eenheid.

“Hoor, Israël: de HERE is onze God; de HERE is één! (Deuteronomium 6:4)” (NBG51)

“Gij zijt, luidt het woord des HEREN, mijn getuigen, en mijn knecht, die Ik verkoren heb, opdat gij het weet en in Mij gelooft en inziet, dat Ik dezelfde ben; vóór Mij is er geen God geformeerd en na Mij zal er geen zijn. Ik, Ik ben de HERE, en buiten Mij is er geen Verlosser. (Jesaja 43:10-11)” (NBG51)

“Gaaf dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. (Matteüs 28:19)” (NBG51)

“En de heilige Geest in lichamelijke gedaante als een duif op Hem nederdaalde, en dat er een stem kwam uit de hemel: Gij zijt mijn Zoon, de geliefde, in U heb Ik mijn welbehagen. (Lucas 3: 22)” (NBG51)

- De Godheid van de Heer Jezus Christus.
De Heer Jezus Christus, de Zoon van God, is God en Mens.
Jezus Christus is volmaakt God en volmaakt mens.

“In den beginne was het Woord en het Woord was bij God en het Woord was God. Dit was in den beginne bij God. Alle dingen zijn door het Woord geworden en zonder dit is geen ding geworden, dat geworden is. (Johannes 1:1-3)” (NBG51)

“Want in Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, de zichtbare en de onzichtbare, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten; alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen. (Kolossenzen 1:16)” (NBG51)

“En: Gij, Here, hebt in den beginne de aarde gegrondvest, en de hemelen zijn het werk uwer handen. (Hebreeën 1:10)” (NBG51)

- Van de eeuwige Zoon van God geloven wij:

1. Hij is geboren uit een maagd.

“Zie, de maagd zal zwanger worden en een zoon baren, en men zal Hem de naam Emmanuël geven, hetgeen betekent: God met ons. (Matteüs 1: 23)” (NBG51)

“En zie, gij zult zwanger worden en een zoon baren, en gij zult Hem de naam Jezus geven. Deze zal groot zijn en Zoon des Allerhoogsten genoemd worden,

en de Here God zal Hem de troon van zijn vader David geven, en Hij zal als koning over het huis van Jakob heersen tot in eeuwigheid, en zijn koningschap zal geen einde nemen. En Maria zeide tot de engel: Hoe zal dat geschieden, daar ik geen omgang met een man heb? En de engel antwoordde en zeide tot haar: De heilige Geest zal over u komen en de kracht des Allerhoogsten zal u overschaduwen; daarom zal ook het heilige, dat verwekt wordt, Zoon Gods genoemd worden. (Lucas 1: 31-35)” (NBG51)

2. Hij leidde een zondeloos leven.

“Immers, zulk een hogepriester hadden wij ook nodig: heilig, zonder schuld of smet, gescheiden van de zondaren en boven de hemelen verheven. (Hebreeën 7:26)” (NBG51)

“Die geen zonde gedaan heeft en in wiens mond geen bedrog is gevonden. (1 Petrus 2:22)” (NBG51)

3. Hij deed wonderen.

“Mannen van Israël, hoort deze woorden: Jezus, de Nazoreeër, een man u van Godswege aangewezen door krachten, wonderen en tekenen, die God door Hem in uw midden verricht heeft, zoals gij zelf weet. (Handelingen 2:22)” (NBG51)

“Van Jezus van Nazaret, hoe God Hem met de heilige Geest en met kracht heeft gezalfd. Hij is rondgegaan, weldoende en genezende allen, die door de duivel overweldigd waren; want God was met Hem. (Handelingen 10: 38)” (NBG51)

4. Hij stierf aan het kruis voor onze zonden.

“Want vóór alle dingen heb ik u overgegeven, hetgeen ik zelf ontvangen heb: Christus is gestorven voor onze zonden, naar de Schriften. (1 Korintiërs 15:3)” (NBG51)

“Hem, die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid Gods in Hem. (2 Korintiërs 5:21)” (NBG51)

5. Hij stond lichamelijk en verheerlijkt op uit de dood.

“Hij is hier niet, want Hij is opgewekt, gelijk Hij gezegd heeft; komt, ziet de plaats, waar Hij gelegen heeft. (Matteüs 28:6)” (NBG51)

“Ziet mijn handen en mijn voeten, dat Ik het zelf ben; betast Mij en ziet, dat een geest geen vlees en beenderen heeft, zoals gij ziet, dat Ik heb. (Lucas 24:39)” (NBG51)

“En Hij is begraven en ten derden dage opgewekt, naar de Schriften. (1 Korintiërs 15:4)” (NBG51)

6. Hij is gezeten aan de rechterhand van de Vader.

“Nu Hij dan door de rechterhand Gods verhoogd is en de belofte des heiligen Geestes van de Vader ontvangen heeft, heeft Hij dit uitgestort, wat gij en ziet en hoort. (Handelingen 2:33)” (NBG51)

“Daarom heeft God Hem ook uitermate verhoogd en Hem de naam boven alle naam geschonken, opdat in de naam van Jezus zich alle knie zou buigen van hen, die in de hemel en die op de aarde en die onder de aarde zijn, en alle tong zou belijden: Jezus Christus is Here, tot eer van God, de Vader! (Filippenzen 2:9-11)” (NBG51)

“Deze, de afstraling zijner heerlijkheid en de afdruk van zijn wezen, die alle dingen draagt door het woord zijner kracht, heeft, na de reiniging der zonden tot stand gebracht te hebben, Zich gezet aan de rechterhand van de majesteit in den hoge. (Hebreeën 1: 3)” (NBG51)

7. Hij zal zichtbaar terugkeren.

“En toen zij naar de hemel staarden, terwijl Hij henenvoer, zie, twee mannen in witte klederen stonden bij hen, die ook zeiden: Galileese mannen, wat staat gij daar en ziet op naar de hemel? Deze Jezus, die van u opgenomen is naar de hemel, zal op dezelfde wijze wederkomen, als gij Hem ten hemel hebt zien varen. (Handelingen 1: 10-11)” (NBG51)

- De zonde van de mens.

Toen Adam en Eva vielen van hun originele gerechtigheid en gemeenschap met God werden zij dood in de zonde. Vanuit deze oorspronkelijke zonde werd onze natuur zondig.

Vanwege de zonde van de mens is een zondig mens geneigd zijn eigen wil te doen in plaats van die van God.

“De zonde spreekt tot de goddeloze diep in zijn hart; geen vrees voor God staat hem voor ogen. (Psalm 36:2)” (NBG51)

“Arglistig is het hart boven alles, ja, verderfelijk is het; wie kan het kennen? (Jeremia 17:9)” (NBG51)

- De redding van de mens

De Bijbel leert dat God voorzien heeft in redding voor de mens in de persoon en het werk (leven, bediening, plaatsvervangende dood en opstanding) van zijn Zoon Jezus Christus.

Voorwaarden of wat nodig is voor redding: Berouw aan God en geloof in onze Heer Jezus Christus.

“[en Hij zeide]: De tijd is vervuld en het Koninkrijk Gods is nabijgekomen. Bekeert u en gelooft het evangelie. (Marcus 1:15)” (NBG51)

“Die Hem ook verraden heeft. (Marcus 3:19)” (NBG51)

“Doch zij gingen heen en predikten overal, terwijl de Here medewerkte en het woord bevestigde door de tekenen, die erop volgden. (Marcus 16:31)” (NBG51)

“Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe. (Johannes 3: 16)” (NBG51)

- De redding alleen door Gods genade, en geloof in Jezus Christus.

De redding alleen door genade is, alleen door geloof, alleen in Christus. Geen wet, ritueel, werk of andere activiteit door de mens is verplicht of wordt geaccepteerd om gered te worden. Deze reddende genade van God, door de kracht van de Heilige Geest, heiligt ons ook door ons in staat te stellen te doen wat aangenaam is in Gods ogen zodat we geleidelijk aan gevormd worden naar het beeld van Christus.

“Doch allen, die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden, hun, die in zijn naam geloven; die niet uit bloed, noch uit de wil des vlezes, noch uit de wil eens mans, doch uit God geboren zijn. (Johannes 1: 12-13)” (NBG51)

“Alles wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen, en wie tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen. Want Ik ben van de hemel nedergedaald, niet om mijn wil te doen, maar de wil van Hem, die Mij gezonden heeft. En dit is de wil van Hem, die Mij gezonden heeft, dat Ik van alles wat Hij Mij gegeven heeft, niets

verloren late gaan, maar het opwekke ten jongsten dage. Want dit is de wil mijns Vaders, dat een ieder, die de Zoon aanschouwt en in Hem gelooft, eeuwig leven hebbe, en Ik zal hem opwekken ten jongsten dage. De Joden dan morden over Hem, omdat Hij gezegd had: Ik ben het brood, dat uit de hemel nedergedaald is, en zij zeiden: Is dit niet Jezus, de zoon van Jozef, wiens vader en moeder wij kennen? Hoe zegt Hij nu: Ik ben uit de hemel nedergedaald? Jezus antwoordde en zeide tot hen: Mord niet onder elkander. Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader, die Mij gezonden heeft, hem trekke, en Ik zal hem opwekken ten jongsten dage. (Johannes 6:37-44)” (NBG51)

“Jezus antwoordde hun: Ik heb het u gezegd en gij gelooft het niet; de werken, die Ik doe in de naam mijns Vaders, die getuigen van Mij; maar gij gelooft niet, omdat gij niet tot mijn schapen behoort. Mijn schapen horen naar mijn stem en Ik ken ze en zij volgen Mij, en Ik geef hun eeuwig leven en zij zullen voorzeker niet verloren gaan in eeuwigheid en niemand zal ze uit mijn hand roven. Wat mijn Vader Mij gegeven heeft, gaat alles te boven en niemand kan iets roven uit de hand mijns Vaders. Ik en de Vader zijn één. (Johannes 10:25-30)” (NBG51)

Te lezen Romeinen hoofdstukken 3 en 4; hoofdstuk 8:1-17(*het leven door de Geest*), ook de verzen 31-39 (*de zekerheid des geloofs*); en, hoofdstuk 10:8-10.

“ Want door genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat niet uit uzelf: het is een gave van God; niet uit werken, opdat niemand roeme. Want zijn maaksel zijn wij, in Christus Jezus geschapen om goede werken te doen, die God tevoren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen. (Efeziërs 2: 8-10)” (NBG51)

“Daarom, mijn geliefden, gelijk gij te allen tijde gehoorzaam zijt geweest, blijft, niet alleen zoals in mijn tegenwoordigheid, maar nu des te meer bij mijn afwezigheid, uw behoudenis bewerken met vreze en beven, want God is het, die om zijn welbehagen zowel het willen als het werken in u werkt. (Filippenzen 2: 12-13)” (NBG51)

“Want vroeger waren ook wij verdwaasd, ongehoorzaam, dwalende, verslaafd aan velerlei begeerten en zingenot, levende in boosheid en nijd, hatelijk en elkander hatende. Maar toen de goedertierenheid en mensenzinnigheid van onze Heiland (en) God verscheen, heeft Hij, niet om werken der gerechtigheid, die wij zouden gedaan hebben, doch naar zijn ontferming ons gered door het bad der wedergeboorte en der vernieuwing door de heilige Geest, die Hij rijkelijk over ons heeft uitgestort door Jezus Christus, onze Heiland, opdat wij, gerechtvaardigd door zijn genade, erfgenamen zouden worden overeenkomstig de hope des eeuwigens levens. (Titus 3: 3-7)” (NBG51)

“Maar indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, hebben wij gemeenschap met elkander; en het bloed van Jezus, zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde. Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, misleiden wij onszelf en de waarheid is in ons niet. Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid. (1 Johannes 1:7-9)” (NBG51)

- De Heiliging van de gelovige.

Door de redding zijn wij apart gezet van de zonde en zijn wij toegewijd aan God voor gemeenschap en zijn wij toegewijd aan God om te dienen. Deze redding vindt direct plaats maar het is ook een proces in het leven van de heilige.

“Want God heeft ons niet geroepen tot onreinheid, maar in heiliging. (1 Tessalonicenzen 4:7)” (NBG51)

“En Hij, de God des vredes, heilige u geheel en al, en geheel uw geest, ziel en lichaam moge bij de komst van onze Here Jezus Christus blijken in allen dele onberispelijk bewaard te zijn. (1 Tessalonicenzen 5:23)” (NBG51)

“Want het is onmogelijk, dat het bloed van stieren of bokken zonden zou wegnemen. (Hebreeën 10:4)” (NBG51)

“De uitverkorenen naar de voorkennis van God, de Vader, in heiliging door de Geest, tot gehoorzaamheid en besprenging met het bloed van Jezus Christus: genade en vrede worde u vermenigvuldigd. (1 Petrus 1: 2)” (NBG51)

- De doop met de Heilige Geest

Na de bekering, verlangt de Geest ernaar om gelovigen te vullen en te zalven met kracht voor bediening en om te getuigen. Wij geloven ook dat wonderen en tekenen, zowel als de gaven van de Geest beschreven in het Nieuwe Testament, werkzaam zijn vandaag en bedoeld zijn om te getuigen van de aanwezigheid van het Koninkrijk en om de Kerk te sterken met kracht en op te bouwen om haar roeping en missie te vervullen.

Het doel van de doop met de Heilige Geest is ook om ons te bekrachtigen en te stimuleren voor dienstbaarheid. Dit is evident aan het initiële lichamelijke teken van het spreken in andere tongen zoals de Geest van God hen doet spreken.

“En terwijl Hij met hen aanzat, gebod Hij hun Jeruzalem niet te verlaten, maar te blijven wachten op de belofte van de Vader, die gij (zeide Hij) van Mij gehoord hebt. (Handelingen 1: 4)” (NBG51)

“Maar gij zult kracht ontvangen, wanneer de heilige Geest over u komt, en gij zult mijn getuigen zijn te Jeruzalem en in geheel Judea en Samaria en tot het uiterste der aarde. (Handelingen 1: 8)” (NBG51)

“En zij werden allen vervuld met de heilige Geest en begonnen met andere tongen te spreken, zoals de Geest het hun gaf uit te spreken. (Handelingen 2: 4)” (NBG51)

Andere Bijbelse aanwijzingen:

Matteüs 3:11; Johannes 1:12-13 en 3:1-15; Handelingen 4:29-30; Romeinen 8:9 en 12:3-8; 1 Korintiërs 12:12-13; 2 Korintiërs 1:21-22; Galaten 3:1-5; Efeziërs 1:13-14 en 5:18.

- De verordeningen van de kerk: De ordinanties van de waterdoop door onderdompeling en het avondmaal

De waterdoop door onderdompeling en het avondmaal zijn twee verplichte geboden in de Constitutionele Kerk van Christus, de Gemeente, waar men zich aan moet houden tot de tijd van de terugkomst van Christus. Ze zijn niet voor de redding, maar zijn kanalen van Gods heiligende genade en zegen aan de getrouwen in Christus Jezus.

Er zijn twee verordeningen die wij waarnemen en beoefenen.

1. Waterdoop door onderdompeling: Ieder die berouw toont van zijn zonden en gelooft in de Heer Jezus Christus is geschikt voor de waterdoop.
2. Het Avondmaal of Heilige Communie. “Doe dit ter Mijn gedachtenis, verkondig de dood des Heren en de herinnering hieraan”.

“Het verkondigen van het sterven van de Heer” is een handeling van geloof in het verzoenende werk van Christus en is ook een afkondiging. 1 Korintiërs 11:26

“Totdat Hij wederkomt” is een verwijzing naar de terugkeer van onze Heer Jezus Christus en daarop is ook onze hoop gebaseerd.

“En terwijl zij aten, nam Jezus een brood, sprak de zegen uit, brak het en gaf het aan zijn discipelen en zeide: Neemt, eet, dit is mijn lichaam. En Hij nam een beker, sprak de dankzegging uit en gaf hun die en zeide: Drinkt allen daaruit. Want dit is het bloed van mijn verbond, dat voor velen vergoten wordt tot vergeving van zonden. Doch Ik zeg u, Ik zal van nu aan voorzeker niet meer

van deze vrucht van de wijnstok drinken, tot op die dag, dat Ik haar met u nieuw zal drinken in het Koninkrijk mijns Vaders. (Matteüs 26:26-29)” (NBG51)

“Gaaf dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. (Matteüs 28:19)” (NBG51)

“Of weet gij niet, dat wij allen, die in Christus Jezus gedoopt zijn, in zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is door de majesteit des Vaders, zo ook wij in nieuwhed des levens zouden wandelen. Want indien wij samengegroeid zijn met hetgeen gelijk is aan zijn dood, zullen wij het ook zijn (met hetgeen gelijk is) aan zijn opstanding; dit weten wij immers, dat onze oude mens medegekruisigd is, opdat aan het lichaam der zonde zijn kracht zou ontnomen worden en wij niet langer slaven der zonde zouden zijn; want wie gestorven is, is rechtens vrij van de zonde. Indien wij dan met Christus gestorven zijn, geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven, daar wij weten, dat Christus, nu Hij uit de doden is opgewekt, niet meer sterft: de dood voert geen heerschappij meer over Hem. Want wat zijn dood betreft, is Hij voor de zonde eens voor altijd gestorven; wat zijn leven betreft, leeft Hij voor God. Zo moet het ook voor u vaststaan. Romeinen 6:3-11)” (NBG51)

“ Want zelf heb ik bij overlevering van de Here ontvangen, wat ik u weder overgegeven heb, dat de Here Jezus in de nacht, waarin Hij werd overgeleverd, een brood nam, de dankzegging uitsprak, het brak en zeide: Dit is mijn lichaam voor u, doet dit tot mijn gedachtenis. Evenzo ook de beker, nadat de maaltijd afgelopen was, en Hij zeide: Deze beker is het nieuwe verbond in mijn bloed, doet dit, zo dikwijls gij die drinkt, tot mijn gedachtenis. Want zo dikwijls gij dit brood eet en de beker drinkt, verkondigt gij de dood des Heren, totdat Hij komt. Wie dus op onwaardige wijze het brood eet of de beker des Heren drinkt, zal zich bezondigen aan het lichaam en bloed des Heren. Maar ieder beproeve zichzelf en ete dan van het brood en drinke uit de beker. Want wie eet en drinkt, eet en drinkt tot zijn eigen oordeel, als hij het lichaam niet onderscheidt. Daarom zijn er onder u velen zwak en ziekelijk en er ontslapen niet weinigen. Indien wij echter onszelf beoordeelden, zouden wij niet onder het oordeel komen. Maar onder het oordeel des Heren worden wij getuchtigd, opdat wij niet met de wereld zouden veroordeeld worden. Daarom, mijn broeders, als gij samenkomt om te eten, wacht op elkander. Heeft iemand honger, laat hij thuis eten, opdat gij niet tot uw oordeel bijeenkomt. Het overige zal ik regelen, wanneer ik kom. (1 Korintiërs 11: 23-34)” (NBG51)

“Als tegenbeeld daarvan redt u thans de doop, die niet is een afleggen van lichamelijke onreinheid, maar een bede van een goed geweten tot God, door de opstanding van Jezus Christus. (1 Petrus 3:21)” (NBG51)

- De Constitutionele Kerk van Christus, de Gemeente en haar missie.

De kerk zijn zij die wedergeboren en vergaderd zijn in Christus, het hoofd van de kerk. Zij door wie het evangelie gepredikt wordt en door wie gelovigen opgevoed worden.

“Gaaf dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld. (Matteüs 28:19-20)” (NBG51)

“En Hij zeide tot hen: Gaaf heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping. (Marcus 16:15)” (NBG51)

“Maar gij zult kracht ontvangen, wanneer de heilige Geest over u komt, en gij zult mijn getuigen zijn te Jeruzalem en in geheel Judea en Samaria en tot het uiterste der aarde. (Handelingen 1:8)” (NBG51)

“En Hij heeft zowel apostelen als profeten gegeven, zowel evangelisten als herders en leraars, om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus, totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben, de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der volheid van Christus. Dan zijn wij niet meer onmondig, op en neder, heen en weder geslingerd onder invloed van allerlei wind van leer, door het valse spel der mensen, in hun sluwheid, die tot dwaling verleidt, maar dan groeien wij, ons aan de waarheid houdende, in liefde in elk opzicht naar Hem toe, die het hoofd is, Christus. En aan Hem ontleent het gehele lichaam als een welsluitend geheel en bijeengehouden door de dienst van al zijn geledingen naar de kracht, die elk lid op zijn wijze oefent, deze groei des lichaams, om zichzelf op te bouwen in de liefde. (Efeziërs 4:11-16)” (NBG51)

“Jaagt de liefde na en streeft naar de gaven des Geestes, doch vooral naar het profeteren. (1 Korintiërs 14:12)” (NBG51)

1. Om het werk te vervullen van de bediening, geloven wij in het priesterschap van de gelovige.

“Om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus. (Efeziërs 4:12)” (NBG51)

“Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk (Gode) ten eigendom, om de grote daden te verkondigen van Hem, die u uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht. (1 Petrus 2:9).

2. Wij geloven in de bediening van de apostelen, profeten, evangelisten, herders en leraren.

“En Hij heeft zowel apostelen als profeten gegeven, zowel evangelisten als herders en leraars. (Efeziërs 4:11)” (NBG51)

- Spirituele Genezing Goddelijk geïnspireerd.

Jezus Christus is onze Goddelijke dokter, die in overeenstemming met Zijn wil soeverein, barmhartig en genadevol de zieke kan genezen.

“Nochtans, onze ziekten heeft hij op zich genomen, en onze smarten gedragen; wij echter hielden hem voor een geplaagde, een door God geslagene en verdrukte. Maar om onze overtredingen werd hij doorboord, om onze ongerechtigheden verbrijzeld; de straf die ons de vrede aanbrengt, was op hem, en door zijn striemen is ons genezing geworden. (Jesaja 53:4-5)” (NBG51)

“Toen het nu avond werd, bracht men vele bezetenen tot Hem; en Hij dreef de geesten uit met zijn woord en die ernstig ongesteld waren genas Hij allen, opdat vervuld zou worden, hetgeen gesproken werd door de profeet Jesaja, toen hij zeide: Hij heeft onze zwakheden op Zich genomen en onze ziekten heeft Hij gedragen. (Matteüs 8:16-17)” (NBG51)

“Is er iemand bij u ziek? Laat hij dan de oudsten der gemeente tot zich roepen, opdat zij over hem een gebed uitspreken en hem met olie zalven in de naam des Heren. En het gelovige gebed zal de lijder gezond maken, en de Here zal hem oprichten. En als hij zonden heeft gedaan, zal hem vergiffenis geschonken worden. Belijdt daarom elkander uw zonden en bidt voor elkander, opdat gij genezing ontvangt. Het gebed van een rechtvaardige vermag veel, doordat er kracht aan verleend wordt. (Jakobus 5: 14-16)” (NBG51)

- De tweede komst, de terugkeer van Christus

Zijn komst zal persoonlijk zijn, visueel en glorieus.

“En wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben. (Johannes 14:3)” (NBG51)

“En toen zij naar de hemel staarden, terwijl Hij henenvoer, zie, twee mannen in witte klederen stonden bij hen, die ook zeiden: Galileese mannen, wat staat gij daar en ziet op naar de hemel? Deze Jezus, die van u opgenomen is naar de hemel, zal op dezelfde wijze wederkomen, als gij Hem ten hemel hebt zien varen. (Handelingen 1:10-11)” (NBG51)

“Zo zal ook Christus, nadat Hij Zich éénmaal geofferd heeft om veler zonden op Zich te nemen, ten tweeden male zonder zonde aanschouwd worden door hen, die Hem tot hun heil verwachten. (Hebreeëen 9:28)” (NBG51)

“Want wij zijn burgers van een rijk in de hemelen, waaruit wij ook de Here Jezus Christus als verlosser verwachten. (Filippenzen 3:20)” (NBG51)

“Ik zal over het huis van David en over de inwoners van Jeruzalem uitgieten de Geest der genade en der gebeden; zij zullen hem aanschouwen, die zij doorstoken hebben, en over hem een rouwklacht aanheffen als de rouwklacht over een enig kind, ja, zij zullen over hem bitter leed dragen als het leed om een eerstgeborene. (Zacharia 12:10)” (NBG51)

“En aan u, die verdrukt wordt, verkwikking tezamen met ons, bij de openbaring van de Here Jezus van de hemel met de engelen zijner kracht. (2 Tessalonicenzen 1:7)” (NBG51)

“Wanneer Christus verschijnt, die ons leven is, zult ook gij met Hem verschijnen in heerlijkheid. (Kolossenzen 3:4)” (NBG51)

“Zie, Hij komt met de wolken en elk oog zal Hem zien, ook zij, die Hem hebben doorstoken; en alle stammen der aarde zullen over Hem weklagen. Ja, amen. (Openbaring 1:7)” (NBG51)

De doden in Christus zullen opstaan, dan zullen de geredden die leven samen opgenomen worden om de Heer in de lucht te ontmoeten.

“Zie, ik deel u een geheimenis mede. Allen zullen wij niet ontslapen, maar allen zullen wij veranderd worden, in een ondeelbaar ogenblik, bij de laatste bazuin, want de bazuin zal klinken en de doden zullen onvergankelijk opgewekt worden en wij zullen veranderd worden. 1 Korintiërs 15: 51-52)” (NBG51)

“Maar wij verzoeken u, broeders, met betrekking tot de komst van [onze] Here Jezus Christus en onze vereniging met Hem, dat gij niet spoedig uw bezinning verliest of in onrust verkeert, hetzij door een geestesuiting, hetzij door een prediking, hetzij door een brief, die van ons afkomstig zou zijn, alsof de dag des Heren (reeds) aanbrak. Laat niemand u misleiden, op welke wijze ook, want eerst moet de afval komen en de mens der wetteloosheid zich openbaren, de zoon des verderfs, de tegenstander, die zich verheft tegen al wat God of voorwerp van verering heet, zodat hij zich in de tempel Gods zet, om aan zich te laten zien, dat hij een god is. (2 Tesselonicenzen 2: 1-4)” (NBG51)

“Verwachtende de zalige hoop en de verschijning der heerlijkheid van onze grote God en Heiland, Christus Jezus. (Titus 2:13)” (NBG51)

Met de tweede komst van Jezus Christus zal het duizend jarig regeren van Jezus Christus over een aards koninkrijk beginnen.

- Het laatste oordeel

Dit staat bekend als het “Grote witte troon oordeel”. Het beschrijft het oordeel van alle slechte doden.

“En hij greep de draak, de oude slang, dat is de duivel en de satan, en hij bond hem duizend jaren, en hij wierp hem in de afgrond en sloot en verzegelde die boven hem, opdat hij de volkeren niet meer zou verleiden, voordat de duizend jaren voleindigd waren; daarna moet hij voor een korte tijd worden losgelaten. En ik zag tronen, en zij zetten zich daarop, en het oordeel werd hun gegeven; en (ik zag) de zielen van hen, die onthoofd waren om het getuigenis van Jezus en om het woord van God, en die noch het beest noch zijn beeld hadden aangebeden en die het merkteken niet op hun voorhoofd en op hun hand ontvangen hadden; en zij werden weder levend en heersten als koningen met Christus, duizend jaren lang. De overige doden werden niet weder levend, voordat de duizend jaren voleindigd waren. Dit is de eerste opstanding. Zalig en heilig is hij, die deel heeft aan de eerste opstanding: over hen heeft de tweede dood geen macht, maar zij zullen priesters van God en van Christus zijn en zij zullen met Hem als koningen heersen, [die] duizend jaren. (Openbaring 20:2-6)” (NBG81)

- Een nieuwe hemel en een nieuwe aarde

Hemel en aarde zullen een nieuw begin kennen. Hemel en aarde hebben hun redding opgewacht en zullen hersteld worden in harmonie en orde waarin gerechtigheid woont.

“Ik zeg: Mijn God, neem mij niet weg op de helft mijner dagen, Gij, wiens jaren duren door alle geslachten heen. Gij hebt voormaals de aarde grondvest, en de hemel is het werk uwer handen. (Psalm 102: 25-26)” (NBG51)

“Al het heer des hemels vergaat en als een boekrol worden de hemelen samengerold; al hun heer valt af, zoals het loof van de wijnstok en zoals het blad van de vijgeboom afvalt. (Jesaja 34:4)” (NBG51)

“Heft uw ogen op naar de hemel en aanschouwt de aarde beneden; want de hemel verdwijnt als rook, de aarde vergaat als een kleed en haar bewoners sterven als muggen, maar mijn heil duurt eeuwig en mijn gerechtigheid wordt niet verbroken. (Jesaja 51:6)” (NBG51)

“Ontwaak, ontwaak, sta op, Jeruzalem; gij, die uit de hand des HEREN de beker zijner grimmigheid hebt gedronken, de kelk der bedwelming hebt leeggedronken. Van al de zonen die zij gebaard heeft, was er niemand die haar geleidde; en van al de zonen die zij grootgebracht heeft, was er niemand die haar bij de hand greep. (Jesaja 51: 17-18)” (NBG51)

“Want wij weten, dat tot nu toe de ganse schepping in al haar delen zucht en in barensood is. (Romeinen 8:22)” (NBG51)

““Maar de dag des Heren zal komen als een dief. Op die dag zullen de hemelen met gedruis voorbijgaan en de elementen door vuur vergaan, en de aarde en de werken daarop zullen gevonden worden. Daar al deze dingen aldus vergaan, hoedanig behoort gij dan te zijn in heilige wandel en godsvrucht, vol verwachting u spoedende naar de komst van de dag Gods, ter wille waarvan de hemelen brandende zullen vergaan en de elementen in vuur zullen wegsmelten. Wij verwachten echter naar zijn belofte nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, waar gerechtigheid woont. (2 Petrus 3; 10-13)” (NBG51)

Eenheid onder de Evangelische Christenen

In zijn brief aan de Efeziërs beschrijft Paulus de eenheid in Christus:

"Als gevangene in de Here, vermaan ik u dan te wandelen waardig de roeping, waarmede gij geroepen zijt, met alle nederigheid en zachtmoedigheid, met lankmoedigheid, en elkander in liefde te verdragen, en u te beijveren de eenheid van de Geest te bewaren door de band van de vrede: één lichaam en één Geest, gelijk gij ook geroepen zijt in de ene hoop van uw roeping, één Here, één geloof, één doop, één God en Vader van allen, die is boven allen en door allen en in allen. (Efeziërs 4:1-6)” (NBG51)

Christenen zijn tot vrede geroepen in het ene lichaam van Christus.

Paulus vermaant ons waardig onze roeping te wandelen. Tot vrede worden wij geroepen in het ene lichaam van Christus:

"Doet dan aan, als door God uitverkoren heiligen en geliefden, innerlijke ontferming, goedheid, nederigheid, zachtmoedigheid en geduld. Verdraagt elkander en vergeeft elkander, indien de een tegen de ander een grief heeft; gelijk ook de Here u vergeven heeft, doet ook gij evenzo. En doet bij dit alles de liefde aan, als de band van de volmaaktheid. En de vrede van Christus, tot welke gij immers in één lichaam geroepen zijt, regere in uw harten.(Kolossenzen 3:12 - 15)" (NBG51)

De eenheid is niet facultatief. Wij moeten ons "beijveren de eenheid van de Geest te bewaren door de band van de vrede. (Efeziërs 4:3)" (NBG51). Onze wandel, onze levenswijze, moet deze roeping tot vrede in Christus waardig zijn.

De eenheid berust op liefde.

De liefde is "de band van de volmaaktheid", "de band van de vrede", de lijm die de leden van het lichaam samenbindt in Christus. Wij hebben elkaar lief zoals Jezus ons heeft liefgehad. Misschien lijkt een emmer vol kippenveren verenigd te zijn, maar probeer ze eens in de lucht te gooien.

De liefde werpt haar vruchten af: nederigheid, zachtmoedigheid, lankmoedigheid, innerlijke ontferming, goedheid, geduld en het vergeven van elkaar, zoals Christus ons vergeeft. Deze zijn ingrediënten in het recept van de eenheid.

De eenheid moet onderhouden worden.

Wij moeten "de eenheid van de Geest ... bewaren". De christelijke eenheid is niet een uitvinding van mensen. Die komt niet tot stand door het oprichten van centrale gezagsorganen of door de uitgifte van menselijke geloofsbelijdenissen. Dit zijn eigenlijk afwijkingen van de eenheid in Christus.

De christelijke eenheid is een geschenk van God dat wij moeten onderhouden, beschermen, bewaren. Wij moeten opletten dat wij de eenheid van de Geest niet kwijtspelen.

Er is één Here; er is één God en Vader van allen.

“Want al zijn er zogenaamde goden, hetzij in de hemel, hetzij op de aarde – en werkelijk zijn er goden in menigte en heren in menigte – voor ons nochtans is er maar één God, de Vader, uit wie alle dingen zijn en tot wie wij zijn, en één Here, Jezus Christus, door wie alle dingen zijn, en wij door Hem. (1 Korintiërs 8:5-6)” (NBG51)

"Want er is één God en ook één middelaar tussen God en mensen, de mens Christus Jezus, die Zich gegeven heeft tot een losprijs voor allen" (1 Timoteüs 2:5-6)” (NBG51)

Er is één lichaam.

Aangezien er één God is, is er ook slechts één ware godsdienst.

En de ene ware godsdienst kan niet onderverdeeld worden. Er is één lichaam; er zijn geen twee of tweeduizend; er is slechts één. Een lichaam is ondeelbaar.

“Is Christus gedeeld? Is Paulus dan voor u gekruisigd, of zijt gij in de naam van Paulus gedoopt? (1 Korintiërs 1:13)” (NBG51)

Het lichaam is de gemeente van Christus.

“En Hij heeft alles onder zijn voeten gesteld en Hem als hoofd boven al wat is, gegeven aan de gemeente, die zijn lichaam is, vervuld met Hem, die alles in allen volmaakt. (Efeziërs 1:22-23)” (NBG51)

Paulus schreef aan de Kolossenzen:

"Thans verblijd ik mij over hetgeen ik om uwentwil lijd, en vul ik in mijn vlees aan wat ontbreekt aan de verdrukkingen van Christus, ten behoeve van zijn lichaam, dat is de gemeente. (Kolossenzen 1:24)” (NBG51)

Dus het ene lichaam waarin de eenheid van de Geest bewaard moet worden, is de gemeente van Christus.

"Want, gelijk wij in één lichaam vele leden hebben, en de leden niet alle dezelfde werkzaamheden hebben, zo zijn wij, hoewel velen, één lichaam in Christus, maar ieder afzonderlijk leden ten opzichte van elkander. (Romeinen 12: 4-5)” (NBG51)

“Maar nu zijn er wel vele leden, doch slechts één lichaam. (1 Korintiërs 12:20)” (NBG51)

"Omdat het één brood is, zijn wij, hoe velen ook, één lichaam; wij hebben immers allen deel aan het ene brood. (1 Korintiërs 10:17)" (NBG51)

Dit ene lichaam is de gemeente, die iedere eerste dag van de week bij de tafel des Heren aan dit ene brood deelneemt.

"En toen wij op de eerste dag der week samengekomen waren om brood te breken, hield Paulus een toespraak tot hen en, daar hij van plan was de volgende dag te vertrekken, zette hij zijn rede voort tot middernacht. (Handelingen 20:7)" (NBG51)

De eenheid van de Geest kan alleen in de gemeente van Christus bestaan omdat slechts Hij alle mensen één kan maken. Hij voegt Joden en niet-Joden samen tot één lichaam:

"Want Hij is onze vrede, die de twee één heeft gemaakt en de tussenmuur, die scheiding maakte, de vijandschap, weggebroken heeft, doordat Hij in zijn vlees de wet van de geboden, in inzettingen bestaande, buiten werking gesteld heeft, om in Zichzelf, vrede makende, de twee tot één nieuwe mens te scheppen, en de twee, tot één lichaam verbonden, weder met God te verzoenen door het kruis, waaraan Hij de vijandschap gedood heeft. En bij zijn komst heeft Hij vrede verkondigd aan u, die veraf waart, en vrede aan hen, die dichtbij waren; want door Hem hebben wij beiden in één Geest de toegang tot de Vader. (Efeziërs 2:14-18)" (NBG51)

Er zijn vele *verschillende* kerken in de wereld, gesticht en onderhouden door mensen die met het lichaam van Christus niet tevreden zijn. Er is grote verdeeldheid onder hen die buiten het lichaam van Christus zijn. Indien u lid bent van enige kerk of godsdienstige organisatie behalve de gemeente die Jezus heeft gesticht, dan dient u God in het ene lichaam van Christus niet. De eenheid van de Geest bestaat uitsluitend in Zijn lichaam, de gemeente van Christus.

Er is één Geest.

Door één Geest worden wij tot één lichaam verenigd. "Want gelijk het lichaam één is en vele leden heeft, en al de leden van het lichaam, hoe vele ook, één lichaam vormen, zo ook Christus; want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen, en allen zijn wij met één Geest gedrenkt"

"Want gelijk het lichaam één is en vele leden heeft, en al de leden van het lichaam, hoe vele ook, één lichaam vormen, zo ook Christus; want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij

slaven, hetzij vrijen, en allen zijn wij met één Geest gedrenkt (1 Korintiërs 12:12-13)” (NBG51)

Er is één doop.

“Want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt. (1 Korintiërs 12:13)” (NBG51)

Uitsluitend door de ene doop kunnen wij één in Christus zijn:

“Want gij allen, die in Christus gedoopt zijt, hebt u met Christus bekleed. Hierbij is geen sprake van Jood of Griek, van slaaf of vrije, van mannelijk en vrouwelijk: gij allen zijt immers één in Christus Jezus.(Galaten 3:27, 28)” (NBG51)

De doop moet een begrafenissen zijn:

“Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is door de majesteit des Vaders, zo ook wij in nieuwheid des levens zouden wandelen. (Romeinen 6:4)” (NBG51)

Wij moeten met Hem begraven zijn in de doop:

“Daar gij met Hem begraven zijt in de doop. In Hem zijt gij ook mede opgewekt door het geloof aan de werking Gods, die Hem uit de doden heeft opgewekt. (Kolossenzen 2:12)

Wij moeten uit water en Geest geboren worden:

“Jezus antwoordde: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk Gods niet binnengaan. (Johannes 3:5)” (NBG51)

“Want drie zijn er, die getuigen: de Geest en het water en het bloed, en de drie zijn tot één. (1 Johannes 5:7-8)” (NBG51)

Wij moeten tot vergeving van zonden gedoopt worden. Er is één doop.

“En Petrus antwoordde hun: Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gave des heiligen Geestes ontvangen. (Handelingen 2:38)” (NBG51)

In de wereld zijn er vele soorten doop omdat de mensen met het ene doop tot in het lichaam van Christus, niet tevreden zijn. Door on-Bijbelse vormen van doop worden mensen van de eenheid in Christus uitgesloten. Indien u niet gedoopt

bent met de ene doop van het Nieuwe Testament, bent u nog niet actief in het lichaam van Christus, de Constitutionele Kerk, Zijn gemeente. De eenheid van de Geest bestaat uitsluitend onder degenen die door één Geest tot het ene lichaam, de gemeente van Christus, zijn gedoopt.

Er is één geloof.

Het ene geloof is het oorspronkelijke geloof. Judas schreef:

"Geliefden, daar ik mij in alle opzichten beijver u te schrijven over ons gemeenschappelijk heil, zie ik mij genoodzaakt het te doen met de vermaning, tot het uiterste te strijden voor het geloof, dat eenmaal de heiligen overgeleverd is. (Judas 1: 3)" (NBG51)

Ons heil hangt af van dat oorspronkelijke geloof. Titus moest de Kretenzers berispen, opdat ze gezond mochten zijn in het geloof.

"Dit getuigenis is waar. Daarom, weerleg hen kortweg, opdat zij gezond mogen zijn in het geloof. (Titus 1:13)" (NBG51)

Paulus waarschuwde de Korintiërs:

"Blijft waakzaam, staat in het geloof. (1 Korintiërs 16:13)" (NBG51)

Paulus zei de Kolossenzen dat zij wel gegrond en standvastig in het geloof moesten blijven.

"Indien gij slechts wel gegrond en standvastig blijft in het geloof en u niet laat afbrengen van de hoop van het evangelie, dat gij gehoord hebt en dat verkondigd is in de ganse schepping onder de hemel, en waarvan ik, Paulus, een dienaar geworden ben. (Kolossenzen 1:23)" (NBG51)

Kort voor zijn dood kon Paulus schrijven:

"Ik heb het geloof behouden. (2 Timoteüs 4:6)"

In Efeziërs 4:11-16 verklaart Paulus hoe Jezus leiders aan Zijn gemeente heeft gegeven, om de 'eenheid van het geloof' te bevorderen.

"En Hij heeft zowel apostelen als profeten gegeven, zowel evangelisten als herders en leraars, om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus, totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben, de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der volheid van Christus. Dan zijn wij niet meer onmondig, op en neder, heen en weder geslingerd onder invloed van allerlei wind van leer, door

het valse spel der mensen, in hun sluwheid, die tot dwaling verleidt, maar dan groeien wij, ons aan de waarheid houdende, in liefde in elk opzicht naar Hem toe, die het hoofd is, Christus. En aan Hem ontleent het gehele lichaam als een welsluitend geheel en bijeengehouden door de dienst van al zijn geledingen naar de kracht, die elk lid op zijn wijze oefent, deze groei des lichaams, om zichzelf op te bouwen in de liefde. (Efeziërs 4:11-16)” (NBG51)

Eerst worden de apostelen en profeten genoemd.

"En Hij heeft zowel apostelen als profeten gegeven.(Efeziërs 4:11)” (NBG51)

Dit zijn de apostelen en profeten van de eerste eeuw, die samen met Christus het fundament van de gemeente vormen.

“Gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus zelf de hoeksteen is. (Efeziërs 2:20)” (NBG51)

Dit verwijst naar de twaalf oorspronkelijke apostelen. Over Sion lezen wij:

"En de muur van de stad had twaalf fundamenten en daarop de twaalf namen van de twaalf apostelen van het Lam. (Openbaring 21:14)” (NBG51)

Om de eenheid van het geloof te bewaren, moeten wij de leer van de apostelen en profeten van het Nieuwe Testament volgen.

Evangelisten, oudsten en leraars zijn ook aan de gemeente gegeven om het ene geloof te prediken en te onderrichten.

"En Hij heeft zowel apostelen als profeten gegeven, zowel evangelisten als herders en leraars, om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus, totdat wij allen de eenheid van het geloof en van de volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben, de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom van de volheid van Christus. (Efeziërs 4:11-13)” (NBG51)

De 'eenheid van het geloof' is ook de eenheid van de 'volle kennis van Christus'. Deze kennis komt door de heilige Schrift:

"Elk van God ingegeven Schriftwoord is ook nuttig om te onderrichten, te weerleggen, te verbeteren en op te voeden in de gerechtigheid, opdat de mens Gods volkomen zij, tot alle goed werk volkomen toegerust. (2 Timoteüs 3:16-17)” (NBG51)

Deze "eenheid van het geloof en van de volle kennis van de Zoon Gods" beschermt ons tegen de verdeeldheid die door valse leraars wordt gezaaid:

"Dan zijn wij niet meer onmondig, op en neder, heen en weder geslingerd onder invloed van allerlei wind van leer, door het valse spel van de mensen, in hun sluwheid, die tot dwaling verleidt. (Efeziërs 4:14)" (NBG51)

Er is één geloof. Om de eenheid van het geloof te bewaren, moeten wij de Schrift voldoende kennen, dat winden van valse leer ons niet als kippenveren wegwaaien. Een oudste moet zich houden:

"Zich houdende aan het betrouwbare woord naar de leer, zodat hij ook in staat is te vermanen op grond van de gezonde leer en de tegensprekers te weerleggen. (Titus 1:9)" (NBG51)

"Een mens die scheuring maakt, moet gij, na hem een en andermaal terechtgewezen te hebben, afwijzen; gij weet immers, dat zo iemand het spoor geheel bijster is, en dat hij zondigt, terwijl hij zichzelf veroordeelt. (Titus 3:10, 11).

In deze wereld zijn er vele geloven omdat mensen iets anders willen geloven dan het ene geloof dat eenmaal aan de heiligen werd overgeleverd.

"Geliefden, daar ik mij in alle opzichten beijver u te schrijven over ons gemeenschappelijk heil, zie ik mij genoodzaakt het te doen met de vermaning, tot het uiterste te strijden voor het geloof, dat eenmaal de heiligen overgeleverd is. (Judas 1:3)" (NBG51)

Buiten het ene geloof heerst er verdeeldheid.

"Stelt uzelf op de proef, of gij wel in het geloof zijt, onderzoekt uzelf. Of zijt gij niet zo zeker van uzelf, dat Jezus Christus in u is? Want anders zijt gij verwerpelijk. (2 Korintiërs 13:5).

De eenheid van de Geest bestaat uitsluitend onder degenen die bij het ene geloof van de ene Heer zijn, die door één Geest gedoopt zijn tot het ene lichaam, de gemeente van Christus.

Laten wij "beijveren de eenheid van de Geest te bewaren door de band van de vrede."

"Als gevangene in de Here, vermaan ik u dan te wandelen waardig der roeping, waarmede gij geroepen zijt, met alle nederigheid en zachtmoedigheid, met lankmoedigheid, en elkander in liefde te verdragen, en u te beijveren de eenheid des Geestes te bewaren door de band des vredes: één lichaam en één Geest, gelijk gij ook geroepen zijt in de ene hoop uwer roeping, één Here, één geloof,

één doop, één God en Vader van allen, die is boven allen en door allen en in allen. (Efeziërs 4: 3-6)” (NBG51) Amen.

Evangelische Christenen Wereldwijd

Daarover verschillen behoorlijk de meningen. Wie hoort tot een groep "evangelischen"? De veilige schatting is dat er 645 miljoen evangelische christenen zijn, ongeveer elf percent van de wereldbevolking. De evangelische beweging is de snelst groeiende religieuze beweging ter wereld. De evangelische beweging groeit 3,5 keer zo snel als de wereldbevolking.

De betekenis "evangelisch."

Er zijn verschillende en zeer uiteenlopende definities van "evangelisch". De term is niet beschermd en kan door iedereen gebruikt worden. En wie denkt dat de mensen die bij deze verschillende groepen zijn aangesloten, hetzelfde denken en geloven, heeft het verkeerd. Dat maakt het dan ook best moeilijk om te omschrijven wat nu precies "evangelisch" is. Het heeft dan ook tot verwarring en misverstanden geleid, en de keuze is enorm.

Zo is er een tijd geweest dat christenen die samenkwamen in vrije kerken (niet behorend bij de traditionele kerken, waaronder de Baptisten) en niet behoorden tot de Pinkstergemeenten, bijna automatisch evangelische christenen werden genoemd. In de jaren 50 en 60, werden de Pinkstergemeenten en de Zevendaags Adventisten wel als sekten beschouwd, en werden niet Evangelisch genoemd.

Maar dat is ook niet heel juist, want men vindt evangelische christenen binnen vrijwel alle kerken, inclusief de Rooms-Katholieke kerk.

Ook heeft men evangelischen wel eens willen afdoen als christenen, die oppervlakkig, gevoelsmatig en 'gemakkelijk' geloven. Men zette dit dan tegenover een meer beredenerende, beschouwende manier van geloven zoals men dat in de protestantse kerken vindt. Maar ook deze tweedeling doet de waarheid kwaad aan.

Kunnen we "evangelisch" misschien theologisch verklaren?

Het antwoord is "neen", want evangelischen zijn het onderling duidelijk oneens over wat ze nu precies geloven. De evangelische bewegingen zijn te gevarieerd om het eens te worden over hun theologie. Men grijpt niet terug op één theoloog of één leer of één denkrichting (bijvoorbeeld wat betreft levensheiliging), maar op een grote variatie van theologen, richtingen enz.

Kunnen we "evangelisch" vervolgens sociologisch verklaren?

Het antwoord is "gedeeltelijk", want de evangelische christenen vormen een subcultuur. Op grond hiervan zijn er evangelische scholen gesticht met steun van de overheid. Maar de evangelische beweging is meer dan een sociologisch verschijnsel. Het is een geloofsrichting en daarom kan men het maar gedeeltelijk verklaren door de sociologie.

"Evangelisch" historisch verklaren.

Evangelischen herkennen zich wel in bepaalde historische gebeurtenissen en stromingen uit de kerkgeschiedenis. En men zou dan ook best kunnen zeggen dat de evangelische beweging van nu in sommige opzichten lijkt op soortgelijke bewegingen in voorgaande eeuwen en dat elk van die bewegingen een stukje van de huidige evangelische beweging weergeeft.

De Reformatie in de 16de eeuw

Met name in de principes van *sola fide* (alleen geloof), *sola scriptura* (alleen de Bijbel) en *sola gratia* (alleen genade) kunnen de meeste evangelischen zich zeer goed vinden.

Stroming in de 17de eeuw

We spreken over Puritanisme in Engeland, Piëtisme in Duitsland en de Nadere Reformatie in Nederland. In al deze stromingen stond de praktijk van de geloofserving centraal.

Opwekkingsbewegingen in Engeland en Amerika in de 18de en 19de eeuw

Onder invloed van onder andere de Methodisten ontstonden in Engeland en Amerika massale opwekkingsbewegingen., waarop de persoonlijke bekering en levensheiliging centraal stonden. Belangrijke namen in dat verband zijn:

John Wesley (1703-1791) en zijn broer Charles - oprichter Methodisten
Spurgeon (1834-1892) groot prediker in Londen - Baptist en sterk Calvinistisch
Jonathan Edwards (1707-1758) - Noord Amerika
George Whitefield (1714-1770) - Noord Amerika
Charles Finney (1792 - 1875) - Noord Amerika
Dwight L. Moody (1837 - 1899) - Noord Amerika
Willeam Booth, die in 1877 in Londen de Salvation Army (Leger des Heils) stichtte
J.N.Darby (1810-1882) stichter van de Vergadering der Gelovigen

In Duitsland vonden de Hernhutters een thuisbasis bij graaf Nicolas Ludwig von Zinzendorf (1700 - 1760). In de 19de eeuw kende men een eigen opwekking in Duitsland.

Opwekking in Nederland

In Nederland beleefde men in deze tijd (1850 - 1900) het 'Reveil', dat vooral beperkt bleef tot de aristocratische elite. Belangrijke namen: Isaac da Costa, Groen van Prinsterer, Jan de Liefde (stichter van de "Vereniging Tot Heils des Volks"). Het Reveil had naast een geestelijke verdieping vooral een sociale uitstraling. Alle oude psychiatrische ziekenhuizen en blindeninstituten zijn in die tijd door deze kleine groep mensen gesticht, waarbij men veel van hun eigen vermogen gebruikte.

Enkele kenmerken van de Evangelischen:

De centrale positie van de Bijbel

Centrale positie in hun denken en handelen, formele gezag van de Bijbel wordt sterk beleden, sterke nadruk op persoonlijke toepassing van dat Woord.

Persoonlijke bekering en geloofsbeleving

Ieder mens heeft een persoonlijke relatie met God nodig; ieder mens moet zich daarom bekeren tot God. Ouders en kerk kunnen niet voor kinderen geloven, dat moeten ze op volwassen leeftijd doen. iedere christen moet zijn persoonlijke relatie met God onderhouden.

Zendingsveld

Ze hebben een boodschap voor de wereld. Vele zendelingen zijn "gewone" mensen., met verschillende werkwijzen en aanpak. John Mott (1865-1955) organisator van wereldzending.

Sociale betrokkenheid

Omzien naar de zwakkere in de maatschappij, zoals het Leger des Heils, met een "Wereld Visioen."

Een bepaalde muziekstijl en bepaalde liedbundels binden de Evangelische groeperingen samen. Zo bestaan er tal van "Opwekkingsliederen."

Samenvatting

Samengevat kan men zeggen dat de evangelische beweging in wereldwijd niet één beweging is, maar een accumulatie van bewegingen. Binnen de evangelische beweging kan men gewoonweg drie stromingen herkennen: de Reformatorisch, de Charismatische en de midden-evangelische stromingen.

We spreken over de evangelische beweging en niet over de evangelische kerk of organisatie, omdat er geen sprake van één groep of kerk. Het is een beweging van kerken, gemeenten, organisaties en gelovigen, **die zichzelf evangelisch noemen**. Onderling, verschillen ze van elkaar.

Niettemin, de evangelische beweging is één grote familie, waarin herkenning is en steeds meer erkenning voor de verschillen onderling. Bezoek een conferentie en ontdek daar dat binnen een groep van tien mensen ieder wel iemand kent, die ook weer door iemand anders wordt gekend.

De rol van de Evangelische Omroep en de Evangelisch Alliantie zijn enorm als het gaat om het *image* van de evangelische beweging positief te profileren en saamhorigheid te bewerken.

Opnieuw zien we dat de evangelische beweging sterk beïnvloed wordt door Engeland en Amerika. Maar nu zien we een duidelijke verandering. In de jaren 70-80 waren het met name de evangelische organisaties, die interkerkelijk van opzet waren, en die de kerken probeerden te stimuleren om hun geloofsleven te vernieuwen en te verdiepen en naar buiten toe te treden met evangelisatie. Nu zien we dat steeds meer ideeën en modellen worden overgenomen van juist de kerken uit Engeland en Amerika, die qua signatuur evangelisch zijn.

Bronnen Evangelische Kerkgeschiedenis

Handboek van de Geschiedenis van het Christendom (in woord en beeld), J.N. Voorhoeve – Den Haag ISBN 90 297 0568 x. oorspronkelijke titel, ‘The History of Christianity.’

Geschiedenis der Kerk, Dr. H. Berkhof, G.F.Callenbach N.V., Uitgever Nijkerk, in 1955.

Het verhaal van de “Broeders”, 150 jaar falen en genade, deel 1 (1826-1889); deel 2 (1890-1978), door W.J. Ouweneel (1978), Uit het Woord der Waarheid – Winschoten, Nederland.

BLEEKER (Prof. Dr. C.J.) - "Encyclopedie van de godsdiensten, kerken en sekten". Winkler Prins Paperbacks, Elsevier, Amsterdam, Brussel, 1978.

New Dictionary of Theology, Editors: Sinclair B. Ferguson, David F. Wright. Consulting editor: J.I.Packer. (Inter-Varsity Press).

Inhoud

Vooraf: Ons gebruik van de NBG – Vertaling 1951	1
Voorwoord	2
De Constitutionele Kerk, de Gemeente van Christus	3
De twee Sacramenten of Ordinanties – Het Doopsel	12
De doop naar het Nieuwe Testament is zeer belangrijk	16
Wie wordt gedoopt	21
De kandidaat voor de doop moet bekeerd zijn.	22
De kinderdoop in overweging	23
Theologen beweren dat de kinderdoop niet in de Heilige Schrift te vinden is, zoals Johannes Calvijn.	26
De doop als eerste en enige initiatie in de Constitutionele Kerk van Christus	27
Het Avondmaal, Heilige Communie – Heilige Eucharistie	28
De voorganger bij de dankzegging aan het einde van de viering	35
Gelovigen in Christus, een Heilig Priesterschap	36
Was de apostel Petrus de eerste Paus?	40
Alle gelovigen, een priesterlijk volk	43
De vijf grondbeginselen van het zendingswerk in de Constitutionele Kerk van Christus, de Gemeente	50
Faculteiten – Bedieningen in de Gemeente, vergadering van gelovigen	51
De faculteiten in de Constitutionele Kerk van Christus, de Gemeente. Tabel van de Gaven des Geestes en de Vervalsingen	52
Elke gelovige of gedoopte in Christus heeft iets aan te bieden in de Gemeente	56
Gods liefde	60
Onze Geloofsbelijdenis	61
Eenheid onder de Evangelische Christenen	74
Evangelische Christenen Wereldwijd	82
Bronnen Evangelische Kerkgeschiedenis	85
Inhoud	86
Document	88

Curriculum Vitae van de auteur

<http://www.scribd.com/doc/18281007/Search-the-Scriptures-Curriculum-Vitae>

Onze Web

http://www.haguratelier.com/Berea_Theology.html (Engels)

http://www.haguratelier.com/Berea_Theologie.html (Nederlands)

© September 2009 – ds. Philippe L. De Coster – Gent, België.